

Σ. Σ. ΧΑΡΚΙΑΝΑΚΗΣ

ΕΝ ΓΗ, ΑΛΛΟΤΡΙΑ,
Ι

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΕΡΜΗΣ
ΑΘΗΝΑ 1985

ΕΝ ΓΗ, ΑΛΛΟΤΡΙΑ,

I

Σ. Σ. ΧΑΡΚΙΑΝΑΚΗΣ

ΕΝ ΓΗ, ΑΛΛΟΤΡΙΑ,

I

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΕΡΜΗΣ

ΑΘΗΝΑ 1985

ΧΩΜΑ ΚΑΙ ΣΤΑΧΤΗ
1978

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

Ἀπό τό χῶμα ὥς τή φωτιά
ὅλα σου τά ταξίδια
τά ὄνειρά σου πράσινα
κι ἡ Θλίψη σου λαχτάρα
ν' ἀνθίζουνε στά χέρια σου τ' ἀποκαΐδια,
νά δέχεσαι σάν εὐλογία τήν κατάρα.

Η ΜΠΑΛΛΑΝΤΑ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Ἐσὺ πρέπει νά κλαῖς μόνο τή νύχτα
σέ μίαν ἀπ' τῖς πολύ προχωρημένες ὥρες
τίς νοτισμένες,
ὅταν κοιμοῦνται οἱ πολλοί πού ἔχαν κλάψει τή μέρα
τότε μονάχα νά κλαῖς.

Ἡ νύχτα ξέρει νά κρύβει, ξέρει νά σωπαίνει
κι εἶν' ἀπαραίτητη ἐδῶ ἢ ἐχεμύθεια
τουλάχιστον γι' αὐτούς πού ζητοῦν
νά χαροῦν ἀπό σένα.

Μήν ξεχνᾷς:
τοῦ γενναίου τό κλάμα
πρέπει μονάχα ὁ οὐρανός νά τό παραστέκει
κι ἡ σιωπή ἡ συμπάρεδρος
τῶν μεγάλων στιγμῶν.

Bonn 30-10-60

ΓΙΑ ΚΕΙΝΟΥΣ ΠΟΥ ΜΙΣΟΥΝ ΤΟ ΦΩΣ

Γιά τόν μεγάλο τεχνίτη
δέν ύπάρχει έργο μικρό
κι έργο μεγάλο.
Ό ζωγράφος όταν κοιτάζει ένα του έργο
δλέπει τό έργο του
κι ό Θεός όταν σέ θέλει στή ζωή
θέλει τό έργο του
κι όταν στό θάνατο σέ θέλει
θέλει τό έργο του.

Bonn 20-9-63

ΔΙΔΥΜΗ ΚΑΤΑΦΥΓΗ

Ὕπνος εἶναι ἡ τάση πού 'χουμε πρὸς τό θάνατο.
Γυρεύουμε νά κρύψουμε τήν ψυχή μας
πού τήν κυνήγησαν τόσοι πολλοί
καί πιά πολύ ὁ ἑαυτός μας.
Δική μας δέν εἶναι πιά μήτε ἡ σιωπή
μόνον ὁ ὕπνος κι ὁ θάνατος
εἶν' ἡ ἀληθινή μοναξιά μας.
Ἄχ νά 'ναι πάντα ὁ ὕπνος δίχως ὄνειρα
κι ὁ θάνατος δίχως μνημόσυνο.

Bonn 29-10-63

ΑΚΡΩΣ ΑΠΟΡΡΗΤΟΝ

Θά μαζέψω τά φιλιὰ πού ἀκόμα τρέμουν
πάνω στά πεταμένα ἀποτοσίγαρα
καί θά σοῦ τά φέρω ξυπόλητος
γιά νά μνησθεῖς τοῦ πόνου τῶν ἀνθρώπων.

Τίς ἄδειες μποτίλιες ἀπό τ' ἀλκοόλ καί τά φάρμακα
δέν θά ἔξερὰ πού νά τίς κρύψω ἀπό τό βλέμμα σου,
θά μετεβάλλετο ἡ γῆ τῆς ἐπαγγελίας σου
σ' ἓνα τεράστιο σκουπιδοτενεκέ,
ἂν δέν χρειαζόταν νά γεμιστοῦνε ξανά
γιά τό χρόνιο πόνο τῶν ἀνθρώπων.

Αὐτή 'ναι ἡ κατάσταση ἐδῶ κάτω,
δέν χρειάζεται νά σοῦ γράψω περισσότερα·
ἂν θά σοῦ 'στελνα καί μιὰ μονάχα σελίδα
ἀνθρώπινης μοναξιᾶς,
φοβοῦμαι πώς θά δούβαινα
τόν τρισάγιο ὕμνο τῶν Ἀγγέλων.
Μά τίς ἐπιχειρήσεις διοικεῖς Ἐσύ
περιμένω τίς καινούριες ἐντολές Σου.

Bonn 6-10-65

ΕΥΚΟΛΙΕΣ ΠΛΗΡΩΜΗΣ

Μ' ἀφίνεις νά γευτῶ τή χαρά
μά ἡ ἀπόγευση εἶναι πάντα μιά πίκρα
σίγουρα τό ἀνώνυμο τίμημα
γιά νά 'ναι δική μου ἡ χαρά.

Ἕνα μονάχα ὅμως θά ψέξω
σέ τούτη τή δουδή συναλλαγή μας
δέν σοῦ γυρεύω εὐκολίες πληρωμῆς
μήτε νά Σ' ἐξοφλήσω μέ δόσεις.

Ὅμως γιατί νά μήν ἐπιτρέπεις
νά προκαταβάλω τό τίμημα;
Εἶσαι λιγότερο σπλαχνικός ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους;
Διπλά θά μπορούσα νά Σέ πληρώσω
ἂν περίμενα ν' ἀκολουθήσει ἡ χαρά.

Θεσσαλονίκη 18-7-66

ΕΞΟΡΙΑ

Ἐγὼ πού διάβασα ὅλους τοὺς τόμους τῆς σιωπῆς
κι εἶδα τὸν ἥλιο νὰ νοθεύει τό φῶς του,
ἀναγκάστηκα νὰ ζητήσω καταφύγιο
σ' ἓνα ὑπόστεγο τ' ἀγέρα.

Ἐγὼ πού φώναξα εὐχαριστῶ στ' ἀστέρια
καί ζήτησα συχώρεση ἀπ' τό χιόνι,
ἔπρεπε νὰ φύγω ἀσυντρόφευτος
πορευόμενος τό μονόδρομο τοῦ στήθους μου.

Τί ἀφροσύνη νὰ γυρέσω τ' ἀνάλογα
— Ἕλληνας ἀμετανόητος κι ἀθεράπευτος —
ἦταν πολὺ τό χιόνι, ἄμετρα τ' ἀστέρια
καί τ' ἀντιλήφθηκα ὥρα περασμένη.

Τώρα ἡ τύψη δυό φορές θρεμμένη
θά κάμει κατοχή καί τή μέσα Πατρίδα,
θά διώξει τὰ περιστέρια, ὁ πόνος θά μένει,
τώρα ἡ τύψη δυό φορές θρεμμένη.

Θεσσαλονίκη 9-12-66

ΔΕΗΣΗ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ

Δέξου ἅπ' τὸ δικό μας ἥλιο
λίγα γιασεμιά
καὶ ξαναμοίρασε ἀντίδωρο
στ' Ἁγιον Ὅρος
στήν τράπεζα τῆς Μονῆς τῆς Λαύρας.
Στείλε πάλι τὸν Ἀρχάγγελο
νά ταράξει τὰ νερά
μέ βασιλικό τὰ μέτωπα νά μᾶς ραντίσει
κι ἀπὸ τὰ λιθάρια θά ξεπεταχτοῦν παιδιὰ
ἢ γενιὰ πού θά Σέ λειτουργήσῃ.

Στίς τοιχογραφίες πού 'χουνε χλωμιάνει
διάβασα πικρή τήν καταδίκη
μά από μᾶς ἱστορηθῆκαν οἱ Ναοί;
Σύ δέν ἐθεμέλιωσες
καί τή μιά καί τήν ἄλλη Διαθήκη;
Σῶῃσε τό δικό μας Νῦν καί κράτησε
μόνο τό δικό Σου 'Αεΐ.

Θεσσαλονίκη 27-6-67

ΑΚΟΥΑΡΕΛΛΑ

Δέν ὠφελεῖ πιά νά κοιτάξεις ἔξω ἀπ' τό παράθυρο
τό Φθινόπωρο ἔγινε ὀλοκληρωμένη σφαγή·
ἀπ' τό παράθυρο δέν μπαίνει πιά μόνο τό κρύο
μπαίνει κι ἡ θλίψη ὀρμητική
κι ἐπικάθεται πάνω στά ἐπιπλα σάν σκόνη.
Δέν εἶναι μόνο ἡ ἀντινομία πού σέ πληγώνει
νά βλέπεις ὀλόγυμνα τά κλαριά,
ὅταν ἐσύ δέν μπορεῖς νά θγεῖς δίχως πανωφόρι,
εἶναι κι ἡ θλίψη πού στάζει ἀπό τή στέγη
σάν τή βροχή.

Berlin, 'Ιούλιος 1967

ΤΟ ΣΚΗΝΙΚΟ

Μά ποιός ἔστησε
αὐτό τό μακάθριο σκηνικό γύρω μου;
Τοῦτοι οἱ μάρτυρες οἱ βουβοί
κάνουν βραχνά τήν ἀνάσα μου
ἐπιπλα, εἰκόνες καί διδλία.

Προσποιοῦνται τούς ἀμέτοχους θεατές
πού ποτέ νά μήν μπορῶ
νά τούς κάνω ἔξωση
κι ὅμως γνωρίζω
κι ὅμως αἰσθάνομαι ὅτι ρουφοῦν τό φῶς
ἀπό τά μάτια μου
ἀπόδειξη πῶς θά ζήσουν ἀπό μένα πιό πολύ
καί τό χειρότερο:
δέ θά μαρτυρήσουν ποτέ
ὅτι αὐτό τό φῶς τό πῆραν ἀπό μένα.
Τή σιωπή τους διδαχτήκαν ἀπ' τό δάκρυ μου,
τήν ἀντοχή τους τήν ἔχτισαν
ἀπό ρινίσματα τῆς δικῆς μου παροδικότητος.
Ὅμως δέν τούς φθονῶ γιατί γνωρίζω
δέν ἔχουν τίποτα δικό τους
τίποτ' ἀπό μέσα τους,
λαφυραγώγησαν τό μέσα τό δικό μου.
Δέν θά τούς συχωρήσω ὅμως τήν ὑποκρισία
γι' αὐτό ἀλλάξτε μου τό σκηνικό
ἤ θάψτε το μαζί μου σάν τελειώσω.

Θεσσαλονίκη 28-6-67

ΑΡΓΟΠΟΡΗΜΕΝΟΣ ΝΟΣΤΟΣ

Νά 'ναι τό τέλος;
Νά 'ναι ή αρχή;
Τά σπίτια δέν γνωρίζονται,
ἄνεμοι ἐκδικητικοί διώχνουν
τό νήπιο δάκρυ
καί γιά τό καλωσόρισμα
δέν ἔχει μείνει φῶς.

Θεσσαλονίκη 10-9-67

ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΗ

Σιχάθηκα τό λόγο πού μιλά
γιά τή φύση, τήν ιστορία καί τό μέλλον
μέ προκατάληψη τά ίδια
καί τά ίδια πάντα σταθμά·
μέ τίς ίδιες πάντα κατηγορίες σκέψεως
πού λερώνουν τόν άσπιλο νοῦ
τοῦ νιογέννητου
σάν λιγδιασμένα χαρτιά
μιᾶς άστικῆς τράπουλας
αἰῶνες τώρα άμέτρητους
στά λιπόσαρκα δάκτυλα
μιᾶς άνθρωπότητας πού ξέχασε τ' ὄνειρο
καί ξεπαρθένεψε δαιμονικά τό θαῦμα.

Γι' αὐτό θά σοῦ μιλήσω
μέ μιά εἰκόνα τοῦ νιογέννητου
μέ τήν πρώτη εἰκόνα τῆς ζωῆς
γιά τό ἄρρητο θέμα τοῦ θανάτου.
Θά σοῦ μιλήσω μέ τή νοσταλγία
τοῦ στήθους μου

ὄχι μέ τό φόβο καί τό σκοτάδι τοῦ νοῦ μου.
Τυφλοί εἶναι κεῖνοι πού ὀνόμασαν
καταστροφή τό θάνατο.
Εἶναι ἀχάριστοι κεῖνοι πού τόν εἶπαν τελεία.
Εἶδες τή Μάνα νά μεταφέρει τό νήπιο
ἀπό τόν ἕνα μαστό της στόν ἄλλο
σάν ἀποκοιμηθεῖ ἐξαντλώντας τό γάλα
τοῦ πρώτου μαστοῦ;
Γίνεται πιό ἀνώδυνη ἡ μετάβαση μέ τόν ὕπνο
καί ξημερώνεσαι θηλάζοντας μιά καινούρια
Ἀνατολή.
Σφράγισε λοιπόν μ' αὐτή τήν εἰκόνα τήν ἀγωνία σου
κι ἴσως ἔτσι γνωρίσεις τό θάνατο
καί προγεύεσαι ἤδη ἀτάραχος
τό γάλα τοῦ δεύτερου μαστοῦ.

Θεσσαλονίκη 16-9-67

ΧΗΜΙΚΗ ΑΝΑΛΥΣΗ

Τί εἶναι τό αἷμα;

- συμπυκνωμένη συγκίνηση
- πυρακτωμένη αγωνία
- καημός πού δέν βρῆκε τήν ἀρεθρωση
- νοσταλγία πού ἔσθησε μέσα της
καί τό κρασί καί τή φωτιά
κι ὅλο τό φῶς τοῦ κόσμου.

Θεσσαλονίκη 2-10-67

ΕΞΕΝΑΓΓΗΣΗ ΑΡΧΑΓΓΕΛΟΥ

Στό δικό μας πλανήτη δέ θά βρεῖς
τίποτα πιά ἀξιόλογο ἀπό τάφους·
ἔχουμε τή μεγαλύτερη ποικιλία τάφων
ἀπ' ὅλους τούς ἀστερισμούς τοῦ Κυρίου Σου·
μά ἀγαποῦμε τούς τάφους μας
καί τούς δείχνουμε·
τάφοι εἶναι τά διαπιστευτήρια τῆς γῆς.
Δέν Σέ πληροφοροῦσαν στή χώρα τοῦ φωτός,
πώς τοῦτος ὁ τόπος εἶναι ἡ πρώτη θυγατέρα
τῆς ὁδύνης;
Τά δάκρυα τοῦ ἀνθρώπου ἐλάξευσαν
τέτοιας λογῆς τήν ἀντίσταση τῆς πέτρας
πού τά μνήματα ἔγιναν τά πρῶτα μνημεῖα μας.
Ἡ σιωπή τοῦ ἀνθρώπου ἔκαμε τούς τάφους
τήν πιά ἱερή ἐκκλησιά.
Σ' αὐτήν θά βρεῖς τό πυκνότερο πλήρωμα
τήν κατανυκτικότερη λατρεία του Κυρίου Σου,
Ἄρχάγγελε Μιχαήλ!
Οἱ τάφοι τοῦτοι εἶναι
ἡ ὀριστική μας μετάνοια.

Δέν ξαναστρέφουμε τά νῶτα στόν Ἄδωναϊ,
ὅπως ἔκαμε στήν Ἑδέμ ὁ Προπάτορας
εἴμαστε ὅλοι ἀνάσκελα πεσμένοι
ἀντίκρου στό Θεό,
γιά νά βλέπει ἔσαί μόνο τά στήθη μας·
εἶναι πληγωμένα ἀπό τούς διαξιφισμούς μας
ἀλλά κι ἀπό τήν ἀγάπη του.
Ὅμως προπάντων μήν ξεχάσεις,
φοβερέ Ἀρχάγγελε Μιχαήλ,
νά πεῖς στόν Κύριο τό κοινό μας αἶτημα:
ὅλοι ἀπό τούς τάφους μας περιμένουμε
τήν εὐσπλαχνία Του.
Ἡ Ἀνάσταση δέν προϋποθέτει τήν πτώση μας;
Θά περιμένουμε καί θά νοσταλγοῦμε
ἀνάσκελα ὀριζοντιωμένοι
τῇ θεῖα παρεμβολή.
Θεσσαλονίκη 7-12-67

Η ΑΠΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ ΤΩΝ ΟΙΚΟΠΕΔΩΝ

Είδες ποτέ σου μιά πόλη
νά σφαδάζει σάν σφαγμένο κοτόπουλο,
σάν πέσει απάνω της ή νύχτα
κατάρρα αποκαλυπτική;

Έλα στό λόφο μου βράδυ
καί θά δεῖς δίχως ἀκτίνες Röntgen
τό κρανίο, πίσω ἀπό τ' ὁμορφο πρόσωπο
τίς ξεραμένες κόγχες τῶν ματιῶν
πού ἀγωνίστηκαν
νά ρουφήξουν ὅλο τό φῶς ἀπό τ' ἄστρα.

Στερέωσε τά πόδια σου καλά
μήν τά λυγίσει ὁ ἱλιγγος,
ὅταν σέ στήσω κατάντικρου στή φωτισμένη πόλη
κι ἀντί καληνύχτα σοῦ πῶ:
Σκέψου αὐτούς πού ἀνάψανε
τοῦτα τά φῶτα ἀπόψε πάλι
σ' ἑκατό χρόνια δέν θά ζεῖ μήτ' ἕνας!

Θεσσαλονίκη 8-3-67

ΕΠΙΤΥΜΒΙΟ

Σκελετός ὀρφάνιας
Ξερό σφουγγάρι στή θάλασσα
ἄγωνία ἁγίου
ἐμπειρία ληστοῦ.

Θεσσαλονίκη 11-6-68

ΥΜΝΟΣ ΣΤΟΝ ΑΝΩΝΥΜΟ

Ὡ πάντων ἐπέκεινα
τί γάρ θέμις ἄλλο σέ μέλπειν;
(Γρηγ. Ναζιανζηνός)

Δέν εἶσαι ἡ Λογική
γιατί αὐτή γνωρίζει ὄρια.
Δέν εἶσαι ἡ Δικαιοσύνη
γιατί κι αὐτή ἔχει προϋποθέσεις.
Δέν εἶσαι ἡ Ἠθική
γιατί ξεπερνᾷς τήν πράξη καί τό φρόνημα.
Δέν εἶσαι ἡ Ἐλευθερία
γιατί κι αὐτή δεσμεύεται.
Δέν εἶσαι ἡ Ὁμορφιά
γιατί κι ἐκείνη ἐξαντλεῖται.
Εἶσαι ἡ Ἀγάπη πού δέν ἔχει πεῖ ποτέ
τήν τελευταία λέξη. *→ Ἡ ἀγάπη οὐ δέν ἐξαντλεῖται.*
Ἡ Ἀγάπη πού πάντα αἰφνιδιάζει.
Ἀγάπη εἶσαι ἡ μόνη μου
χωρίς προϋποθέσεις προϋπόθεση.

Θεσσαλονίκη 17-6-68

ΕΠΩΝΥΜΟ ΑΙΝΙΓΜΑ

Τό επώνυμο αίνιγμα
πῆρε τίς διαστάσεις
τῶν ἀθροισμένων κυττάρων μου.
Μ' ἀγάπησε ἡ Μάνα μου
γιά κεῖνο πού ἤμουν,
χωρίς νά ξέρει ἐκεῖνο πού ἤμουν.
Τό χῶμα δέχτηκε τά θήματα
ὅπως καί τά περιττώματά μου,
κι οἱ συνάνθρωποι ἔκαμαν πάντα μιά θέση
γιά νά συμπορευθῶ μαζί τους
ὥς τό θάνατο.
Τό φῶς μπερδεύτηκε γιά λίγο στά μάτια
ὅλα Σου τά στοιχεῖα ὑπηρέτησαν
τό σκελετό τῆς ὀρφάνιας.
Σύ δέ ὁ ἴδιος μέτρησες φιλάργυρα
τῆς κεφαλῆς μου τίς τρίχες.

Δέν μέ ρώτησες κατ' οὐσίαν γιά τίποτε,
πρωτοβουλία δέν χρειάστηκε νά πάρω
παρά μονάχα στήν ἁμαρτία
καί τελικά ὅλα ἔγιναν ἀσύνειδα.
Μήπως γι' αὐτό εἶμαι ἀπόλυτα δικός Σου;

Θεσσαλονίκη 25-6-68

PASSUS MORTALIS

Ἔτσι θά 'ρχεται πάντα
στόν κόσμο τό νήπιο
ἀνίκανο, βουδό, ἐξαντλημένο.
Γιατί ἡ φρίκη πού εἶδαν τά μάτια του
καθώς περνοῦσε τό στοιχειωμένο γεφύρι
ἀπ' τήν ἀνυπαρξία στήν ὕπαρξη
παρέλυσε τά γόνατά του,
τοῦ πῆρε τή φωνή.

Ἀλλά δέν θ' ἀργήσει ξανά
νά ξεχάσει τό ἀλφάδητο
πού συλλάβισε μέ τόση ἐπιμονή.
Θά παραμιλήσει γιά λίγο στό φῶς
ἀγκαλιάζοντας σκιές καί φαντάσματα,
γιά νά δουδαθεῖ ὀριστικά
στήν ἀναπολόγητη σιωπή τοῦ θανάτου.

Uppsala 9-7-68

Η ΤΕΤΑΡΤΗ ΔΙΑΣΤΑΣΗ

Όταν τελειώνει ὁ μόχθος τῆς ἡμέρας
κι ἐπιστρέφουν ὅλοι τους στή συμβατική
παρηγοριά τοῦ σπιτιοῦ
συλλέγοντας τό τελευταῖο φῶς
ἀπ' τό ἡλιοδασίλεμα
γιά νά ξορκίσουν τή φοβέρα τῆς νύχτας,
ἔχει σφραγίσει τά ἐξαντλημένα τους μέτωπα
ἢ θαλπωρή τῆς κοινῆς ἀλληλεγγύης.

Μά πίσω τους ἀκολουθοῦν οἱ ἀπαρηγόρητοι
φύλακες Ἄγγελοι τῶν πολλαχῶς πεπεδημένων
μέ μουςκεμένα τά φτερά στό δάκρυ
μέ τά ραπίσματα νωπά στίς παρειές.

Ποιός θά ζητήσῃ συγγνώμη ἀπ' τοὺς Ἄγγελους;
εἶναι λευκότεροι ἀπ' τό χιόνι καί τό φῶς.
Ποιός θά παρηγορήσῃ τοὺς πληγωμένους Ἄγγελους;
αὐτοί γνωρίζουν πῶς θά ἐπαναληφθεῖ ἡ δεδήλωση
πού θά σπιλώσῃ τό πρόσωπο τῆς μέρας.

Θεσσαλονίκη 28-7-68

ΘΕΟΤΟΚΙΟΝ

Θλιμμένη Βλαταδινή Παναγία
μή ξέροντας νά συνθέσω Κανόνα
ἀνιστορῶ τό χρονικό
τῆς φτωχῆς γειτονιάς Σου.
Τοῦ Ἑπταφυργίου τά σπίτια εἶναι πενιχρά
μιᾶς μόνης νυχτιᾶς ἐπιτηδεύματα
μέσα στό σῶμα τοῦ Κάστρου.
Τ' ἀγόρια φύγανε στά πλοῖα
ἢ στή Γερμανία
κι ἔμειναν οἱ κοπέλλες νά στολίζουν
κάθε χρονιά τόν Ἑπιτάφιο.
Κλαῖνε τό γιό Σου τῇ Μεγάλῃ Πέμπτῃ
ὅλη τή νύχτα
ὡς κλαῖνε ὅλες τίς μέρες πίσω ἀπ' τά παράθυρα
τόν ἄγνωστο γαμπρό πού περιμένουν...

Θεσσαλονίκη, Ἀπρίλης 1969

MEA MAXIMA CULPA

Περιμένοντας
μιά στιγμή λαμπρότερη από τούτη
έχασα τήν ευκαιρία νά φωτίσω
κάθε μου στιγμή.

Κυνηγώντας
μυωπικά στόχους ενός μονάχα μετώπου
πέρασα ανυποψίαστος τό σφαιρικό πανόραμα
τῆς θείας Προνοίας.

Όμως ἐλπίζοντας
πώς ἡ λύτρωση δέν εἶναι ἀτομική μου ὑπόθεση
θάβω στίς παλάμες μου τό πρόσωπο
κι ἐπιζητῶ τήν ἐξιλέωση
σέ τούτη τήν ἀπροσποίητη ὁμολογία.

Θεσσαλονίκη 25-5-69

ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΑ ΟΔΥΝΗΣ

Ἐσύ φτωχό παιδί δέν εἶχες τύχη
λαχεῖα πουλοῦσες ὥρα τοῦ σχολειοῦ
κι ἦταν ἡμέρα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος
πού πῆρα δυό λαχεῖα ἀπό τά χέρια σου.

Καλή τύχη, χαμογελώντας μοῦ εὐχήθηκες
καθώς μοῦ γύριζες τά ρέστα
κι ἐγώ πού ἔχα δακρύσει μέ ντροπή
γιά τή σκληρή δική σου τύχη
ἰκέτευα γιά σένα τό Ἅγιο Πνεῦμα
μή μπορώντας ὥστόσο ν' ἀγοράσω
ὅλα τά λαχεῖα σου . . .

Θεσσαλονίκη 3-6-69

ΜΗΝ ΚΛΑΙΣ ΑΚΟΜΗ

Μήν κλαῖς ἀκόμη·

εἶναι νωρίς

νά στερέψουν οἱ κόγγες τῶν ματιῶν σου.

Ὁ φτασμένος πόνος εἶναι ἤδη μιὰ μορφή

πού μπορεῖς νά τήν ὑποτάξεις·

θάψε την μ' ὅσο γίνεται

λιγότερα δάκρυα.

Τά ἐπερχόμενα θά διάσουν τήν ψυχή σου

μέ μιὰ δύναμη ἴσως πιά σκληρή

ἀπ' ὅ,τι γνώρισες μέχρι τώρα.

Εἶναι ἀνελέητα τά ἐπερχόμενα,

ὥσπου νά δείξουν τό συγκεκριμένο τους πρόσωπο,

πῶς ν' ἀντισταθεῖς στή σκληρότητα

δίχως δάκρυα;

Μήν κλαῖς ἀκόμη·

εἶναι νωρίς

νά στερέψουν οἱ κόγγες τῶν ματιῶν σου.

Θεσσαλονίκη 8-7-69

ΑΝΘΡΩΠΟΓΝΩΣΙΑ

Δέν είμαι τίποτ' ἄλλο μέσ' στή φύση
παρά μιά θρόμβωση φωτός
μιά στήλη παγωμένης ἀγάπης είμαι
πού μαρμαρώθηκε ἀπό θεϊκή νομοτέλεια
σ' ἓνα περίγραμμα Σταυροῦ.

Είμαι τοῦ πρωينوῦ ὁ ἔσχατος λόγος
τοῦ μεσημεριοῦ ἡ πυρακτωμένη ὁδύνη
τῆς νύχτας τό σκληρότερο λάφυρο
είμαι ὁ ἀνάδοχος τῶν πραγμάτων
είμαι ὁ φονιάς τῶν θεῶν.

Ἀθήνα 26-7-69

ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΕΦΙΑΛΤΗ

Χάθηκε τό φιλότιμο άπ' τόν κόσμο
σάν τό ψωμί στήν Κατοχή,
τά περισσότερια τώρα τά σκοτώνουνε
γιά πέντε δράμια κρέας
κι ή χλόη έξουθενώθηκε
άπ' τό σκληρό μπετόν.

Οί Βάρβαροι περάσανε τίς Θερμοπύλες
άκόμη πιό χειρότερα:
οί Βάρβαροι φρουροῦν τίς Θερμοπύλες
κι ἔχουνε μάθει δυστυχῶς κι Ἑλληνικά!

Θεσσαλονίκη 15-10-69

ΑΦΟΡΙΣΜΟΙ

*Οὐαί ὅταν καλῶς ὑμᾶς εἴπωσιν
πάντες οἱ ἄνθρωποι*

(Λουκ. 6,26)

Ἄλλοίμονο σ' αὐτούς
πού δέν ἀμφισβητήθηκαν,
γιατί θά πεῖ πῶς ταυτιστήκαν
μ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.

Ἄλλοίμονο σ' αὐτούς
πού δέν διώχτηκαν,
γιατί θά πεῖ πῶς δέν πολέμησαν
μήτε μέ σκιές.

Ἄλλοίμονο σ' αὐτούς
πού δέν ἐθανατώθηκαν,
γιατί θά πεῖ πῶς δέν ἐπλήρωσαν
τό φόρο τῆς ζωῆς ἀκέραιο.

Θεσσαλονίκη 17-10-69

ΔΙΑΘΗΚΗ

Φυσᾱ ντελή Βοριάς
καί θά μέ πάρει,
κράτησε μόνο τό λεμονανθό
πού ἔκοψα γητειά μαζί καί χάρη
νά μή χαθῶ.

Στῆς λεμονιάς τό ὕστερο κλωνάρι
θά βρίσκεις πάντα τόν ἀνθό μέσ' ἀπ' τά φύλλα
κι ἀπ' τήν ἐλπίδα θά θηλάξεις φῶς
ἐμπιστέψου στό πράσινο, ντύσου τά φύλλα.

Κι ἂν διαγουμίσουνε τόν κόρφο σου Κουρσάροι
πού μήν ξεχνᾷς τούς κουβαλᾷς μέσα στό αἷμα σου
ἢ συμφορά θά 'ναι καινούρια λύτρωση
ἂν τό λεμονανθό δέν θά 'χουν πάρει.

Θεσσαλονίκη 15-5-70

ΣΤΟ ΔΑΣΚΑΛΟ ΜΟΥ Λ.Κ.

Μ' έμαθες κολύμπι καί ποδήλατο
γιά νά παλαίψω τή θάλασσα καί τή στεριά.
Μέ δίδαξες τούς αριθμούς γιά τήν ποσότητα
καί γιά τίς άπιαστες ποιότητες επίθετα καί εικόνες.

Άλλά δέν μοῦ 'πες πώς ή θάλασσα
εἶν' άλμυρή κι άτέλειωτη
καί πώς τά δάκρυα εἶναι σάν τή θάλασσα.
Δέν μοῦ 'πες καί γιά τήν στεριά
πώς θά'ν' ή ἴδια μέσα μου
όσο κι άν ταξιδέψω.
Πέρ' άπό τά επίθετα
υπήρχανε τά οὔσιαστικά
καί πιό βαθιά άπ' τούς αριθμούς
ή δίψα τῆς ψυχῆς μου . . .

Θεσσαλονίκη 14-8-70

FRAGILITAS HUMANA

Ὅταν τὰ πράγματα γηράσουν
 στίς αἰσθήσεις σου
 δέν εἶν' ἀνάγκη νά τά θάψεις
 μήτε νά τ' ἀρνηθεῖς,
 προσπάθησε νά καινουργήσεις τήν ψυχή
 στίς προεκτάσεις τῶν πραγμάτων.

Ἄν δέν ἀσκήθηκες ἐπίμονα στήν πρόγευση
μέ τή νηστεία τῶν σαράντα ἡμερῶν,
ὁ καθαρισμός δέν φτάσει ὥς τό Δεῖπνο·
κι ἂν ἀπό τήν ἀπόγευση δέν ἔμαθες
ν' ἀναστηλώνεις τόν παλμό τῆς ἀμεσότητας,
ἔχεις καταδικάσει τήν πορεία σου
ἐν γῇ ἐρήμῳ καί ἀδάτῳ καί ἀνύδρῳ.

Θεσσαλονίκη 8-1-71

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

Ήταν μιά νύχτα
πού ξέχασα πιά νά κοιμοῦμαι.
Δέν εἶναι πώς δέν εἶχα κουραστεῖ
ἡ κούρασή μου ξεπέρναγε
κάθε προηγούμενο μέτρο.

Μά ὥστόσο μ' εἶχε διαβρώσει ἡ βεβαιότητα
πώς ὁ ὕπνος ἄλλο δέν ὠφελοῦσε,
ἦτανε τόση ἡ κούραση ἀπ' τή θλίψη
πού χρειαζόταν τονωτικό
δυνατό σάν τή σκέψη.

Τό καμπαρέ ξενυχτᾶ,
τό ἐργοστάσιο τυραννᾶ τήν ἐπιλύχνια δάρδια,
οἱ δρόμοι συναλλάσσονται ἀκόμη
μέ πολιτισμάνους, μεθυσμένους κι ἀμπουλάνς,
ἡ βία κάνει κάπου τήν εἰσβολή της σάν τό θάνατο
καί τ' Ἅγιον Ὅρος εἶναι μιά Χερσόνησος
ὀλονυχτίας δακρύων...

Θεσσαλονίκη 20-1-71

ΠΟΝΟΣ ΤΡΙΣΑΓΙΟΣ

Ἡ γνωριμία μέ τή φθορά
εἶναι τό πρῶτο δῆμα
ἀνθρώπινης σοφίας.

Τό δεύτερο εἶναι νά ὑπηρετήσεις
μέ ἀγάπη τή φθορά
δίδαγμα τοῦτο ἀποκαλυπτικό
Λειτουργικῶν Πνευμάτων.

Τό τρίτο καί ὑψιστο μάθημα
βρίσκεται πάνω ἀπ' τοὺς Ἀγγέλους
κλῆρος τοῦ Ἀγιορείτη Μοναχοῦ:
Νά πεθάνεις ὀρθρίζοντας
ἀνάμεσα σέ τόσα ἐφθαρμένα.

Θεσσαλονίκη 26-2-71

ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ

Ἔκαμε μάτια τόν νοῦ του
γιά νά μπορέσει νά δεῖ
ὅ,τι μονάχα σκεφτόταν.

Ἔκαμε τά μάτια του χέρια
γιά ν' ἀγκαλιάσει
ὅ,τι μπορούσε νά δεῖ.

Καί τέλος ἔγινε ὅλος καρδιά
γιά νά νιώσει στό στήθος του
τό χτυποκάρδι τοῦ κόσμου.

Χαλκίδα 1-5-1971

ΩΔΗ ΠΕΝΗΤΩΝ

Τό πρῶτο πρόβλημα πού 'χω μαζί σου
εἶναι τό πῶς νά σ' ὀνομάσω
κι ὅμως αὐτό θά μείνει ὥς τό τέλος
ἡ μόνιμη βάση τοῦ διαλόγου μας.

Θά σέ πῶ ἀδελφό
μ' ὅλη τήν ιερότητα τῆς μητρικῆς μου γλώσσας
καί θά ζητιανεύω διά βίου
τή θαλπωρή αὐτῆς τῆς ἐπικλήσεως.

Βγήκαμε κάποτε ἀπό τό πρῶτο σκοτάδι
τῆς ἀπειράνδρου δελφύος
κι ὀδέψαμε καρτερικά μαζί
στήν ἐμπειρία τῆς ἀσπόρου συλλήψεως!

Θεσσαλονίκη 13-2-72

ΟΙ ΔΥΟ

Σκιές παράλληλες πού ανασηκώθηκαν
για νά φωτίσουν καί νά σθήσουνε
ή μιὰ τήν ἄλλη,
ὅσο μπορέσουν καί προλάβουνε
ν' ἀγαπηθοῦν!

Θεσσαλονίκη 30-10-73

ΑΣΚΗΣΗ

Μαθαίνω τώρα πιά νά δηματίζω
σάν τόν χωλό πού τοῦ ἔκοψαν
τό ἓνα πόδι.

Κι ἂν καταλάβω πώς καί τ' ἄλλο
εἶν' ἀνύπαρκτο,
θ' ἀποτολμήσω νά πετάξω στό κενό
γυρεύοντας φτεροῦγες Ἀρχαγγέλου...

Θεσσαλονίκη 29-4-74

ΜΙΑ ΛΕΜΟΝΙΑ

Μιά λεμονιά στόν κήπο μου
ή άκρη τοῦ κόσμου.

Μιά λεμονιά στόν κήπο μου
τό τέλος μιᾶς ζωῆς·

άνθίζει κι ἀνασταίνεται
ὅλο τό φῶς μου,

μυρίζει καί λυτρώνεται
ὁ λυγμός τῆς αὐγῆς.

Sydney 24-6-75

KEEP LEFT

Σέ τοῦτο τόν πληθωρισμό τοῦ πένθους
εἶναι παράταιρο τό μοιρολόϊ,
θά σέ χλευάσουν οἱ εὐκάλυπτοι
μέ τό πλῆθος τους
καί μέ τή σιωπή τους.

Σέ τούτη τήν ἀπώτατη ἐρημιά
μήν παραπονεθεῖς γιά ὀρφάνια,
μή μιλήσεις γιά πίκρα καί γιά δάκρυα
στούς ἀντίποδες τοῦ κόσμου.

Ἐδῶ οἱ ἄνθρωποι ἔχουν πάντα
ἀνοιχτούς λογαριασμούς
μέ τόν κυκλώνα καί τούς καρχαρίες·
ἐδῶ τό μόνο πού σοῦ μένει
γιά νά μήν ξεχάσεις τό ἀνθρώπινο μέτρο
νά σέ φρονηματίζει ἡ Καγκουρώ
μέ τό διπλό της στομάχι.

Sydney 25-7-75

ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ 1975

Τούτη τή χώρα ἔκαμ' ὁ Θεός
για ὅλους τοὺς ἀνθρώπους
φτωχομένα τοῦ πόνου καί τῆς προσφυγῖας,
δέχτηκε ὅ,τι ἀπόρριψε ὁ ὑπόλοιπος κόσμος
καί τό ξανάδωσε στὸν ἥλιο
νεόκοπο νόμισμα
στά μέτρα τοῦ Ὁκεανοῦ καί τῆς Ἑρήμου.

Ἡ χώρα τούτη μοιάζει μέ τή θάλασσα
ἀπέραντη, προκλητική, ἀτίθαση, παρθένα
μέ τό ψωμί της πλούσιο κι ἀλμυρό
μέ τήν ἀγκάλη δίδουλη στό κάθε
φίλημά της.

Darwin 24-10-75

ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΑΙΩΝΑΣ

Συνταξιδεύαμε μέ έφαπτόμενους άγκῶνες
εἴκοσι ὥρες στό ἴδιο αεροπλάνο
κι ἓνα κοινό άνομολόγητο καημό
νά ξαναγγίξομε τό χῶμα!

Τρώγαμε τά ἴδια φαγητά
ταυτόχρονα σερβιρισμένα,
δεχόμασταν τά ἴδια έπαγγελματικά χαμόγελα
τῶν πρόθυμων αεροσυνοδῶν,
γνωρίζαμε πῶς τό κάθε μας λεπτό
θά μπορούσε νά 'ναι τό ἴδιο μοιραῖο
καί γιά τούς δύο μας·
κι ὁμως δέν τολμούσαμε ν' αλλάξομε μιά λέξη
σφίγγοντας ὁ καθένας φιλάργυρα
τή μοναξιά του στό στήθος
σάν βρέφος άρρωστημένο.

Θά 'θελα νά σοῦ πῶ πῶς τοῦτες οἱ γραμμές
γράφονται, κύριε, γιά σένα
πού εἶσαι τόσο λίγο κύριος ὅσο κι ἐγώ,
άφοῦ δέν τολμῶ νά σοῦ μιλήσω.

Ὅμως κι ἂν δέν ἀκούσεις ποτέ
τῇ διαμαρτυρία αὐτῇ τῆς ἀνθρωπιᾶς μου,
θά τῇ διαβάσουν ἀσφαλῶς κάποιοι τρίτοι
καί θά νιώσουν ἴσως ἀκόμη ἐντονότερη
τὴν ἀποσιωπημένη μας ἀδελφосύνη.

Sydney-Athens 30-10-75

POLLUTION

Δέν εἶναι μόνο ἡ θάλασσα πού ἀργοπεθαίνει
μήτε μονάχα τ' ὀξυγόνο πού ψυχορραγεῖ!
Δολοφονήσαμε τό φῶς σ' ὅλη τήν Οἰκουμένη
γι' αὐτό κι ἡ τελευταία νύχτα μας πού δέν ἀργεῖ,
δέν εἶν' ἀχειροποίητη, εἶναι χτισμένη
μ' ὅλη μας τήν προδοτική ἐπιμονή.

Nairobi 29-11-75

ΤΟ ΑΜΑΡΤΗΜΑ ΤΩΝ ΑΓΑΛΜΑΤΩΝ

Εἶναι καιρός πιά νά τελειώνει
ὁ πολύς συγχρωτισμός σου
μέ τ' ἀγάλματα.
Ἡ λευκή Ἀφροδίτη τοῦ ὄνείρου
ἔχει προδώσει τό αἶμα κι ἀδιαφορεῖ
γιά τήν ἀλήθεια
τῶν πυρωμένων κροτάφων.
Ἡ λευκή Ἀφροδίτη δέν ὑποπτεύεται ποτέ
τί σχέση μπορεῖ νά ἔχει ὁ καημός
μιᾶς ἄγρυπνης νύχτας
μέ τήν αἰωνιότητα.
Ὅμως αὐτό δέν εἶναι τελικά
τό προπατορικό ἁμάρτημα
τῶν ἀγαλμάτων;
Ἀφυσέ τα λοιπόν
στό κρύο τῆς ἐρημίας καί τῆς ἐπαρσης,
συχώρησέ τα
στήν πέτρινή τους ἀδιαλλαξία.

Melbourne 9-1-76

Ο ΑΛΛΟΣ

Ὁ ἄλλος εἶναι ἄρρητος
μήτε μικρός, μήτε μέγας
ἓνας ἀνώνυμος καημός
ἀδιάφορο πόσο οἰκεῖος ἢ μακρινός
εἶν' ὁ ἐγγύτερος θεός μου.

Ὅσο πιό ἀλλιώτικος ὁ ἄλλος
τόσο πιό ἐκπληκτικός
αὐτός ὁ Κύριος καί Θεός μου
μονάχα ψηλαφώντας τον
λυτρώνομαι ἐκστατικός
στό πλήρωμα τοῦ κόσμου.

Perth 24-5-76

ΟΙ ΧΩΡΙΑΝΟΙ ΜΟΥ

Ὅριζόντες σας
τά χωράφια τῆς εἰρήνης,
φιλοδοξία σας
νά μείνει ἀπείραχτη ἡ τάξη τοῦ Θεοῦ,
δημιουργία σας
τό φιλόανθρωπο ἀγκάλιασμα
τῆς πέτρας μέ τό ξύλο,
διαπιστευτήρια τά ροζιασμένα χέρια σας,
ἔσχατος θρίαμβος
σπίτια πού τά ἐσφράγισε τό τέλος!

Ρέθυμνο 17-7-76

ΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ ΤΩΝ ΑΣΤΡΩΝ

Σέ λίγο ή χλωρίδα
καί τό χῶμα
καί τό νερό
θά 'ναι τά πιά πολύτιμα σημάδια
πού θά βάζουμε
γιά νά γυρίσουμε στήν πρώτη μας ἐστία.

Σέ λίγο ή περιπλάνησή μας στ' ἀστέρια
θά κάμει τήν πικρότερη ἐξορία
πού ζήσαμε στή φλούδα τῆς γῆς
ἀνάμνηση ἰσάξια τῆς θαλπωρῆς
πού αἰσθανθήκαμε παιδιά πλάϊ στό τζάκι.

Σέ λίγο δέ θά ρωτᾶμε πιά
γιά γλώσσα καί θρησκεία,
θ' ἀρκούμαστε μονάχα στή μορφή:
πέντε δάχτυλα, περισπώμενα χεῖλη
καί πάνω ἀπ' ὅλα μάτια πού τά ἐφώτισε
ἔστω γιά μιά μονάχα στιγμή
ἐνδιάθετος λόγος...

Μόσχα 27-7-76

POUR VOS AMOURS 'SIEURS DAMES

Αὐτή ἢ γιὰ πού πούλαγε τούς μενεξέδες

στό σταυροδρόμι

δέν διαφήμιζε, μήτε παρακαλοῦσε.

Στή ζωή της δέν γνώρισε

τή χαρά τοῦ περιττοῦ

παρά μονάχα τήν πάλι

μέ τίς πρῶτες ἀνάγκες.

Pour vos amours! Ἦταν σά νά 'λεγε:

γιὰ τούς κάλους ἢ γιὰ τίς αἰμορροΐδες.

Γιατί ὅσοι γνώρισαν

μόνο πρῶτες ἀνάγκες

διδάσκουν πάντα τήν ἀκριβολογία τῆς στέρησης...

Melbourne 3-9-76

ΠΑΡΑΛΛΑΓΗ ΔΑΚΡΥΩΝ

Ἐδῶ μὴν ἀγκαλιάζεις ἀνεπιφύλακτα
τῇ θάλασσα,
εἶναι πολὺ πρωτόγονοι
οἱ ἔρωτες τοῦ Νότου.
Διόλου παρὰ ξένο νὰ διαπιστώσεις ξαφνικά
κάποια στιγμή ἰδιαίτερης ἐγρήγορης
πὼς τὰ φύκια ἐδῶ δέν ἦταν
παρὰ μπαλσαμωμένοι καρχαρίες!
Ἐδῶ πολὺ συχνά, σχεδὸν πάντα
πίσω ἀπὸ τὸ χαμόγελο εὐδαιμονίας
καρδοκεῖ γιὰ ἐξομολόγηση καὶ ρήξη
ἓνα τραῦμα ξεριζωμοῦ ἢ ἐγκατάλειψης.
Γι' αὐτό ἡ ἀγάπη δέν μπορεῖ ν' ἀρκεσθεῖ
σέ καθιερωμένους τρόπους κοινωνίας
ἐδῶ «θά πιεῖς τὸ αἷμα»
καὶ «θά φᾶς τὴ σάρκα»,
ἂν θές νὰ κάμεις
ἀδελφὸ σου τὸν γείτονα!

Canberra 18-12-76

REQUIEM ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΟΙΗΣΗ

Ἐάν κάποιος φῶς ἀπομείνει
ἀπὸ τίς καθημερινές περιπέτειες,
θά 'ναι λυγμοὶ σέ κλίμα θαυμασμοῦ,
στεναγμοὶ πού ἔγιναν στίχοι.

Μέ τέτοια ξόρκια προσπαθεῖς ν' ἀναβάλεις
τό θάνατο τῆς ὁμορφιάς
ὀρθώνοντας δεγγαλικά καί σπουργίτια
στήν πιό ἄδικη συνωμοσία
τῶν νόμων τῆς φύσεως.

Πόσο ὁμως φῶς καί συγκίνηση μποροῦν
νά περισώσουν οἱ λέξεις;
Ἀθόρυβα πεθαίνουν κι αὐτές
ἀφίνοντας νά ἐπιπλέουν οἱ στίχοι
στή δεσποτεία τῆς σιωπῆς,
σκόρπια ἀντικείμενα ἀνεπισήμαντου ναυάγιου,
πού ὥστόσο δέν παύουν νά μαρτυροῦν
πὼς τό ταξίδι ἔγινε μέ πίστη.

Palm Beach 29-12-76

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΑΔΕΛΦΟΣ

‘Ο θάνατος δέν εἶναι μαῦρος ἄγγελος,
εἶν’ ἀδελφός μου.
Κάθε στιγμή ἡ πορεία μας παράλληλη
καί ταυτισμένη
σημαδεύει μιά σχέση ἰδανική
πού εἶναι δοσμένη
κι ἀναδλύζει ἐντός μου,
γιατί ὁ θάνατος δέν εἶναι μαῦρος ἄγγελος
ὁ θάνατος εἶναι πιστός
δίδυμος ἀδελφός μου.

Melbourne 12-2-77

ΘΕΟΔΙΚΙΑ

Τό φῶς πού αἰχμαλωτίστηκε στά κρῖνα
εἶναι μιά τύψη μαρμαρωμένη κι ἐπίμονη,
εἶναι μιά θλίψη ἀνεξήγητη
σάν πυροβολισμός μέσα στή νύχτα.

Ἡ ἀτέλειωτη φράση τοῦ ἐτοιμοθάνατου
ἢ ἀνύπαντρη κόρη πού ἐνταφιάσθηκε
μέ νυφικό
κι ἓνα χαμόγελο δίχως ἀντίκρισμα
ἐπιβουλεύονται θανάσιμα
τὴν ἁρμονία τοῦ κόσμου.

Κι ὅμως στούς ποταμούς τῆς Βαβυλῶνος
ἔχει σωπάσει ἀπὸ καιρὸ
τό κλάμα τοῦ λαοῦ,
τό πένθος λυρισμός παρωχημένος
καί τῶν πιστῶν ὁ κλῆρος ἀναλλοίωτος:
Ἄσατε τῷ κυρίῳ ῥῆσμα καινόν!

Adelaide 26-4-77

ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΟ ΚΑΛΛΟΣ

Τά δάχτυλά σου δέν μπόρεσαν
νά παρακολουθήσουν
τό μέγεθος τῆς συμφορᾶς
κι ἀπόμειναν μετέωρα
σά μαγεμένα πουλιά
στό ἡλιοθασίλεμα πού ἦρθε τόσο πρόωρα
ζωγραφίζοντας ἀπέραντη τή θλίψη.

Τά δάχτυλά σου ξεχάστηκαν φιλάρεσκα
στό σχῆμα καί τό φρόνημα
ἐφηδικῆς χειρονομίας
χαράζοντας ὀριστικά τόν ὀρίζοντα
ἀνάμεσα σέ ὁμορφιά καί θάνατο.

Τά δάχτυλά σου ἐψηλάφησαν τό ἄπειρο
στίς ταπεινές μορφές τοῦ σχετικοῦ
μεταμορφώνοντας σέ τρισυπόστατη εὐλογία
ὅλη ἐκείνη τήν ὁδύνη καί τήν ἐγκαρτέρηση
κάθε χιμαιρικοῦ ἐναγκαλισμοῦ.

Sydney 2-5-77

NATURE MORTE

Τό πεσμένο δέντρο χλευάζει τό θάνατο,
εἶν' ἕνας ἄταφος νεκρός
πού μαχαιρώνει τόν ἄερα.

Τό γυμνό κλαρί δέν εἶναι χέρι
πού ὀρφάνεψε,
εἶν' ἡ ὀρφάνια κι ὁ θάνατος
σέ τέλειο ἔγκλημα.

Τά ριγμένα φύλλα πού λιπαίνουν
τό ἔδαφος
δέν εἶναι, ὅπως θά λέγαμε,
μιᾶ ἀθώα λεηλασία,
εἶναι τά νύχια πού ξερίζωσαν ἀλύπητα
ἀπό αἰχμάλωτο πού τοῦ 'χαν δέσει
τό στόμα...

Melbourne 12-5-77

ΣΥΝΑΞΑΡΙ ΠΑΡΑΛΕΙΠΟΜΕΝΩΝ

Γιά τά νειάτα πού όνειρεύονται
μ' όλάνοιχτα μάτια
άγρια από τόν πυρετό καί τήν άγνοια
τών κινδύνων
οί Μοῦσες εἶναι πρόθυμες
γιά κάθε συγκατάβαση
άκόμη καί γιά κάθε ύπερβολή.

Γιά τά κορίτσια ποῦ ἔχουν άκόμη
τή νύχτα στά μαλλιά
τό στυφό άρωμα τής μυρτιάς
ἥ τοῦ σκίνου στό στόμα
ποτέ δέ θά λείψει ό θαυμασμός
κι ό έρωτας.

Όμως γιά τίς γυναῖκες τίς γερασμένες
κι άρρωστες
τίς πικραμένα σιωπηλές
ἥ τίς άνόητα φλύαρες
ποιός θά μιλήσει;

Γιά τίς ξενοδολεῦτρες τίς ὑπομονετικές
μέ τά πρησμένα πόδια καί τίς χοντρές κάλτσες
πού παραμορφώνουν ἀπό χρόνια

ὅλα τά παπούτσια
ποιός θά μιλήσει;

Γιά τίς πικρές νοσοκόμες πού πηγαινόρχονται
μ' ἓνα βλέμμα ἡλίθιο

ἀπ' τή βαθιά ἐνόραση στόν πόνο
κι ἀπό τή διατεταγμένη σιωπή,
ποιός θά μιλήσει;

Γιά ὅλες αὐτές καί γιά τίς τόσες ἄλλες
πού μένουν ἀμνημόνευτες
ἀπό τήν ἀφιλάνθρωπη μεροληψία τῶν ποιητῶν
—τήν τόσο ἀνθρώπινη ἄλλωστε—
κρατῶ πάντα μιά θέση στή Λειτουργία.
ἀμέσως πρὶν ἀπό τό «ἐξαιρέτως
τῆς Παναγίας ἀχράντου . . .».

Sydney 20-5-77

TRAFFIC

Κάθε πρωί αρχίζει ανάμεσά μας
ένα είκοσιτετράωρο θαῦμα εμπιστοσύνης
παρ' όλες τις επιφυλάξεις και καχυποψίες
παρ' όλες τις διαψεύσεις κι ασυνέπειες.

Κάθε πρωί ανανεώνουμε ένα ὄρκο,
χωρίς ν' ανταλλάζουμε λέξη μέ κανένα,
έτοιμοι για κάθε ένδεχόμενο
μέ ὀχήματα δημόσια, ιδιωτικά ἢ ἀγοραῖα.

Κάθε πρωί ἀφίνοντας τό σπίτι μας
τολμοῦμε μιά ἀναμέτρηση πλατιά
κι ἀνώνυμη σ' ὅλο της τό πλάτος
ἔτσι πού ἡ τροχαία κίνηση
νά γίνεται μιά ἰσχυρή συγκίνησή μας.

Brisbane 28-5-77

ΠΑΡΑΛΗΡΗΜΑ ΤΟΥ ΝΟΤΟΥ
1979

*Στόν τόπο πού ξψαχνα τόν Νότιο Σταυρό
μέσα στά δυσανάγνωστα σχέδια τών άστρων.
ΣΕΦΕΡΗΣ*

ΧΕΙΡΑΨΙΑ

Δώσ' μου τό χέρι σου
καί θ' άκουμπήσω τήν καρδιά σου
νά τής έμπιστευθώ τόν πυρετό
πού δέν χωρούσε πιά στά λόγια μου
μήτε στά δικά σου...

ΤΑ ΣΦΑΓΜΕΝΑ ΜΑΛΛΙΑ

Τήν ὥρα τοῦ ὕπατου πόνου
κόβονται τά ὕπατα.

Ἀληθινή ὅπως ἦσουνα, Μάνα,
βρῆκες μέ τό ἀλάθητο ἐνστικτο τήν κορφή
καί τρύγησες τό στεφάνι τῆς δόξας σου
ἔσχατη δόξα στό στεφάνι σου
ἀποσμίχοντας μέ τίς τρίχες τῆς κεφαλῆς
τόν ἀπιαστο νεκρό μου Πατέρα.

Μέ τά σφαγμένα μαλλιά σου πλέξαμε σχοινί
γιά νά δέσουμε ἀπ' τό βουνό τά ξύλα
κάνοντας πέτρα τήν καρδιά μας
κι ἔγινε ἡ καρδιά μας βουνό.

Θεσσαλονίκη, Ἰούνιος 1968

ΑΣΚΗΤΙΚΟ

⁹ Αθήνα-Σύδνεϋ 18-7-1975

ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Τά πράγματα ἀσφυκτιοῦν
στά σχήματα τῆς ὕλης
κι ἀλλοίμονο στά χέρια σου
ἂν δέν μποροῦν νά ψηλαφήσουν
τό αἷμα καί τόν πυρετό
πέρα ἀπό τά τελούμενα
τῆς συνουσίας μέ τό φῶς.

Βιέννη 10-12-75

ΚΑΤΟΨΗ

Ἀτέλειωτα σύννεφα
σκόρπια σάν πρόβατα
ἢ μᾶλλον δέντρα πού δέν μάδησαν
καί μ' ἀσπρισμένη κόμη ρίχνουνε παχειά σκιά
στήν κατακόκκινη γῆ τῆς ἐρήμου.
Κάτω ἀπ' τά πόδια μου
τσαλαπατιέται ἓνα θαῦμα
μέσ' στήν καρδιά μου φυτρώνει ἓνα τραγούδι
μά πέρα ἀπό τή σκέψη καί τό αἶσθημα
τό φῶς ἐπευλογεῖ ὅλα τά ἐνδεχόμενα.

Darwin 2-12-1977

TEENAGERS

Τό τραγούδι τοῦ ἀνέμου
αἰχμαλωτίσατε Σεῖς
στή συγκίνηση δώσατε
κατακόρυφη στάση
μετά ἀπό Σᾶς
ποιός τολμᾷ νά μιλήσει
μπροστά σέ Σᾶς
ποιός μπορεῖ νά σωπάσει;

Sydney, Φεβρουάριος 1977

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ

Όσοι δέν άντεξαν τή ζωή
 ήταν ευαίσθητοι,
 μά δέν ήταν γενναῖοι.
Όσοι διαμαρτυρήθηκαν μονάχα μέ φυγή
 ήτανε τίμιοι,
 μά δέν ήταν πιστοί!
Όσοι αγωνίστηκαν κι απότυχαν
 ἄς εἶν' εὐλογημένοι.
Κι ὅσοι ἀπ' τήν ἐπιτυχία τους δέν μέθυσαν
 μακαριστοί! . . .

Melbourne, 12-2-78

ΑΝΑΧΩΡΗΤΙΚΟ

Πατρίδα δική μου τό χειμέριο κύμα
ἐκεῖ πού δέν χτίζουνε μήτε πουλοῦν
ἀπαραδίαστο λίκνο ἀπειρόγαμης γέννας
ὅπου παρθένες αὔρες γονιμοποιοῦν
νυχθημερόν τήν ἐρημιά καί τό σκοτάδι.

Sydney 2-3-78

ΕΠΙΜΥΘΙΟ

Βαθειές πού είναι οί πληγές
μακρές οί νύχτες
ὅταν ἐπιμένεις νά μήν ἔξαργυρώνεις
τήν παιδική καρδιά
πού ξεχάστηκε στήν ποδιά σου
ἄσημο φρύγανο
ὕστερ' ἀπό τή θύελλα στήν δημοσιά τοῦ κόσμου.
Κείνους πού δέν ἔμαθαν νά μιλοῦν καί τραυλίζουν
τούς κοροϊδεύουνε καί τά παιδιά·
στούς ἐξῶστες τό ἡλιοδασίλεμα
μυστικά πιά δέν ἔχει
τί νά τά κάμεις τά πουλιά καί τά λουλούδια;
Μᾶς διακόρευσαν ἀνεπανόρθωτα τά μαθηματικά.

Sydney, 11-3-78

LA CONDITION HUMAINE

Ἄνθρωπος θά πει
τό νά μπορείς νά παίρνεις μίαν ἀπόφαση
κι ἡ ἀπόφασή σου νά ἔχει συνέπειες
ἄμεσες γιά σένα καί τούς ἄλλους.
Τό νά κόψεις τά νύχια σου
εἶναι μιά ἀποφαση
ὄχι λιγότερο δύσκολη ἀπ' τό νά κόψεις
τήν καλημέρα στόν ἄλλο,
ἡ καλημέρα σήμερα κόβεται τόσο εὐκόλα
ὅπως ἓνα κλαδάκι τριφύλλι.
Ἄνθρωπος θά πει
νά θυμηθεῖς κάποια στιγμή
πώς θά 'ρθῇ κάποτε ἡ μέρα
πού δέν θά πονᾷς καί δέν θά ντρέπεσαι
γιά ὅποια θλίψη καί γιά ὅποια ταπείνωση
ἔχοντας ἀγκαλιάσει — ὕστερ' ἀπό ἀλλεπάλληλες
ἀπογυμνώσεις —
κατάσαρκα τό χῶμα.
Ἄνθρωπος θά πει νά δεῖς ἓνα ὄνειρο
καί νά ξυπνήσεις ἔχοντας ξεχάσει
πόσα λεφτά θά χρειαστεῖς αὐτό τό μήνα
γιατί ὅλες οἱ ἀνάγκες λυτρώνονται ὀριστικά
μονάχα στοῦ ὀνείρου τήν εὐρυχωρία...

Melbourne, 26-5-78

ΕΚΕΙ ΠΟΥ ΖΟΥΝΕ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

*«Ἐξήνθισεν ἡ ἔρημος
ὥσει κρίνον, Κύριε!»*

Ἐκεῖ πού ζοῦνε ἄνθρωποι
χαϊδεύουνε τό πρόσωπο τῆς γῆς
κι ἡ γῆ καταλαγιάζει
τά δάκρυά τους γεωργοῦν τήν ἔρημο
οἱ προσευχές τους ὀρθώνονται
εὐσκιόφυλλα δέντρα.

Ἐκεῖ πού ζοῦνε ἄνθρωποι
ξορκίζουνε τό φόβο καί τή νύχτα
κρατοῦνε τό σφυγμό τῆς σιωπῆς
στίς προγραμματισμένες —ἐρήμην μας—
περιπέτειες τῶν πραγμάτων
κι ὑπουργοῦνε αὐτόκλητοι στήν παρθενογέννηση
τοῦ ἡλίου
στίς ιδιοτροπίες τοῦ φεγγαριοῦ.

Sydney - Ἀθήνα 5-7-78

ΠΑΤΡΙΔΟΓΝΩΣΙΑ

Τήν ὑγρή ἀπεραντοσύνη τή λένε θάλασσα
τήν ἀπεραντοσύνη τῶν δακρύων τή λένε ἐρημιά
δέν τό ἀντέχω, Θεέ μου, αὐτό τό τέρας
τῆς ἀπεραντοσύνης.

Ξεχνῶ προγραμματισμένα τήν ἔκταση
ὅπως ξεχνᾷς τά ἐνενήντα ἐνιά, ὅταν χάσεις τό ἓνα
πάλι, ἀλλοίμονο, τό πλῆθος δέν ἀλλάζει·
αὕτη ἡ θάλασσα ἡ μεγάλη καί εὐρύχωρος
ἐκεῖ ἐρπετά ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμός!..

Ἀθήνα 9-7-78

ΤΟ ΣΥΓΚΕΚΡΙΜΕΝΟ

Αὐτό πού μπορῶ ν' ἀγκαλιάσω
αὐθεντικό καί πανσέληνο
ὕστερ' ἀπό λανθάνουσα σύγκριση
μέ τήν παντάνασσα ἀοριστία
εἶν' ὁ συγκεκριμένος τόπος
τοῦ σταυρωμοῦ καί τῆς δόξας
ὅπου κρίνω καί κρίνομαι μέρα-νύχτα
χειμῶνα-καλοκαίρι.

Μαζί του ὁδεύω στήν ἐμπειρία τοῦ ἄρρητου
μαζί του γεύομαι τοῦ παράλογου τόν πυρετό
συγκεκριμένες οἱ διαψεύσεις
ἀπό σχεδόν ἀκουμπισμένες προσδοκίες
συγκεκριμένες κι οἱ κατακτήσεις
ἀπό παραιτήσεις ἐπώδυνες
ὁ γάρ τόπος ἐν ᾧ σύ ἔστηκας γῆ ἀγία ἐστί!

Χανιά-Μακρύς Τοῖχος 1-8-78

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΕΛΕΝΗΣ

Περπατᾷ γυρμένη
καί τά δῆματά της εἶναι πιά ἀδέβαια
ἀδέβαια καί τά λόγια της
σάν τοῦ μικροῦ παιδιοῦ.
Κι ὅμως μ' ὅλην αὐτή τήν ἀστάθεια
ὁδεύει σταθερά καί λιτανεύει
πρός τό ἡλιοδασίλεμα τοῦ τέλους.
Ποῦ εἶναι τό μένος τῆς ἀκμῆς;
ποῦ τῆς ὑγείας οἱ κορυβαντιάσεις;
ὅσο λιγότερες οἱ δικές της πρωτοβουλίες
τόσο θαθύτερα τή μεταμορφώνει
μέ τήν ἀπόσβεση τῆς σάρκας
φῶς ἱλαρόν πού μεταβάλλει
τό λυκόφως σέ ὄρθρον
ἡμέρας μυστικῆς!

Χανιά 2-8-78

ΕΠΙΜΝΗΜΟΣΥΝΟ

Μέ τῇ μακρᾷ λαοφιλῇ θητεία σου
στοίχιωσες τόν Καθεδρικό.
Ὁ ἦχος τῆς καμπάνας τῶν Εἰσοδίων
ἂν ἀκούγεται σ' ὁλόκληρη τήν πόλη
σ' ἀνασταίνει μιὰ στιγμή
γιά ὁλόκληρη τήν πόλη
ραίνοντας ὕστερα τίς καρδιές μας
γιά ὅλη τή βραδυά
θλίψη καί νεκρολίβανο . . .

Χανιά 10-8-78

ΕΞΙΣΩΣΕΙΣ

Θάνατος, ή μόνη απροσποίητη
χειρονομία μας.

Φήμη, ή αφελέστερη προσποίηση
άθανασίας.

Μετάνοια, πείνα καί δίψα για φῶς ανέσπερο.

Έρωτας, διαρκής επίκληση θανάτου
ανάμεσα σε γιασεμιά καί κυπαρίσσια.

Ρέθυμνο - Άδελε 11-8-78

Ο ΑΠΟΣΥΝΑΓΩΓΟΣ

Ἐπάρχουν χίλιοι τρόποι
νά πείς ἓνα καημό
ὑπάρχει μόνο ἓνας νά τόν νοιώσεις!
Ἄσε τούς ἄλλους νά πρωτοτυποῦν
σέ λόγια μάταια
δέν ἀλαφρύνουν τά πράγματα
οἱ νέες περιγραφές
μήτε οἱ περύτεχνες διατυπώσεις.
Ἐσύ δέν ἔχεις ἐκλογή στόν πόνο ἢ στήν εὐθύνη
ὕστερ' ἀπό τό Λόγο τά λόγια εἶναι λειψά
νυμφίο της καί λειτουργό σέ γέννησε ἡ ὁδύνη
τό χρέος σέ προστάζει ὀρθά-κοφτά.
Σύ οἰκονόμος τοῦ σπαταλημένου θησαυροῦ
Σύ προφήτης μυστικοῦ πρό πολλοῦ φανερωμένου
Σύ τοῦ λαβωμένου ἡ πληγή κι' ἡ γιατρεία
Σύ ὁ ἐξάγγελος τοῦ ζωντανοῦ Θεοῦ
Σύ ὁ ἀρνητής τοῦ πεπρωμένου . . .

Βιέννη 24-8-78

ΝΥΧΤΕΡΙΝΗ ΟΡΟΘΕΣΙΑ

Ἦσσε τή νύχτα νά σοῦ πλύνει τό πρόσωπο
μέ τήν ἐλπίδα τῆς ἐρχόμενης αὐγῆς
ὕστερ' ἀπ' τή δοκιμασία τῆς ἀγρύπνιας
εἶναι διπλά δουλεμένος μισθός
ἢ προσδοκία σπλαχνικότερης ἡμέρας.

Κι ἄλλωστε μήν ξεχνᾷς:
τό φῶς ἔχει μιά θαθειά συγγένεια μέ τό αἷμα
αὐτήν ἐπικαλοῦνται μέ τόν τρόπο τους
κι οἱ κραυγαλέοι ξενύχτηδες τοῦ δρόμου
ἀρνούμενοι πεισματικά ν' ἀναγνωρίσουν
δικαίωμα ἰσοπολιτείας στό σκοτάδι.

Βιέννη 25-8-78

CASUISTICA

Ἐκεῖ πού ταπεινώθηκε ἕνας ἄντρας
πενθεῖ τό χῶμα ὁλόκληρη χρονιά
καί δέν ξαναβγάζει χορτάρι.
Ἐκεῖ πού ἀδικήθηκε μιὰ γυναῖκα
ὀργίζεται ὁ οὐρανός καί δέν ξαναρίχνει
τρία χρόνια βροχή.
Μά ἐκεῖ πού δείρανε παιδί ἀνυπεράσπιστο
καταποντίστηκε ὀριστικά τό γέλιο
κι οἱ ἐρινύες πηγαινόρχονται τιμωρώντας
μέ τοῦ παιδιοῦ τό πρόσωπο ὁλόκληρη τή γῆ.

Βιέννη 28-8-78

ΟΡΙΑΚΗ ΕΠΙΚΛΗΣΗ

Θεέ μου ποιός θά θωρακίσει
τήν ανυπεράσπιστη τρυφερότητα
ανάμεσα στους ανθρώπους
όχι μονάχα σέ ώρες βαρβαρότητας
αλλά καί στίς απλούστερες χειρονομίες;
Θεέ μου ποιός θά δικάσει
τό ανεξιχνίαστο έγκλημα
όχι μονάχα εκείνο πού ψάχνει ή 'Υπηρεσία Διώξεως
αλλά τής κάθε ανώνυμης στιγμής;
Ποιός, Θεέ μου, θά λυπηθῇ επί τέλους τόν άνθρωπο
νά κάμει ανθρωπινότερες
τίς... ανθρωπινες συνθήκες!

Ἀθήνα 31-8-78

ΜΟΝΑΞΙΑ

Ἡ μοναξιά εἶναι μιά ἀρρώστεια
πού παραμορφώνει
ὄχι μονάχα τὰ πρόσωπα
ἀλλά καί τὰ ἐπιπλα καί τὰ σπίτια.
Μιά καρέκλα γεμάτη
εἶναι νύφη στό χέρι γαμπροῦ
κι' οἱ ἄδεις γύρω της φαντάζουν
θλιβερό σύνολο ἀπό ὁμοιόμορφα ντυμένα
καί σύρριζα κουρεμένα ὀρφανά.
Σ' ἓνα σπίτι πού ἀναπνέει ἀκόμη
ἓνα ἄδειο κάθισμα δέν εἶναι ἀπλῶς
μιά ἀνοιχτή δυνατότητα
εἶναι μιά ἀγιάτρευτη προσμονή
ἀπουσία ὁλόκληρη
πολλαπλασιασμένη ὄχι τόσο μέ τόν ἀριθμό
τῶν καθισμάτων
ὅσο μέ τό αἶσθημα τῆς ὀρφάνειας
πού ὁ καθένας μας κουβαλᾷ
κάτω ἀπ' τὰ πολλαπλᾷ του φορέματα.

Sydney-Ashfield 28-9-78

ΣΚΗΝΗ ΤΟΥ ΔΕΙΛΙΝΟΥ

Μέ σαπισμένα δόντια καί μέ μάτια εξαντλημένα
κοιτᾶνε πρὸς τό λιόγερμα οἱ γέροι
ἔχοντας μόνο στήριγμα τά ξερά τους ραβδιά
καί μιὰ πικρή παρηγοριά πὼς ἦταν
κάποτε κι αὐτὰ πράσινοι κλάδοι.

Sydney, Ὀκτώβρης 1978

ΚΑΤΑΡΓΗΜΕΝΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ

“Όλα μέσ’ στό δωμάτιο ὑποταγμένα
στό πρόσταγμα τῆς ὥρας:
τό ψυγεῖο — καρδιά πού χτυπᾷ σέ κοιμισμένο σῶμα
τά καθίσματα παραταγμένα ἁρμονικά
σάν στρατιῶτες πού «παρουσιάζουν» μ’ ἀδειανά χέρια
ἢ τηλεόραση τεράστιο μάτι σθηστό
μέ τό γλαύκωμα ἀπλωμένο σ’ ὅλη τήν ἐπιφάνεια
κι ὁ κάλαθος τῶν ἀχρήστων μακάδρια γλάστρα
πού ἀπ’ τά σκουπίδια της δέν φύτρωσε ποτέ λουλούδι.

Δέν θά χρειασθεῖ δέδαια
παρά ἓνα ἐλάχιστο χτύπημα στήν πόρτα
γιά νά ἀνατραπεῖ ὅλη αὐτή ἡ ἰσόρροπη συνωμοσία
καί νά φυγαδευτοῦν σάν τρομαγμένα πουλιά
οἱ ἀνυπόφορες χειρονομίες
τῶν συνοικούντων φαντασμάτων.

Townsville 9-10-78

ΦΛΥΑΡΗ ΑΦΑΣΙΑ

Μεταχειριζόμαστε τίς λέξεις
σάν τίς πόρνες
πού τίς μισθώνεις μόνο για λίγα λεπτά
χωρίς προσωπική συναύξηση μαζί τους
χωρίς ταπείνωση, χωρίς αγάπη.
Γι' αυτό δέν μᾶς διδάσκουν πιά οἱ λέξεις
καί δέν μᾶς μεταδίδουν τόν κρυμένο
στή μήτρα τους
προγονικό θησαυρό.
Λέμε λόγου χάρη τρομερό για χίλια πράγματα
χωρίς νά αισθανόμαστε τρόμο κανένα
λέμε ἀγαπητέ μου σέ κάποιον πού
εὐχαρίστως θά βρίζαμε
κι ὀρκιζόμαστε σ' ὅ,τι ἔχουμε ἱερό
ἐμεῖς πού δέν εὐλαβόμαστε
μήτε λατρεύουμε πιά τίποτε
παρά τό Νάρκισσο, τή νάρκη καί τά ναρκωτικά...

Melbourne 27-10-78

IMPONDERABILJEN

Ὁ δῆχας τοῦ γέρου τό κλάμα τοῦ μωροῦ
πράγματα καθημερινά συνηθισμένα
πληγώνουν τήν καρδιά μου βαθύτερα
ὅσο δέν μορφάζουν τραγικά.

Τή σιωπή τῶν τεσσάρων τοίχων
πού τήν ἐπευλογεῖ — πέμπτη παρθενεύουσα αἴσθηση
ἄνωθεν ἡ στέγη

τή δολοφόνησε τό τηλέφωνο σάν εἰσβολή
καί τό δωμάτιο γέμισε νεκρά περιστέρια.

Τό χρησιμοθηρικό μάδημα
μιᾶς ἀμέτοχης μαργαρίτας
στ' ὄνομα τῆς ἀγάπης
μοῦ ματώνει τή μνήμη καί τήν ἀναπνοή
ὅπως ὁ κάθε λευκός θάνατος
πού δέν πιστοποιεῖται μέ πράξη Ληξιαρχείου.

Ashfield 3-11-78

ΚΑΤΕΔΑΦΙΣΜΕΝΟ ΑΙΜΑ

Πρέπει νά δείς πῶς γκρεμίζουν ἓνα σπίτι
γιά νά καταλάβεις μέ τί παπούτσια
μπορεῖ νά ἔρχεται ὁ θάνατος!
Ἀρχίζουν πρῶτα νά μιλοῦν γιά ἀνακαίνιση
γιά καλύτερη ἀξιοποίηση τοῦ χώρου
ἢ κάπως ἔτσι
κι ὕστερα δαιμονίζονται μέ κασμάδες
καί μπουλντόζες
κόβοντας τή στέγη σάν κεφάλι κατάδικου
ξεκοιλιάζοντας τούς τοίχους σάν μαινόμενοι ταῦροι.
Ὅμως πέτρες πού ζήσανε ἡ μιά πάνω στήν ἄλλη
σχηματίζοντας ἐπιδερμίδα γιά τό ἀνθρώπινο σῶμα
πῶς νά δεχτοῦνε τέτοια βίαιη ἀποσύνθεση
καί νά ἐπιδιοθοῦν σέ νέες συζυγίες;

Sydney-Ashfield 21-11-78

IN STATU VIATORIS

Βγαίνω νά κυνηγήσω τό θαῦμα
σέ κάθε τόπο καί μέ κάθε καιρό
ἐμπιστευόμενος στήν καταιγίδα
ὅσο καί στήν εὐδία
ἔχοντας σταθερό ὄπλισμό ἄγρυπνες αἰσθήσεις
καί τήν ψυχή ὀρκισμένη νά μή μεροληπτήσῃ
ἀνάμεσα σέ δέδηλο καί ἱερό.
Ξενυχτῶ κάθε βράδυ τό λείψανο
τῆς μέρας πού πέρασε
ψέλλνοντας αἰωνία ἢ μνήμη
γιά κάθε τι πού τελειώθηκε στό φῶς
κι ὅμως δέν περιμένω νεκρανάσταση
μήτε ἐπαναλήψεις
γιά πράγματα πού ἐστεφάνωσε ἐφάπαξ
τοῦ ἀνεπανάληπτου ἡ γοητεία καί ἄθανασία . . .

Sydney-Darwin 8-12-78

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΑΠΕΡΑΝΤΗ

Κεῖνοι πού φύγανε δέν εἶναι πιά μαζί μας
κι ὅμως δαγκώνουνε μαζί μας τό ψωμί
τρέχουν κι αὐτοί πίσω ἀπό τίς ἐλπίδες μας
ψηλαφοῦν τά φαντάσματα
καί ξορκίζουν τό φόβο μέσα στίς φλέβες
ἀνασαίνοντας καί κάτω ἀπό τό χῶμα
μιά μερίδα ὀξυγόνο πού δέν μποροῦν
νά λησμονήσουν.

Adelaide 13-12-78

ΟΡΦΑΝΟ ΜΕΣΗΜΕΡΙ

Ἦλιος κατακόρυφος σέ ἀπόλυτη στάση
τζίτζικια σκασμένα ἀπό τή ράχη
γιά νά προλάβουν νά βγάλουν ἀπό μέσα τους
κάθε καημό πού δέν χώραγε στό στόμα
κι ὁ ἄνεμος πανταχοῦ ἀπὼν
ὅπως ὁ Θεός κι ἡ ἀγάπη
σέ ὥρες κοσμικῆς εὐεξίας.

Τώρα μονάχα ἀρχίζω νά καταλαβαίνω
τό νόημα τῆς Εὐχῆς
νά μᾶς φυλάει ὁ Θεός
ἀπὸ δαιμονίου μεσημβρινοῦ·
φαίνεται πὼς οἱ ὥρες τῆς πλησμονῆς
εἶναι οἱ ὥρες τῆς μεγαλύτερης ἐνδείας.

Sydney-Ashfield 19-12-78

ΦΙΛΕΡΗΜΟ

Μέσα στή γενική νεροποντή
πού ἀνακατώνει δίχως προσευχή καί νηστεία
τόν οὐρανό μέ τά χώματα
ξεχωρίζουν λίγες χοντρές σταγόνες
πού πέφτουν ρυθμικά στή λαμαρίνα
χειρονομία ἀπομονωμένη
σάν τόν χτύπο τῆς καρδιᾶς
σάν γράμμα συστημένο
σάν τήν πρώτη κραυγή τοῦ λαβωμένου.
Νά μιὰ φιλοδοξία πού δέν θά ἐνοχλοῦσε κανένα
ἀπό κείνους πού εὐχαρίστως θά ἔβαζαν κληρο
ἐπὶ τόν ὀρφανόν ἱματισμόν σου κάθε στιγμή:
ν' ἀκολουθήσεις μέσα στό γενικό πυρετό τοῦ καθ'
ἡμέραν

τόν πένθιμο ρυθμό
 τῆς ἀπομονωμένης χειρονομίας
 σάν τόν χτύπο τῆς καρδιάς
 σάν τό συστημένο γράμμα
 σάν τήν πρώτη κραυγή τοῦ λαδωμένου...

Sydney-Lakemba 26-12-78

ΕΝΘΕΗ ΑΜΕΡΙΜΝΗΣΙΑ

Θαυμάζω τήν ειλικρίνεια καί τόν αὐθορμητισμό τῶν
ὀνείρων.

Συμπονῶ τίς περιπέτειες τῶν μεθυσμένων
ἀνησυχῶ γιά τόν ἀλόγιστο πλουτισμό
τῶν ἀσεβῶν καί τῶν μάταιων.

Βδελύσσομαι τῶν ὑπευθύνων τήν ἀνεύθυνη
συνείδηση

θλίβομαι γιά τῶν ἀθῶων τίς στερήσεις
μά τελικά ἐμπιστεύομαι στοῦ ἀπρόβλεπτου
τήν πρόνοια καί τή σοφία.

Γιατί ἐκεῖ πού ἡ προϋπόθεση εἶναι πάντα μηδέν
τό ἐξαγόμενο δέν μπορεῖ νά ᾿ναι
λιγότερο ἀπ' τή σωτηρία
ἀφοῦ ὁ Θεός ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται
ταπεινοῖς δέ δίδωσι χάριν!

Melbourne 5-1-1979

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ

Μιά ζωή γράφοντας ή μιλώντας
δέν φιλοδόξησε τίποτε άλλο
παρά νά δείξει ποῦ εἶναι πληγωμένος
μήν τόν χτυπήσει ὁ πλησίον ἀπό ἀπροσεξία
στίς καθημερινές των χειραψίες.
Μιά ζωή ἀνασαίνοντας μαζί μέ τούς ἄλλους
πλάι στούς ἄλλους
διδασκόταν τή νοερά προσευχή τῆς Ἐρήμου
κι ἐνῶ τόν ὑπολόγιζαν συνδαιτημόνα
ἐκεῖνος χανόταν στῶν δακρύων
τήν ἀλλοδαπή πανδαισία.
Μήν περιμένετε ἀπό τέτοιο συμπολίτη
ἀνταγωνισμό εἴτε σύμπραξη στά ἀγοραῖα·
ὅσο κι ἂν τόν ραπίσανε δέν μπόρεσε
νά ξεμεθύσει
ἀπ' τό κρασί του δέν ἔλειψε ποτέ ἡ στάχτη.

Sydney-Ashfield, 9-1-79

ΑΠΟΜΥΘΕΥΣΕΙΣ

Ἡ μοναξιά καί ἡ πίκρα δέν ἔχουν σχέση
μέ τό ἄν ὀρίσκονται ἄνθρωποι γύρω σου
μήτε πόσοι ἄνθρωποι εἶναι·
μονάχα ἡ σχέση τους μ' ἐκεῖνο πού πιστεύεις
καί ζεῖς
ληξιαρχεῖ τό θάνατο ἢ τή ζωή τους
στή δική σου κυμαινόμενη συνείδηση.
Ἡ στάση τους ἀπέναντι ἀκόμη καί στό μηδέν
εἶναι πού καθορίζει τό ἀνάστημά τους
στό φῶς ἢ τό σκοτάδι ἀδιακρίτως
ξεκαθαρίζοντας ὀριστικά τίς διαστάσεις
ἀνάμεσα σ' ἐπίθετα καί οὐσιαστικά
καταργώντας ἐπὶ τέλους κι ἐκεῖνο τό φενακισμό
τῶν ἐκ τοῦ πονηροῦ ἐπιρρημάτων...

Sydney-Melbourne 20-1-79

ΚΑΘΑΡΣΗ

Τὴν ὥρα πού τὸ δειλινὸ προσπαθεῖ νὰ πεθάνει
 ἄθόρυβα καὶ δὲν μπορεῖ
 γιατί τὸ παραστέκουν τόσες συγκινήσεις
 τότε πού οἱ ἄρμοι τοῦ κορμιοῦ σου χαλαρώνουν
 καὶ τὸ θῆμα σου σέ πάει ἓνα ξάφνιασμα ἐμπρός
 μιὰ μνήμη πίσω
 ἄσε τὸ λόγο στίς νεράιδες καὶ στοὺς ἴσκιους.
 Ἡ θλίψη πού καθόταν μέχρι πρό λίγου
 στήν ἄκρη ἐκείνου τοῦ βράχου
 κι ἔδρεχε τὰ πόδια της στή θάλασσα
 ξαφνικά γλύστρησε σάν παιδί ἀφηρημένο
 καὶ πνίγηκε μέσ' στοῦ νερό·
 ξέρεις μέ τὸ ἐτοιμοθάνατο δειλινὸ τί δεσμό εἶχε;
 Κάτι πού βασιλεύει δὲν σημαίνει πῶς τελειώνει
 κάτι πού τελειώνει δὲν σημαίνει πῶς λιγοστεύει·
 ὁ ἥλιος κλείνοντας ἓναν ἀκόμη ἡμερῆσιο κύκλο
 στέφεται ἀκόμη μιὰ φορά βασιλιάς
 ἀλλὰ καὶ μάρτυρας πού βάφτισε στοῦ αἵμα του
 ὅλες τῆς γῆς τίς ντροπές
 γιὰ νὰ μπορέσει τὸ δειλινὸ νὰ πεθάνει ἄθόρυβα
 ἀφίνοντας πίσω τόσες συγκινήσεις.

Melbourne 22/23-1-79

ΜΕΤΑΜΕΛΕΙΑ

Τό φῶς ἀπελπισμένο ἐτοιμάζεται
 ν' αὐτοκτονήσῃ
 ὁμως τήν τελευταία στιγμή θυμᾶται
 τά χαμόγελα, τά λουλούδια, τά παιδιά
 κι ἐπιστρέφει
 νά ξαναμοιρασθεῖ ἐπώδυνα μέ τό σκοτάδι
 ὅ,τι ἔχει σχέση μέ χαμόγελα, μέ λουλούδια,
 μέ παιδιά.

Sydney-Ashfield 26-1-79

NOMOTEΛΕΙΑ

Ὅσες φορές ἐφώτισε τή λάσπη
ἤξερε πώς ἡ ὄψη του θά θαμπωνόταν
ἀπ' τόν ἀντικατοπτρισμό τοῦ σκοταδιοῦ.
Ὅσες φορές ἐθέρμανε τήν ἀπουσία τῆς ἀγάπης
μπόρεσε νά καταγράψει τή δύσπνοια
στοῦ θερμομέτρου τά ἰσόπεδα σκαλοπάτια.
Ὅμως ὁ νοῦς του δέν τό χώρεσε ποτέ
πώς πηγαίνοντας νά κάψει τ' ἀπορρίμματα
θά κινδύνευε ν' ἀπορριφθεῖ ὁ ἴδιος!

Sydney-Ashfield 26-1-79

ΣΗΜΕΙΟ ΣΤΙΞΕΩΣ

Στό κυπαρίσι μή μιᾶς, τί νά σοῦ πεῖ τό
κυπαρίσι;
στάθηκε τόσο πάνω ἀπό τούς τάφους
πού τήν πίκρα τήν ἔδεσε στυφά κυπαρισόμηλα
σφαιρικότητα ἀδιαπέραστη
τῆς σιωπῆς καί τῆς ὀδύνης.

Sydney-Mascot 27-1-79

ΜΕΤΡΟΝ ΗΛΙΚΙΑΣ

Τίς ἐποχές ἄλλοτε τίς διάβαζα
στά φύλλα τῶν δέντρων·
πᾶνε χρόνια πού τίς ψηλαφῶ ἀμεσότερα
στά δικά μου φύλλα — τά γένια καί τά μαλλιά.
Τό φῶς κι ἡ ἐλπίδα ἄλλοτε ἦταν
τά χρυσά νομίσματα τοῦ ἡλίου
κι ἔνιωθα ἀδέκαρος σέ κάθε συννεφιά·
τώρα ἡ μέρα ξημερώνει στό στήθος μου
καί νυχτώνει στό νοῦ μου . . .

Sydney-Ashfield 31-1-79

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

Ὁ Θεός νά σέ φυλάει ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους
ὅταν μποροῦν νά ψεύδωνται
καί μαλιστα δημοσίως.
Τά λεγόμενα μέσα ἐνημερώσεως
τίς περισσότερες φορές δέν εἶναι
παρά ἡ πιό καλοστημένη λαιμητόμος
τῆς ἀλήθειας.
Φτάνει νά μπορεῖ ἓνας νά τυπώσει τό ψέμα του
σ' ἓνα ἡμερήσιο φύλλο
κι ὕστερα ξέρει πῶς σέ λίγο ἅπειρα στόματα
θά ἐπαναλάβουν τό ἴδιο ψέμα γιά ἀλήθεια
δίχως περίσκεψη καί δίχως αἰδῶ.
Ἐνδιαφέρουσα ἱστορία
αὕτη ἡ ἀλχημεία τοῦ Τύπου·
ἓνας ἄνθρωπος κρύβεται πίσω ἀπ' τό
τυπωμένο χαρτί
κι αὐθαδιάζει ἐν ὀνόματι τῆς κοινῆς γνώμης
— πού ποτέ δέν τήν ρώτησε μήτε τόν ξέρει —
βέβαιος μάλιστα πῶς ἡ κοινή γνώμη δέν θά
διαφωνήσει
ἀπλούστατα, γιατί κοινή γνώμη δέν ὑπάρχει
πέρα ἀπ' τό φάντασμα πού αὐτός χαλκεύει
ὁ ἀσυνείδητος ταχυδακτυλουργός!

Woolongong 4-2-79

ΤΟ ΤΙΜΗΜΑ ΤΗΣ ΕΥΣΥΝΕΙΔΗΣΙΑΣ

Πάει καιρός πού δέν ἐξύπνησες ἓνα πρωί
νά δεῖς τόν ἥλιο·
ἀνοίγεις τά μάτια καί βλέπεις τό ρολόι
νά σέ τραβᾷ θάναυσα ἀπ' τά πλοκάμινα χέρια
τῆς ἀυπνίας καί τῆς ἐξάντλησης
κι ἀντί τό πρῶτο κίνητρο τῆς νέας ἡμέρας
νά ἔχει ἔστω μίαν ἀπώτατη σχέση μέ τήν Ἀνάστασι
τό ρολόι σέ παροτρύνει
στό ρυθμό τοῦ σφυγμοῦ σου
νά ὑποδουλωθεῖς ἐκ νέου δίχως καθυστέρηση
στή συμπεφωνημένη προγραφή
κάθε σου αὐθορμησίας.
Ὡς πότε λοιπόν θά βλέπεις τόν κόσμο
μέσ' ἀπ' τά χαρτιά σου;
ἔχει θιγεῖ τό γαλάζιο τ' οὐρανοῦ
νά τραυματίζεται μάταια μπρός στά μάτια σου
ἀπ' τά ραμφίσματα τῶν κύκνων
χωρίς ἓνα δάκρυ δικό σου.
Τό εἰκοσιτετράωρο στή φύση δέν εἶναι πρόγραμμα
στήν τηλεόραση
νά κυλᾷ γιά πολύ ἐρήμην σου ἀτιμώρητα·
τό θαῦμα τῆς δημιουργίας καί τό δράμα τῆς
κλείνεται κάποτε ἐρμητικά σέ φάκελο
μέ αὐστηρά προσωπικό παραλήπτη
κι ἀνοίγεται ἀποκαλυπτικά στή συγκίνηση
μιᾶς ἀνεπανάληπτης στιγμῆς.

Sydney-Ashfield 7-2-79

DIFFERENTIA SPECIFICA

Ἄλλιώτικος ἀπ' τὰ σπουργίτια
ὄχι γιατί εἶμαι δυνατότερος
ἀπλῶς λιγότερο αὐτοδιάθετος ἀπό κεῖνα.
Τά στρουθία ἐμφανῶς μικρότερα
ὅμως ἐγώ βαρύτερος καί συχνότερα πληγωμένος.
Ἄν κινδυνεύει συχνά ἀπ' τή σφενδόνη τ' ἀλητόπαιδου
ἢ ἀπ' τήν ἀρπαχτικότητα τῆς γάτας
ἢ φτερωτή ζωή τοῦ σπουργίτη
ἐγώ κινδυνεύω συχνότερα ἀπ' τῆς καρδιᾶς μου
τίς πολλαπλές ἀσυνέπειες!
Ποῦ λοιπόν ἡ διαφορά κι ὑπεροχή μου;
Μήπως λιγότερο ἀγάπησες τά πετεινά τ' οὐρανοῦ
ἢ τοῦ ἀγροῦ τά κρῖνα;
Ἀσφαλῶς ὄχι.
Ὅμως ἐκεῖνα τό ἀγνοοῦν.
ἐνῶ ἐγώ τό γνωρίζω: *Μή οὖν φοβεῖσθε*
πολλῶν στρουθίων διαφέρετε ὑμεῖς.

Melbourne 13-2-79

ΜΕ ΜΕΤΡΟ ΤΟ ΑΝΕΦΙΚΤΟ

Πᾶς νά μιλήσεις
καί πρὶν ἀνοίξεις τό στόμα
ἀρχίζεις νά συλλέγεις ναυάγια
τίς ὅποιεσδήποτε δοκιμές
πάνω στό βράχο τοῦ ἄρρητου.

Σωπαίνεις ἀπό σύνεση
μὴ θέλοντας νά ματώσεις ἄδικα
τὴ γλώσσα ἢ τὴ συνείδηση
κι ὅμως τό φῶς ἢ τό σκοτάδι
τρικυμίζουν τό στήθος σου·
πῶς νά μείνει τό στόμα κλειστό;
Κάποτε αἰσθάνεσαι πῶς ἐξαντλήθηκαν οἱ λέξεις
στούς ἄπειρους συνδυασμούς πού πρόλαβαν

πρὶν ἀπό σένα
οἱ ἀπό Ἑὐδὰμ προπάτορες μέχρι τῶν ἐσχάτων
κι ἄλλοτε πάλι τό δικό σου μήνυμα
σοῦ φαίνεται τόσο προσωπικό
ὅσο τά δαχτυλικά σου ἀποτυπώματα.

Ἄνθρωπος λοιπόν ἢ πιό ἀμφίβολη προσπάθεια
ἢ πιό συνειδητή οὐτοπία
ἢ δικαιότερη θλίψη
ἢ ματαιότερη ἐπιχείρηση.
Ἄλλὰ γι' αὐτό ἀκριβῶς:

Ἄνθρωπος ἢ ἀνιδιοτελής ἐλευθερία.

Sydney-Ashfield 6-3-79

ΑΠΟΡΙΑ ΚΑΙ ΘΛΙΨΗ

Τήν Μαρίκα τήν πήρε ό καρκίνος
όπως θά λέγαμε τήν πήρε τό τρένο
ή τό άεροπλάνο.

Κι έμείς στεκόμαστε άναποφάσιστοι
μπροστά στό βροχερό πρωινό
άκεφοι για δουλειά, κι άναρωτιόμαστε
πώς μπήκε τόσο πολύ στή ζωή μας ό καρκίνος
όπως τό τρένο ή τό άεροπλάνο!

Sydney-Ashfield 19-3-79

ΠΑΛΙΓΓΕΝΕΣΙΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Δέν εἶναι πιά μαζί μας ὁ καιρός
ἀφοῦ τά εἶδαμε ὅλα ὥς τό τέλος·
ποιός θ' ἀναλάβει τώρα νά διασκεδάσει
τὴν πλήξη τῆς ψυχῆς;
Κι ὅμως οἱ πέντε αἰσθήσεις ἀξεπαρθέρευτες πάντα
παρά τούς τόσους διασμούς
περιμένουν
— ἐρωτευμένες ὅλες μαζί τόν ἴδιο μνηστήρα —
ἐκπλήξεις μεγαλύτερες
ὅσο προχωροῦν τά ἐπιφωνήματα
πρός τή μεγάλη νύχτα.
Πόσοι ἀντέχουν ἀκόμη σέ καινούργιες συνουσίες;
Ὅσοι πιστοί!

Sydney-Ashfield 20-3-79

ΠΑΝΣΕΛΗΝΟΣ

Σήκω, ψυχὴ φεγγαρόπληκτη νὰ δεῖς τὴ νύχτα·
καμιὰ ρυτίδα στὸ μέτωπό της δὲν μειώνει
τὴν ἀπόλυτη διαφάνεια
καμιὰ σκιά δὲν διακόπτει
τὴν κρυστάλλινη προέκταση
τοῦ Θαβωρείου ρίγους.
Ὁ ὕπνος ἔγινε γιὰ κείνους πού πλήττουν
τά ὄνειρα τὰ κυνηγοῦν ὅσοι δὲν γνώρισαν ἀκόμη
τὴν ἀδιάλειπτη κατάνυξη
τοῦ ὁνείρου ἐν ἐγρηγόρσει.

Sydney 24-3-79

ΣΧΕΔΙΟ ΓΙΑ ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟ ΕΞΟΠΛΙΣΜΟ

Όταν μοῦ πάρεις τίς λέξεις
θά σέ παρακολουθήσω
μέ τή συχνότητα τῆς ἀνάσας.
Κι ἂν τελικά μοῦ κόψεις τήν ἀνάσα
θά γονιμοποιήσω μόνο μέ τό δλέμμα
τό θανατερό σου κενό.

Melbourne 10-4-79

ΓΗ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ

Οἱ πέτρες καί τό φῶς
 σιωπή τετηγμένη
στῆς θεϊκῆς ἀφῆς τήν ἀνάμνηση.
Ἡ Τιβεριάδα γαλήνια κανδήλα
 ξεχειλισμένη λάδι καί κατάνυξη.
Κι ἐμεῖς ἀνάμεσα σέ τζακαράντες
 καί ἰσραηλινά πολυδόλα
ἀποκρυπτογραφοῦμε στόν ὀρίζοντα
 τά δάκρυα τῆς Μαγδαληνῆς
καί τοῦ ἀπόκληρου λαοῦ τήν προσδοκία.

Ἱερουσαλήμ 28-4-79

ΝΕΚΡΑ ΘΑΛΑΣΣΑ

Γλυκειά σάν ἁμαρτία ἡ δλᾶσθησι
κάτω ἅπ' τήν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης.
Τά Σόδομα καί τά Γόμορα
σχεδόν ἀναπόφευκτος καρπός
τέτοιας φιλήδονης ὑγρασίας.
Μά μ' ὅλα τοῦτα ἐξαγνισμός ἡ ἐνατένισι
τῶν ὀρέων Μωάβ
κι ἡ θεληματική μετοχή
στήν ἐγκαρτέρησι τοῦ Μωϋσέως.

Ἱερουσαλήμ 28-4-79

ΕΚΛΕΚΤΙΚΕΣ ΣΥΓΓΕΝΕΙΕΣ

Ἐν κοιτάξεις μέ διάκριση στά μάτια τοῦ ἀνθρώπου
θά δεῖς τόν θάνατο πού τόν κουβαλᾷ σάν
φυλαχτό στό στήθος
ὅταν ἡ ἀπορία κι ἡ θλίψη δίχως λόγια
καί μέ βιολετί φωτοσκιάσεις
μετατρέπουν τό ἀσπράδι σέ ὀρφανό οὐρανό.
Μέ τέτοιο βλέμμα ξαναβρίσκει ὁ ἄνθρωπος
τήν ἀδελφосύνη τοῦ ζώου
κι ἔχει συνήγορο γιά ὅλη τή δημιουργία
τή σιωπή κι ἀθωότητα μελλοθάνατου ἀρνιοῦ
στά χέρια ὀπλισμένου χασάπη.

Ἄλεξανδρούπολη 7-5-79

ΜΕΤΕΩΡΙΣΜΟΙ

Ἀνάμεσα σέ δύο ταξίδια
ἄρμενο ἀχόρταγο ἡ ψυχή μου
μά ποῦ ἡ ἀρχή καί ποῦ τό τέλος
κρίνεται μόνο ἀπ' τό κορμί μου.

Σάμος 12-5-79

ΙΛΑΣΜΟΣ

Εἶναι ἀφόρητος ὁ κόσμος κι ἀλύτρωτος
ὅπως κατάντησε στά χέρια τοῦ ἀνθρώπου·
τί μένει γιά πολύ ἀκηλίδωτο στά χέρια τοῦ ἀνθρώπου;
γι' αὐτό στήν πρώτη γεύση μιᾶς διασμένης σελήνης
 στήν ἀσφυξία ἑνός κλειστοῦ οὐρανοῦ
διευρύνονται οἱ πόροι τοῦ δέρματος
στίς διαστάσεις τοῦ χαμένου στερεώματος
κ' ὀλόκληρη ἡ φύση πού συστενάζει
 ἄχρι καιροῦ
ἐπικαλεῖται μέ τεκτονικούς σεισμούς
 τό γλυκασμό τῶν Ἀγγέλων...

Ἀθήνα 17-5-79

Ο ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΩΝ ΔΙΚΤΥΩΝ

Σ' ένα βαθύ κρεβάτι ὅπως εἶναι τό φέρετρο
ὁ κόσμος ἤδη ἔχει μεταμορφωθεῖ
στά χαριστήρια αἰτήματα τοῦ δάθους
κι ἡ μακαρία ὁδός τῶν κουρασμένων σωμάτων
δέν εἶναι πιά τό ἄθλημα, εἶναι τό γέρας
πνευμάτων δικαίων, τετελειωμένων.

Ἀθήνα 17-5-79

ΚΑΣΤΕΛΛΟΡΙΖΟ

Οί ἄνθρωποι πάνω σέ τοῦτο τό βράχο
ζήσανε κάποτε σάν ἡγεμόνες·
ὕστερα ἦρθαν χρόνια δίσεχτα
κι ἔπρεπε νά φύγουν
ἀφίνοντας μισάνοιχτη τήν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ
γιά νά μήν μπορεῖς ποτέ νά γνωρίζεις
πόσο μακριά ἐπῆγαν
πόσοι ἀκόμη νοσταλγοῦν
καί πόσοι τελικά δέν θά γυρίσουν.
Τά ἐρειπωμένα τώρα σπίτια των δέν ἀναπνέουν
μήτε τολμᾶς νά ψάξεις γιά πορτοπαράθυρα
ὅμως ὀλόλευκοι ὄγκοι σιωπῆς
μέ προτεταμένα μπαλκόνια στό πέλαγο
σάν στήθη πού δέν ὀλοκλήρωσαν τό θηλασμό
ἐπικαλοῦνται τά ναυαγημένα καῖκια . . .

Καστελλόριζο 20/21-5-79

ΠΡΟΤΕΡΑΙΟΤΗΤΕΣ

Δέ λέω, εἶναι μεγάλο πράγμα ἡ ὁμιλία
μά εἶναι πράξη δεύτερη
μπροστά στό περπάτημα.

Ἀκοῦστε τή μελωδικότερη φωνή
ἀκολουθεῖστε τήν στούς σιθυλλικότερους φθόγγους
εἶναι βραχυπρόθεσμο δάνειο φωτός
πού σᾶς τό ἀπαιτοῦν στήν πρώτη ἐνέδρα:
ὁ λόγος ἔχει ἀντίλογο
λόγος ἅπας ἡττᾶται.

Ἐνῶ τό νά διασταυρώσεις ἓνα δρόμο μέ κίνηση
ζάλην ἔνδοθεν ἔχων
εἶναι σιωπηλό κατόρθωμα γι' αὐτό ἄτρωτο
κι ἀκόμη, ἂν θέλετε, γι' αὐτό πιό μεγάλο.
Μ' ἓνα γερό ἐπιχείρημα καί λίγη δόση εὐγλωττίας
δηλαδή τσαρλατανιάς
μπορεῖς νά τρέφεις σέ φυγή
ὅποιοδήποτε πυροτέχνημα τοῦ λόγου·
ποιός θ' ἀναχαιτίσει καί μέ τί
τοῦ κοριτσιοῦ τό περπάτημα
πάνω στό δειλινό πεζοδρόμιο
ιδίως ὅταν τελεία σ' αὐτή τήν πρόταση
εἶν' ἓνα ἀγόρι;

Ἀθήνα 28-5-79

ΑΠΟ ΦΥΛΑΚΗΣ ΠΡΩΙΑΣ
1980

*Ἐάν θέλῃ ὁ ἄνθρωπος, ἀπὸ πρωὶ ἕως ἑσπέρας
γίνεται εἰς μέτρον θεῖον*

ΑΒΒΑΣ ΑΛΩΝΙΟΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟ

«Ἡ μεγάλη τέχνη θρίσκεται όπουδήποτε ὁ ἄνθρωπος
κατορθώνει ν' ἀναγνωρίζει τόν ἑαυτό του καί νά τόν
ἐκφράζει μέ πληρότητα μέσ στό ἐλάχιστο».

ΕΛΥΤΗΣ

Τά τραγούδια μου ἀδέξια καί λίγα
δέν θά τά τραγουδήσει κανείς
μονάχα θά τά καταγράψει κάποιος μετρητής
ἐπισημαίνοντας ἴσως, ἂν ἐνδιαφέρει,
τήν ἀσυνήθιστη συχνότητα τῶν αἰμοπτύσεων!

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ ΙΚΕΤΗΣ

Θά σέ γυρέψουμε ἀκόμη μιά φορά βλαστημώντας
κι Ἐσύ θά πεῖς ξανά «ἄφες αὐτοῖς»·
γιατί στήν ἐμβρυώδη περιέργεια
καί στήν ἐνστικτώδη ἀχαριστία
τοῦ νήπιου πού μόλις ἄρχισε νά ψηλαφεῖ
θά ἔταν ἀφύσικο ν' ἀγανακτήσει ἡ Μάνα.

Θά Σ' ἀρνηθοῦμε ἀκόμη μιά φορά ληστεύοντας
τό περιούσιο βασιλείό Σου
κι Ἐσύ θά μείνεις πάλι ὁ Ἀνενδεής·
γιατί δέν θά ἔσυνα ὁ ἄρτος τῆς ζωῆς ὁ ἀδαπάνητος
ἂν γιά τήν ἄρνησή μας ἐλιγότευες τό ἔλεός Σου.

Θά Σ' ἐπικαλεσθοῦμε ἀκόμη μιά φορά ἐλπίζοντας
κάποια συνέχεια μπροστά στό ἀναπότρεπτο τέλος·
κι Ἐσύ ὁ Ἀμνησικάκος θά ἐπακούσεις
καί θά ἐξαλείψεις κάθε δάκρυ
«ὁ καί νεκρῶν καί ζώντων τήν ἐξουσίαν ἔχων . . .»

Sydney, 28-3-78

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

Δέν τ' ὁμολογοῦμε κι ὅμως τό γνωρίζουμε δίχως
αὐταπάτες

πώς ὅλα μας τά λόγια καί τά καμώματα
δέν μεταδίδουνε νόημα κανένα
κι οὔτε προεκτείνουνε τό φῶς.
Πᾶς ἄνθρωπος ψεύστης:
λόγια καί καμώματα μάταια·
κι ὅμως μ' αὐτά τά εὐτελῆ πυροτεχνήματα
μας δόθηκε νά φωτίσουμε τήν κάθε νύχτα
καί νά ἐτοιμασθοῦμε γιά τήν ἄληκτη θεά
ὅπου καινή γῆ καί καινός οὐρανός
ἡ παναρεμόνια σιωπή τῶν Ἀσωμάτων.

Μ' αὐτά λοιπόν τά λόγια
μ' αὐτά τά καμώματα
κυφοροῦμε τήν ἅγια σιωπή
τοῦ λόγου τῆς ἀλήθειας
ἐμεῖς οἱ ψεῦστες
ἐμεῖς οἱ μάταιοι
ἐμεῖς οἱ διά δίου τόν ἀέρα πυκτεύοντες...

Brisbane, 14-10-78

ΤΟ ΣΩΜΑ

Τό σῶμα σου, τό σῶμα σου δέν εἶναι
μονάχα ὄργανο γιά δουλειά καί ἀπόλαυση
εἶναι κυρίως ἡ ἀδιάψευστη ταυτότητά σου
ἡ ἀμεσότερη, ἂν ὄχι καί ἡ πιό εἰλικρινής.
Ἕνα σπασμένο χέρι εἶναι φρύδι ταπεινωμένο
ἕνα κομμένο δάχτυλο, μόνιμο τραῦμα στήν ψυχή·
τά γκρίζα μαλλιά, οἱ ρυτίδες, ἡ φαλάκρα
σημάδια τοῦ δρόμου, μέτρο τῆς ἀπόστασης
δείχτες τῆς ἀντοχῆς καί τῆς εὐαισθησίας.
Τό ἀνάστημά σου καί τό περπάτημα
τόσο ἀπαραχάρακτα στοιχεῖα τοῦ προσώπου σου
ὅσο ἡ γλώσσα, ἡ ὁσμὴ τοῦ ἰδρώτα σου, τό ροχαλητό σου.
Γι' αὐτό μήν ἀδικήσεις ποτέ τήν εἰκόνα σου
ἀλλά μήν κλέψεις καί τήν ὁμοία ἀναφαίρετη
περιουσία τοῦ ἀδελφοῦ σου.
Τό σῶμα εἶναι γιά τόν καθένα μας συγχρόνως
ὁ τόπος τῆς κοινῆς Ἀποκάλυψης
κι ὁ ἀναπόφευκτος μάρτυρας
τῆς ὁποιασδήποτε προδοσίας.

Sydney - Darwin, 8-12-78

ΔΙΑΓΝΩΣΗ

«ἔχοντες δέ διατροφάς καί σκεπάσματα
τούτοις ἀρκεσθυσόμεθα».

(Α΄ Τιμ. 6,8)

Ἐμεῖς δέν ἀγαπήσαμε πολύ
γι' αὐτό κρυώνουμε ἀκόμη·
τά ρούχα κι οἱ τροφές δέν μποροῦν ν' ἀναπληρώσουν
τέτοιου εἶδους ἐλλείψεις
Ἐμεῖς δέν ἀγαπήσαμε σωστά
γι' αὐτό δέν γνωρίσαμε τοῦ δικαίου τόν ὕπνο·
τέτοιες τύψεις δέν μποροῦν νά παρηγορήσουν
μήτε ὁ ψυχίατρος μήτε τά ὑπνωτικά.
Ἐμᾶς δέν μᾶς ἀγάπησε κανείς
γιατί μήτε κι ἐμεῖς μάθαμε ν' ἀγαποῦμε
ἐνῶ ὅλο τό θέμα ἦτανε ζήτημα προσοχῆς
δηλαδή μνήμης γιά τόν ἄλλο
ὅπως ὁ μνηστήρας γιά τή μνηστή.

Sydney - Ashfield, 30-6-79

ΣΑΝ ΤΟ ΠΑΙΔΙ

Σάν τό παιδί πού κρατώντας τά παιχνίδια του
δέν γνωρίζει πόσο γρήγορα θά σπάσουν
έτσι κρατούμε τή ζωή κι απολαμβάνουμε
άγαθά πού βραδιάζουν πρίν γεράσουν . . .

Sydney - Ashfield, 14-7-79

ΠΡΟΣΩΠΟΓΡΑΦΙΑ

Ἐσύ δὲν εἶσαι ἀπλῶς μιὰ συνείδηση
μ' ἓνα συγκεκριμένο ὄνομα καὶ σχῆμα
μήτε σύνθεση ἀπὸ περίπου ἰσοδύναμες ἀρετές
κι ἀδυναμίες
ὅπως ὁ καθένας ἀπὸ μᾶς.
Εἶσαι ἡ γενναία ἀξιοπρέπεια
ποὺ ἀναλίσκεται καὶ σωπαίνει
ἡ ὑψωμένη σὲ μέτρο τρυφερότητα
ἡ ἀπὸ ἄμετρη ὀρφάνια ὀρχουμένη μοναξιά.
Κι ὅλ' αὐτὰ
καὶ τόσα ἄλλα ταυτόσημα
μέ μόνο περιορισμό τ' ὄνομά σου!

Μελβούρνη, 27-7-79

ΤΟ ΕΥΓΕΝΕΣΤΕΡΟ ΜΕΤΑΛΛΟ

«Όταν μιλάς για σώματα
νά κάνεις τό σταυρό σου».
(Δ.Μ.)

Τό ευγενέστερο μέταλλο δέν εἶναι τό χρυσάφι
μήτε ὁ λευκόχρυσος, τό ἀσήμι ἢ ὁ,τι ἄλλο·
τό ευγενέστερο μέταλλο εἶναι ὁ πηλός
γιατί ἀπ' αὐτόν γίνεται τό σῶμα τ' ἀνθρώπου.
Ἡ ἀδυναμία τῆς ψυχῆς εἶναι τό σῶμα
βαθιά καταφυγή κ' ἐμπιστοσύνη στήν ταυτότητα
πού σφραγίζει τό αἷμα
κι ὕστερα πές ὁ,τι θέλεις γιά τά χέρια
τά μάτια, τά μαλλιά, τά δάκρυα . . .

Sydney - Ashfield, 1-8-79

ΝΥΝ ΑΠΟΛΥΕΙΣ ΤΟΝ ΔΟΥΛΟΝ ΣΟΥ

Τώρα, καί μέ τίς τρίχες πού μένουν πάνω στό σαπούνι
ἀπό τά γένια καί τά μαλλιά μου κάθε πρωί
μετρῶ τά θήματα πού μέ χωρίζουν ἀκόμη
ἀπ' τήν ὀριστική μεταμόρφωση
τό τέρμα τῶν ἐκπλήξεων καί τῶν ἀπροβλέπτων.
Σύνθημα μυστικό τῆς πορείας ἡ ἀπογύμνωση
ἀπό τίς βεβαιότητες καί τά κοσμήματα τοῦ ἀπάνω
κόσμου:

προοδευτική ἐξασθένηση τῶν αἰσθήσεων
λιγότερα δόντια

ἀραιότερο τρίχωμα

Ὅλο λοιπόν καί πιό δυσδιάκριτα

τά φυσικά περιγράμματα τῶν πραγμάτων
ὅλο καί πιό ἀκατανόητα τά φερσίματα τῶν δυνατῶν
ὅλο καί πιό πειστική ἡ δύναμη τῶν ἀδυνάτων.

*Νῦν ἀπολύεις τόν δοῦλον Σου, Δέσποτα,
ἀπό τίς ταπεινώσεις κάθε δουλείας...*

Sydney - Ashfield, 3-8-79

ΑΝΘΡΩΠΩΝΥΜΑ ΔΕΝΔΡΑ

«Ὁ κοπετός τῶν μικρῶν δενδρυλλίων μετεβλήθη σέ αἶνον
μεγάλης διαστάσεως».

ΕΜΠΕΙΡΙΚΟΣ

Ένας ἄνθρωπος μπορεῖ νά φυτέψει
χίλια δένδρα
ἅπειρα δένδρα.

Γι' αὐτό σέ τελική ἀναμέτρηση
ἄρκεῖ ἓνα δένδρο μονάχα
γιά νά ἰσοφαρίσει ἓναν ἄνθρωπο πού δέν γύρισε;
Μετροῦνε τούς νεκρούς συμπολίτες
ἅπ' τή συγκομιδῇ τοῦ πολέμου
κι ὕστερα ἅπ' τή μονόλεπτη σιγή
μιά ἀπό τίς σπάνιες παμψηφίες τοῦ Δημοτικοῦ
Συμβουλίου

εἶναι νά φυτέψουν δενδροστοιχία σέ χῶρο ἀνάλογο
μέ δένδρα τόσα ὅσα ἦταν καί τά πτώματα.
Τέτοιους ἀκίνητους λόχους μέ δένδρα ἀνθρωπώνυμα
συνάντησα πολλές φορές στό ἄχραντο σῶμα
τῆς πέμπτης ἡπείρου
στήν Πέρθη, στό Ballarat
καί διάβασα στίς ρίζες των πάνω σέ μικρά
μετάλλινα πλακίδια
τό προσκλητήριο τοῦ θανάτου
δίχως τῆς στρατιωτικῆς τρομπέτας
τό ἐπίσημο ρίγος.

Βέβαια, θά μοῦ πεῖτε, ποιὰ ἢ παρηγοριά
γιά κείνους πού θρηγοῦν τόν σκοτωμένο

νά βλέπουν ένα δένδρο νά θροϊζει
ἐν ὀνόματι μιᾶς ἁπιαστης σκιᾶς;
"Ὁχι, παρηγοριά δέν ὑπάρχει γιά τόν ἄδικο θάνατο
κι ἡ συγγένεια ἀνάμεσα στόν ἄνθρωπο
καί τό δένδρο
εἶναι πολύ μακρινή
ἂν ἐξαιρέσεις τό σχῆμα τοῦ κορμοῦ
ἂν λησμονήσεις τόν καημό τ' ἀψήλου.
"Ὁμως τό ζήτημα εἶναι μιᾶ ἐλπίδα
πώς ἡ ζωή αὐθαίρετα δέν σταματᾷ
παρά μονάχα ἀλλάζει ὄνομα καί σχῆμα·
γιατί στό δάθος ὅλοι τό γνωρίζουμε
πώς ὁ καθένας θά μπορεῖ νά σκοτώσει ἀνθρώπους
τόσους
ὅσα καί δένδρα, πάντα, νά φυτέψει . . .

Sydney - Ashfield, 6-8-79

ΟΡΙΑΚΗ ΑΠΟΡΙΑ

Πάνω πού ή ψυχή άρχισε νά εξοικειώνεται
 μέ τόν έαυτό της,
μόλις γευτόταν τήν καταλλαγή τών παραιτήσεων
έχοντας πιά καλά γνωρίσει τά μυστήρια καί τά μάγια
άπό τίς άνεξάντλητες άλχημίες του 'Αλφαθήτου
έκεϊ τό σώμα τήν πρόδωσε.
"Ήτανε όμως προδοσία τάχα
ή μήπως μυστική σύμπραξη για μιά έξοδο
 λιγότερο όδυνηρή;
"Όπως καί νά 'χει τό πρόβλημα, κύριοι,
θά τήν πάrouμε μαζί μας τήν άπορία.

Sydney - Redfern, 18-8-79

ΣΧΟΛΙΟ

Προσπαθώντας νά περιγράψεις τό στίγμα σου
σέ τοῦτο τόν ἀπέραντο τόπο
πού ἀνασκολοπίζουν τήν ψυχή σου κάθε λεπτό
ποικιλόμορφα θρέμματα τοῦ ζωικοῦ βασιλείου
δρῖσκεις μιά μόνο ὀνομασία νά ἐντοπίζει
τόν καημό καί τό πρόβλημα:

ἱπτάμενη θλίψη.

Πόσοι ἀπό τούς γύρω σου ἔχουν
τόσο συχνή συναλλαγή μέ μιά βαλίτσα
πού κουβαλᾷ ὀλόκληρο τό σπιτικό
ὑπομένοντας τίς τέσσερις ἐποχές τοῦ χρόνου
μέσα σ' ἓνα καί μόνο εἰκοσιτετράωρο;
Πόσοι πιλότοι πετοῦν τόσες ὥρες τό μήνα
καί μέ τόσο ἀδέβαιο τό τέρας τῆς πορείας;
Ἐδῶ πιά τό ταξίδι ἔχει χάσει τή γεύση του
γιατί στίς τόσες ἐναλλαγές τῆς διαδρομῆς
δέν λέει νά δουδαθεῖ τό κοράκι τοῦ Ἄλαν Πόε
πού σου ξεσκίζει τό στήθος — ἱπτάμενη θλίψη!

Sydney - Ashfield, 23-8-79

PENGUINSPARADE

Οἱ πιγκουίνοι τοῦ Philip-Island πουλιά θλιβερά
μέ τά ἀτροφικά φτερά καί τό περιττό πάχος
διδάσκουν κάθε ἡλιοδασίλεμα μιά ἀνάδραση πού θυμίζει
λιτανεία

ἀπό τή θάλασσα στό λόφο ὅπου τούς περιμένει
ἡ φωλιά τους

ὕστερ' ἀπό τή βιοπάλη τήν καθημερινή μέ τά κύματα.

Τούς πιγκουίνους θά τούς δεῖς στό Philip-Island
ὅπως τούς βλέπουν κάθε ἀπόγευμα τόσοι τουρίστες
καί θά θαυμάσεις τή σιωπηλή νοημοσύνη τους

τήν πειθαρχία, τήν τάξη,

μά πάνω ἀπ' ὅλα θά συγκινηθεῖς

ἀπ' τήν ὑποδειγματική τους ἀλληλεγγύη.

Κάθε κύμα πού σπᾶ στ' ἀκρογιαλὶ

ξερνᾶ πέντε-δέκα ἀπ' αὐτούς

τούς ναυαγούς καθ' ὑποτροπὴν

κι ὅμως δέν ξεκινοῦν μήτε διάζονται

μέχρι νά συγκροτήσουν ἀξιόλογο πλήθος.

Ὑστερα παίρνουνε πιά συντεταγμένοι

δυό-δυό, τρεῖς-τρεῖς τήν ἀνηφόρα

ἀκουμπώντας ἀμοιβαῖα σέ χέρια ὑποτυπώδη

— τά φτερά τ' ἀτροφικά —

αἰσιόδοξοι πῶς θά φτάσουν στή φωλιά τους

ἔτοιμοι ν' ἀντιμετωπίσουν τή νύχτα καί τό θάνατο.

Sydney - Ashfield, 27-8-79

ΘΕΩΡΗΜΑ

Μόνο ή φλόγα ξέρει ν' αγκαλιάζει κατάσαρκα
μόνο ή φωτιά φτάνει ὡς τήν ἀπόλυτη συνουσία
ὅποιος δέν ἐφωτίσθηκε, ἀγάπη δέν ἐγνώρισε
ὅποιος δέν πυρακτώθηκε χλευάζει τή θυσία.

Sydney - Ashfield, 1-9-1979

ΣΗΜΕΙΑ ΕΠΑΦΗΣ

Εἶν' ἀπό κεῖνα τὰ ψέματα πού λές καμιά φορά
ὅταν μιᾶς γι' ἀπόλυτες ἐπιδιώξεις
— λόγου χάρη γιά αὐταπάρνηση καί θυσία
ἢ ὅποιες ἄλλες ἰδεαλιστικές σαπουνόφουσκες —
εἶν' ἀπό κεῖνα τὰ ψέματα πού χαμηλώνει τό μπόι σου
κι ἀδειάζει ἡ φωνή σου.

Ἐνῶ εἶσαι τόσο πειστικότερος κι ἀληθινός
ὅταν μέ ὑπομονή καί ταπείνωση ἐξαριθμεῖς
τίς περιπτώσεις ἀδυναμίας
τίς λιποψυχίες, τίς ἀσυνέπειες
μόνα ψηλαφητά σημεῖα ἐπαφῆς
μέ τ' ἀλληλέγγυα δισεκατομμύρια τῶν συνανθρώπων
ἀνάμεσα σέ ζωντανούς καί πεθαμένους.
Τότε τό μπόι σου ψηλώνει μαζί μ' ὅλους τοὺς ἄλλους
τότε ἡ φωνή σου ἀπηχεῖ κρουτάλλινη καί ζεστή
σέ ἀπροσμέτρητες διαστάσεις ἐμπιστοσύνης
γιατί κατόρθωσες ν' ἀποφύγεις
τῆς Κίρκης τό προσωπεῖο
καί νά ὁμολογήσεις τήν Ἑρμηο ἀδιάστατη
γεωργήσιμη μόνο μέ δάκρυ αὐτογνωσίας...

Sydney - Melbourne, 7-9-79

ΤΟ ΑΥΘΕΝΤΙΚΟ ΤΙΜΟΛΟΓΙΟ

«Είναι ή ἀρρώστια τοῦ καιροῦ μας νά ὀδηγοῦνε
τρελοὶ στραβούς».

BECKETT

Ξέροντας τόν κλοιό πού ὑφαίνουν ἀδιαλείπτως
οἱ Φιλισταῖοι γύρω σου
κινδυνεύεις νά χάσεις ὄχι μονάχα τή γλώσσα
καί τήν ψυχή σου,
ἀλλά κι αὐτή τήν τάξη τῶν πραγμάτων
πού σέ δίδαξαν οἱ Νηπτικοί τῆς Ἑρῆμου
χαράζοντας ἐγκαυστικά στή μνήμη σου
τ' αὐθεντικό τιμολόγιο γιά ὅλες τίς ἀξίες.
Ἔτσι περιμένεις μέ περιέργεια κάθε πρωί
νά διαβάσεις τά νέα
πού χάλκευαν ὀλονυχτίς οἱ «μασκοφόροι»
σταυρώνοντας πάνω στήν ἄσπιλη ἐπιφάνεια τοῦ χαρτιοῦ
τό δίκιο, τή ζωή καί τήν ἀλήθεια.
Ὅμως ἐπιτρεπόταν νά ξεγελαστεῖς σάν τόν ὄχλο
σέ θέματα τόσο ἀπλά καί καθημερινά;
Ποιός ὑποδέχθηκε ποτέ μέ περιέργεια
φαῖ ξαναζεσταμένο
σερβιρισμένο μάλιστα ἀπό κακόδουλο μάγειρα;
Δέν ἔχουν λοιπόν οἱ ἐφημερίδες τίποτα καινούργιο
γι' αὐτό κάθε πρωί τά μόνα ἀξιόλογα νέα
εἶναι πού ἀξιώθηκαν νά δεῖς τόν ἥλιο ἀκόμη μιά φορά
καί νά θυμηθεῖς τό παράγγελμα:
ὥς τέκνα φωτός περιπατεῖτε!

Sydney - Ashfield, 17-9-79

ΑΣΚΗΣΕΙΣ ΑΡΧΑΡΙΩΝ

Τήν ὙΑνοιξη ἔρχονται, δέν φεύγουν τά πουλιά
ἐμεῖς δέν ζήσαμε ὙΑνοιξη δίχως ὀρφάνια·
ἦτανε τόσο ἄπιαστες οἱ παιδικές χαρές
ἀλλά τίς κυνηγήσαμε ἐπίμονα σάν πεταλούδες.
Ἡ ἀπουσία τοῦ πατέρα δέν θάραινε πολύ στήν ἀρχή
γιατί μᾶς εἶχαν πεῖ πώς ἔπεσε ἥρωικά
κι ἄλλωστε δέν εἶδαμε ποτέ τήν κηδεῖα του·
μέ τόν καιρό ὅμως ἔγινε παρών σέ κάθε στέρησή μας
τόσο παρών πού κανεῖς μας δέν τόλμησε νά τόν φωνάξει.
Ἔτσι διδαχτήκαμε χωρίς λόγια τήν ὙΑνοιξη ἐλλειπτική
πρίν μάθουν οἱ Γερμανοί νά πίνουν τό τσάι ἢ τόν καφέ
δίχως ζάχαρη
διδαχτήκαμε τήν πατρότητα μέσα στήν πανταχοῦ
ἀπουσία
τή Μάνα παντοδύναμη μπροστά στό κάθε κενό!

Sydney - Ashfield, 19-9-79

XAI - KAI

Ἡ νύχτα ἐλλοχεύει μέσ' στή θύμηση
ὅπως ἡ θλίψη στήν ἀποτυχία.

Sydney - Hurstville, 20-9-79

ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΑΝΕΣΕΙΣ

Δέν κλέψαμε
δέν σκοτώσαμε
δέν καταπατήσαμε τά βαρύτερα τοῦ Νόμου
κι ὅμως περπατοῦμε μέ τά ἡρεμιστικά στήν τσέπη
καί δέν γνωρίζομε ἀπ' τό σῶμα τῆς νύχτας
— πού τό περιμένομε σάν ἐξόφληση τοῦ μεροκάματου —
πόσο θά 'ναι λευκό καί πόσο μαῦρο.

Sydney-Ashfield, 23-9-79

ΤΑ ΣΑ ΕΚ ΤΩΝ ΣΩΝ

«Σοί εἰσὶν οἱ οὐρανοὶ καὶ σοὶ ἐστὶν ἡ γῆ».
(Ψαλμ. 88, 12)

Τοῦ Χριστιανισμοῦ ἡ εἰδοποιὸς διαφορὰ κυρίως τούτη:
Τό τελευταῖο δευτερόλεπτο πρό τοῦ θανάτου
εἶν' ἡ κλωστή ἀπ' ὅπου κρέμεται
ὅλος ὁ θάνατος κι ὁλόκληρη ἡ ζωὴ
πού σημαίνει ἀπόλυτη ἐγρήγορση
ὅ,τι κι ἂν ἔκαμες καλὸ
ἀπόλυτη αἰσιοδοξία κι ἂν ἀποχαιρετᾷς
μ' ὀλάδεια χέρια.

Sydney - Ashfield, 23-9-79

ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΑ

Τά φάρμακα δέν ἔγιναν μόνο γιά τόν Γείτονα
 ἔγιναν καί γιά σένα·
 ἴσως μάλιστα νά 'γιναν περισσότερο γιά σένα
 ἀφοῦ δέν γνωρίζεις ποτέ
 πῶς ἐπιδρῶνε στόν Γείτονα.

Τά φάρμακα εἶναι κοινή καταφυγή
 ἀλλά καί τελείως προσωπική ἱστορία
 πού ἄλλος τή λέει μέ τή φυσικότητα
 πού δείχνει τά καινούργια του γυαλιά
 ἢ τήν πιό ἐφαρμοστή του ὁδοντοστοιχία
 κι ἄλλος τήν κρύβει καχύποπτα
 παίρνοντας τά χάπια κλεφτά
 ὅπως καπνίζαμε ἀνήλικοι τά ἀπαγορευμένα τσιγάρα.
 Ὅμως ὅπως κι ἂν ἔχει τό πράγμα
 ὀφείλουμε νά συμβιώσουμε μέ τά φάρμακα
 κρυφά ἢ φανερά
 γιατί καθημερινά μᾶς ποτίζουν ἀναρίθμητοι
 ἀτέλειωτα φθοροποιά φαρμάκια...

Sydney, 23-9-79

ΞΗΜΕΡΩΜΑ

Θαυμάζοντας τήν ἀπέραντη πόλη
ἀπό σημείο ψηλό καί μακρινό
πρίν σβήσουν τά φῶτα της στό χάραμα τῆς μέρας
ὀρθρίζει πρὸς τὸν ἐπὶ ὑδάτων κρεμάσαντα
πᾶσαν τήν γῆν ἀσχέτως.

Δέν εἶναι μέρες πού ὕψωσαν στό Woolongong
τὸν Τίμιο Σταυρό
ἀνάμεσα σέ βασιλικά καί καντιφέδες
πλαισιωμένο μέ κεριά ἀναμένα πού μύριζαν
κερήθρα ἀπό μελίσι.

Ἐκεῖνο τό τελετουργικό πανέρι τῆς Ὑψώσεως
ἔχει γίνει τήν ὥρα τούτη ἡ πόλη τοῦ Σύδνεϋ
μέ τό διάσπαρτο κεραμιδί ἀπό τίς στέγες
μέ τό πληθωρικό πράσινο ἀνάμεσα καί γύρω
καί μέ Σταυρό τά κοιμώμενα σώματα
κάτω ἀπό τίς ἡλεκτρικές πυγολαμπίδες.

Ἀνασαίνει ἀπό τό ἀνοιχτό του παράθυρο
τή σιωπή τοῦ ἐξαγνισμένου στὸν ὕπνο συνόλου
θλίβεται πού σέ λίγο οἱ θόρυβοι θά ἔχουν σκοτώσει

κάθε ἥχο καθαρό ἐορταζόντων
μά τελικά εὐλογώντας τήν πόλη
ἀνάμεσα σέ πτώση καί ἀνάσταση
ἐπαναλαμβάνει τήν Ὑψωση γονατιστός:
Τόν Σταυρόν Σου προσκυνοῦμεν Δέσποτα
καί τήν ἀγίαν Σου Ἀνάστασιν δοξάζομεν!

Sydney - Ashfield, 28-9-79

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΑΠΟΔΗΜΩΝ

«Εὐχές γιά τά παραπατήματα τῶν θλιμμένων
καί τῶν κορυβαντιώντων».

ΕΜΠΕΙΡΙΚΟΣ

Ὅταν οἱ μακρινοί μετανάστες γυρίζουν πίσω
δέν ἔχουν πιά καιρό γιά καινούργια προγράμματα
μήτε φιλοδοξίες καί περιέργειες
γιά πειράματα ἄλλα.
Ἀπλῶς γυρνᾶνε νά κλείσουν τόν κύκλο
ἐκεῖ πού τόν ἄρχισαν.
Πόσοι καταλαβαίνουν αὐτό τό πένθιμο δῆμα
ἀπ' ὅσους τούς ὑποδέχονται στή Γενέτειρα;
Μά γιά νά λέμε καί τοῦ στραβοῦ τό δίκιο:
πῶς ὁ κόσμος νά μαντέψει σύντομο τό τέλος
μέ τέτοιους ὑγιεῖς ἐτοιμοθάνατους;
Γι' αὐτό ἀπό τώρα μπορεῖς νά τό προβλέψεις
πῶς θά 'ρθεῖ ὅλως αἰφνιδίως τό μοιραῖον!

Sydney, 29-9-79

ABORIGINES

Aborigines, ἔσεῖς οἱ πηγαῖοι
εἴστε τά γνησιότερα τέκνα τῆς γῆς·
κρατᾶτε ἐμφανέστερα τό χρῶμα καί τό χῶμα της
κι ἀφίνετε ἐμᾶς τοὺς ὑπολοίπους
εἴτε ἄσπρους — πανί ἀπό ντροπῇ
εἴτε κίτρινους στό κλίμα τοῦ μίσους!

Sydney - Brisbane 2-10-79

ΑΛΗΘΕΙΑ Η ΠΡΩΤΗ

Πρίν ἀπό τήν ἀγάπη, τή δικαιοσύνη καί τήν ὁμορφιά
ὑπάρχει προαιώνια ἡ ἀλήθεια
γιατί ἀλήθεια εἶναι μόνο ὁ Θεός.

Ἡ ἀγάπη, ἡ δικαιοσύνη καί ἡ ὁμορφιά
δέν θά μπορούσαν νά μᾶς πείσουν οὔτε σάν ὄνειρο
μήτε γιά ἓνα λεπτό νά μᾶς παρηγορήσουν
ἂν τήν ἀλήθεια τους δέν εἶχαν στήν Αὐταλήθεια.
Πρίν ὁ Θεός δημιουργήσῃ τήν ἀγάπη, τή δικαιοσύνη
καί τήν ὁμορφιά

εἶναι αὐτός πού εἶναι

ὁ ΩΝ καί ὁ ΗΝ καί ὁ ΕΡΧΟΜΕΝΟΣ
ἦγουν ὁ ἀποκαλυπτόμενος μέσ' ἀπό τή λήθη
Κυρίαρχος τοῦ χρόνου καί τῶν ἐν χρόνῳ.
Ποιός λοιπόν μπορεῖ ν' ἀγαπήσῃ ἐρήμην Του;
Ποιός τολμᾷ νά δικάσῃ ἐνάντια στή βουλή Του;
Σ' αὐτή τήν ἄχρονη πιστότητα θάλλει κι ἡ μόνη ὁμορφιά
γι' αὐτό, παῖδες, αἰνεῖτε!

Townsville - Dunk Island 3-4 Ὀκτ. 1979

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΑΙΣΘΗΣΙΑ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΝΥΞΗ

Οί άνθρωποι περπατούνε κάποτε τόσο αδέξια
σάν νά μήν τό ύποψιάστηκαν ποτέ
πώς τά πατήματα εἶναι τά ἐρωτικότερα φιλιά
στό σῶμα καί τό μάγουλο τῆς γῆς.
Ἀλλά κι ἐκεῖνοι πού ἔνιωσαν βαθιά
αὐτές τίς ἀνομολόγητες περιπτύξεις
δέν μπόρεσαν πιά νά συνέλθουν ἀπό τήν ἐκπληξη
καί τή μέθη
γι' αὐτό δέν ξέρουν πιά νά περπατοῦν
δέν περπατοῦν, χορεύουν . . .

Townsville-Dunk Island 3-4 Ὀκτ. 1979

ΚΑΛΛΙΦΩΝΙΚΟΣ ΕΙΡΜΟΣ
ΓΙΑ ΑΚΡΟΑΤΗΡΙΟ ΑΜΟΥΣΟ

Τά πράγματα δέν τελειώνουν ἐκεῖ πού φαίνονται,
ἀλλά ἐκεῖ πού νοοῦνται.
Τά πράγματα δέν νοοῦνται ἐκεῖ πού ὀρίζονται
καί δυναστεύονται,
ἀλλά ἐκεῖ πού ἐλευθερώνονται καί προσκυνοῦνται.
Τά πράγματα κάθε λεπτό ξαναχύνονται ἀπ' τήν ἀρχή
στήν Ἑξαήμερο τοῦ κόσμου
ἀρκεῖ ὁ Κτίστης νά λατρεύεται ὑπέρ τά κτίσματα
καί τότε δέν τελειώνει τό θαῦμα τῆς Ἀγάπης
εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν!

Dunk-Island, 4-10-79

ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ ΣΧΕΔΟΝ ΧΙΜΑΙΡΙΚΟ

Σύ πού τήν ασυνέπεια ἐλέγχεις κλαίγοντας
καί τήν ἀδικία ἀπειλεῖς παρακαλώντας
διδάσκεις πῶς νά ψηλαφοῦμε οἱ θνητοί τό ἀδύνατο
καί τό πιό ἀδύνατο: πῶς νά σταυρωνόμαστε δουδά
κάποτε μάλιστα χαμογελώντας!
Σύ πού τή ματιά καί τό θῆμα σου
ἀνεπίγνωστα ἔκλεψες ἀπό τόν Ἄγγελο καί τό ἐλάφι
μήν ἀφίσεις νά σπιλώσουν τά λευκά σου ὄνειρα
— Σ' ἐξορκίζω στή δική σου ἀγνότητα! —
φόβοι, ἀμφιβολίες ἢ ἄλλα πάθη.
Ὅ,τι ἐπάγγελμα κι ἂν κάμεις ὅσο ζεῖς
θά 'ναι ἀνομολόγητη ἀπό μέρους σου εὐεργεσία
μά ὅταν περάσεις στήν ὄχθη τήν ἀπέναντι
θά φανεῖς, ἀθέλητά σου, ὀλοφώτεινη
ὑπέρ ὅλων τῶν ἁμαρτωλῶν ἱκεσία...

Townsville-Brisbane 8-10-79

ΑΧΑΡΙΣΤΙΑ

«Πιστεύεις στη μέλλουσα ζωή;
— Ἡ δική μου ζωή ήταν πάντα μέλλουσα».
BECKETT

Θά 'ταν ἀχαριστία ἀφοῦ ἤπιε γάλα
καί περπάτησε
ἀφοῦ ἀνάπνευσε ὀξυγόνο
κι εἶδε καί λίγα φαντάσματα
— εὐχάριστα ἢ ἀποτρόπαια δέν ἔχει σημασία —
θά 'ταν ἀχαριστία ὕστερ' ἀπ' ὅλ' αὐτά νά πεῖ
πώς δέν ἔζησε
πώς τή ζωή του τήν περιμένει ἀκόμη.
Ἐκτός, φυσικά, ἂν περιμένει τή ζωή
ὅπως περιμένει τήν τύχη του
ἐπειδή δέν κέρδισε ποτέ σέ λαχεῖο
καί λησμονεῖ πώς ὅλα τά πῆρε στήν τύχη
δίχως δηλαδή νά συμπράξει καί δίχως νά τ' ἀξίζει
ἀχάριστος καί ὁμως τυχερός!

Sydney-Ashfield, 14-10-79

SEMPER ALIQUID HAERET

«Χρησάμενοι γάρ τοῖς οὐκ ἰδίοις, πάλιν αὐτά ἀπέδωκαν».
(Μ. Ἀντώνιος)

Ὅταν τά ἔπιπλα τρίζουνε τή νύχτα
καί σέ ξυπνοῦνε καί σέ τρομάζουν
δέν εἶν' ἀνάγκη νά χάσεις τόν ὕπνο σου
ἀναζητώντας τήν αἰτία
ἢ νά πάει ὁ νοῦ σου σέ πονηρά πνεύματα.
Ἐπρεπε νά τό ξέρεις πώς σέ ἔπιπλα παλιά
πού δέν τά κληρονόμησες μήτε τ' ἀγόρασες ὁ ἴδιος
ἔχουν ἀφίσει ἀποτυπώματα ἀπ' τήν ψυχή τους
ὅλοι οἱ κατά καιρούς εὐαίσθητοι ἰδιοχτῆτες
γι' αὐτό ὅταν κοιμάσαι γίνεται ἡ ἔλξη τους πιό μεγάλη
ὅπως κάνει ἡ σελήνη μέ τά νερά στήν παλίρροια!

Sydney-Ashfield, 14-10-79

Η ΜΩΡΙΑ ΤΩΝ ΣΟΦΩΝ

Φτάσαμε δυστυχῶς στήν ἐποχή
πού τό όλόκληρο θεωρεῖται θορυβῶδες
τό γνήσιο ἐνοχλητικός φανατισμός.
κι οἱ μερικές ἤ ὀλικές ἐκλείψεις
στά διανοήματα καί στίς πράξεις
ἀπαραίτητες ὁδηγίες χρήσεως
μὴν ἐκραγεῖ κάθε λεπτό
ἢ ἀπό Θεοῦ μηχανή πού λέμε Κοινωνία.
Γι' αὐτό στίς περισσότερες περιπτώσεις
μὴ ἔχοντας πιά ἐμπιστοσύνη στὸν κοινὸ νοῦ
ζητᾷς τὴν εἰδική διάγνωση τοῦ Δασκάλου
καί τότε ἀκριβῶς εἶναι πού ἡ ἀγωνία σου
κορυφώνεται σέ ἀγανάκτηση
γιατί ἀκοῦς τόσο συχνά τὴ συμβουλή τῆς αἰσχύνης:
"Ἄν σᾶς ἐνδιαφέρει ἡ ἐπιδίωση
ἀρκεσθεῖτε στήν ἄδηλη ἀναπνοή! . . .

Sydney-Ashfield, 16-10-79

ΠΕΡΙΦΕΡΟΜΕΝΟ ΠΕΝΘΟΣ

Δέν ὑπάρχει πιά πένθιμο θέαμα
ἀπ' τό νά δεῖς ἄνθρωπο νά τρώει μόνος·
πιά πένθιμο κι ἀπ' τό νά τόν δεῖς ν' αὐνανίζεται
γιατί ἔρωτας δέν γίνεται ὅποιαδήποτε ὥρα
ἤ μ' ὅποιοδήποτε πρόσωπο.

Ἐνῶ στήν ἱερουργία τῆς τροφῆς
μπορεῖ νά συμμετέχει μ' ὅποιεσδήποτε συνθήκες
ὄχι μονάχα συνάνθρωπος ἀλλ' ἀκόμη καί ζῶο
προκειμένου νά κρατηθεῖ ἀκμαῖο τό φρόνημα
πώς οἱ χυμοί τῆς ζωῆς κυκλοφοροῦνε συγχρόνως
ἀλληλέγγυα σ' ὁλόκληρο τό σῶμα τῆς δημιουργίας
ἀπό τά νύχια ὥς τήν κορυφή!

Sydney-Ashfield, 19-10-79

ΕΞΟΡΚΙΣΜΟΙ

«Δέ σ' ἐμποδίζει τίποτα
καί τίποτα δέν σέ βαστά
χρειάζεται στά ὄνειρα ν' ἀντέχεις».

ΚΑΡΕΛΛΗ

Πολέμησε τήν ὑπερβολή ὅπου τή βρεῖς
γιατί ἀφίνει σακατεμένους ἀνθρώπους
κάτω ἀπόνα σύννεφο κονιορτοῦ πού ρυπαίνει
ὄχι μονάχα τήν ἀτμόσφαιρα
ἀλλά καί καταστρέφει τή γεύση
τῶν καθημερινῶν οἰκείων πραγμάτων.
Κατάγγειλε τήν ὑποβολή τῶν φαντασιώσεων
τοῦ κάθε κομπλεξικοῦ συνεταίρου
στήν εἰλικρίνεια τοῦ μεσημεριανοῦ ἡλίου
στήν ἀμεσότητα καί τή φρεσκάδα
τῆς φθινοπωρινῆς βροχῆς
κι ἴσως ἔτσι ἀρχίσει ἀθόρυβα
κάποια προσπάθεια γιά προστασία τῆς ἀλήθειας.
Τό μανιφέστο σύντομο, μπορεῖς καί νά τ' ἀποστηθίσεις.
Νά χαρακτηρισθεῖ διεθνῶς:
ἡ ὑπερβολή ὑποκρισία
ἡ ὑπερβολή διαστροφή
ἡ διαβολή χαρμονή πεπτωκότων ἀγγέλων
ἡ συμβολή ὑποχρέωση κάθε τίμιου ἀνθρώπου.

Sydney-Ashfield 3-11-79

ΛΟΓΙΣΤΙΚΕΣ ΑΝΗΣΥΧΙΕΣ

«Ἴδού ἐγὼ ἔρχομαι συναγαγεῖν τὰ ἔργα
καί τās ἐνθυμήσεις αὐτῶν».

(Σοφ. Σειράχ 35, 22)

Τά ἔργα μας ἀποσπασματικά καί λερωμένα
γεννήματα ἀπό ἰδρώτα ἀθέμιτου ἀνταγωνισμοῦ
εἶναι μᾶλλον συγκομιδή ἀπροσδιόριστης ἀπιστίας
παρά ἀπόσταγμα ἀπό ροδῶνες πού δέν γνωρίσαμε.
Κι ὅμως ἀκόμη κι οἱ ἄμουσοι ἀνάμεσά μας
χαιρόντουσαν πιότερο τήν ἀνθισμένη μυγδαλιά
παρά τούς δεμένους καρπούς

πού ἀντικαθιστοῦσαν ἀργότερα
τό λευκό ὄνειρο μέ τήν πράσινη ἢ φαιά μεταμόρφωσή του
σέ σάρκα

ἀκολουθώντας τή μοίρα τῆς γήινης βαρύτητας.
Ποιά λοιπόν προγονική κατάρα μᾶς βαραίνει
νά μή μπορούμε ν' ἀγγίξομε τό λευκό
δίχως ν' ἀφίσομε λεκέδες ἀπό δάχτυλα ἰδρωμένα;
Ποιό ἄγχος ἀσίγαστο συντηρεῖ ἀδιαλείπτως
αὐτή τήν ταπεινωτική ὑγρασία τῶν δακτύλων μας;
Παρά ταῦτα, ὅσο καταλογίζονται τὰ ἔργα
ὑπάρχει ἀκόμη ὁ προστατευτικός ἱμάντας
τῶν συγκεκριμένων ὁρίων
ἐνῶ τῶν ἐνθυμήσεων καί λογισμῶν τήν ἀσυδοσία
τίς διηγῆσεται;

Ἐκεῖ πού δέν τολμήσαμε τήν πράξη
διέπραξε ἡ ψυχή μας κάποτε τὰ τολμηρότερα
ἐγκλήματα

γιατί ἦταν πῖο εὐκίνητη πρὸς τὸ σκοτάδι
χωρὶς τὴν ἀγοραία, ἀλλὰ προστατευτική,
ἀντίσταση τῆς ὕλης
γιά νά πληρωθεῖ τὸ ρηθέν:
καί ρεμβασμός ἐπιθυμίας μεταλλεῦει νοῦν ἄκακον...

Sydney-Ashfield, 7-11-79

ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΟ Α΄

Δίχως τήν προσευχή ὁ κόσμος εἶναι ἀσήκωτος·
δέν λέει νά ξεκολλήσῃ ἀπ' τὰ ἐρέβη
ἄν δέν τόν μετακουνήσῃ ὁ ἴδιος ὁ Θεός!
Γι' αὐτό παράτησε ὁ Καλόγερος κάθε ἄλλο ἔργο
καί δέν δουλεύει καί δέν μεριμνᾷ.
Τά 'δωσε ὅλα κι ἔγινε σκουλήκι
τζίτζικι πού πριονίζει μέρα-νύχτα τό αὐτί τοῦ Θεοῦ
λαβαίνοντας ὕστερα γι' αὐτή τήν ἐμπιστοσύνη
ὅλα ξανά ἀπό τό Θεό καινουργημένα.

Sydney-Redfern, 9-11-1979

ΤΡΟΠΟΣ ΑΜΥΝΗΣ

«Ἐσύ μέ τά λιγνά σου χέρια κι αὐτοί μέ τ' ἄρματα».
ΡΙΤΣΟΣ

Στήν ἀσωτεία τῶν λόγων καί χειρονομιῶν
ἐσύ δέν ἔχεις ν' ἀντιτάξεις
παρά τά σταυρωμένα χέρια σου
καί μιὰ βαθιά, σχεδόν λειτουργική, σιωπή
πού θά ξορκίσει μακροπρόθεσμα
αὐτό τό βέδηλο πανηγύρι.

Sydney-Redfern, 9-11-1979

ΤΑ ΕΠΙ ΜΕΡΟΥΣ ΣΗΜΕΙΑ

Ἔλα νά δεῖς ποῦ βουλιάζουν τ' ἀστέρια
γιά νά προφυλάξεις ἐσύ τουλάχιστον
τό λίγο φῶς πού μᾶς μένει
ἀπό ἄλλα μελλοντικά ἀτυχήματα.
Κατά τό νόμο ἔχουμε τό δικαίωμα
νά ζητήσουμε ἀκόμη κι ἀναπαράσταση
τῶν τελευταίων εἰς ἄραρος μας ἐγκλημάτων
ἐμεῖς μάλιστα πού συγχωρήσαμε τόσο εὐκολα τά παλιά.
Ἀλλά καί μήπως μπορούσαμε νά ἐξιχνιάσουμε πιά τά
περασμένα;
Ἐδῶ κρατᾷ μέσα στά χέρια σου τό δολοφόνο
πού μόλις τώρα ἔμπηξε τό σιλέτο στήν πλάτη σου
κι ἐνῶ φωνάζεις γιά νά τόν συλλάβουν
ἐκεῖνος ἔχει προλάβει ὅχι νά τό σκάσει
— σήμερα δέν τό σκάζουν οἱ καθαρόαιμοι δολοφόνοι —
ἔχει προλάβει νά διαδώσει τή δική του ἐκδοχή
γιατί ἐκ τῶν προτέρων ἔχει ἐν ψυχρῷ σκηνοθετήσει
τήν ἐνοχή τή δική σου.
Γι' αὐτό ἡ ἀναπαράσταση τοῦ ἐγκλήματος εἶναι
ἀναγκαία.
Πρέπει νά τήν ἀπαιτήσουμε μέ κάθε τρόπο.
Πιο πολύ ὀφείλουμε νά ζητήσουμε ἀναπαράσταση
παρά ἐκδίκηση, δικαίωση ἢ τιμωρία!
Ἡ τιμωρία ἄλλωστε τί θά ὠφελήσει;
τί θ' ἀλλάξει στή διεστραμμένη φύση τοῦ δολοφόνου;

Ἐνῷ ἡ ἀναπαράσταση εἶναι ὠφέλιμη καὶ διδακτικὴ
γιά κεῖνον καὶ γιά ὅλους μας.
Θά μᾶς δείξει τά ἐπὶ μέρους σημεῖα
ὅπως δείχνουμε στὸν ἱατροδικαστὴ τὴν ὁπὴ
πού ἡ σφαῖρα ἄφισε πίσω της
— ἄθελῃ χειραψία τοῦ φονιᾶ μέ τὴ Νέμεση —
τά σημεῖα πού δέν προσέξαμε ἀπὸ ἀφέλεια παιδική
καὶ δημάτισε πάνω τους προοδευτικά ὁ ἐπίβουλος φίλος
γιά νά ἐξελιχθεῖ ὁ καιροσκοπὸς σέ δολοφόνον
ἔχοντας πιστέψει στὴν ἀνύπαρχτη δύναμή του
νομίζοντας ἀνυπεράσπιστη τὴν παιδικότητα.
Ἐλα λοιπὸν νά σοῦ δείξω ποῦ δουλιάζουν τ' ἀστέρια
ποῦ ὁ ἄνθρωπος πνίγεται σέ μιά κουταλιά νερό:
Γιά νά μὴν κινδυνέψει ἄλλο ἢ ζωὴ ἐξ αἰτίας μας
προσοχή καὶ ἐγρήγορη στίς λεπτομέρειες
στά ἐπὶ μέρους σημεῖα κάθε λεπτό
ὅπως ἀκριδῶς παραγγέλλουν οἱ Πατέρες:
καὶ γέλως ὁδόντων καὶ θῆμα ποδός...

Sydney-Ashfield, 10-11-79

ΤΖΑΚΑΡΑΝΤΑ

«Τίς πυρκαγιές στά δάση μᾶς ἄναψε
κι ὅμως δέν κατακάηκαν, ἀνθίσαν φλόγες»

ΠΑΠΑΤΣΩΝΗΣ

Τῆς Τζακαράντας τό μαδί τουρμπάνι
πόνος βουδός, πένθος βαθύ
πού ὁ νοῦς σου δέν τό δάνει.
Αὐτό τό διάχυτο μαδί
νεῦμα πρὸς τούς ὀρίζοντες τοῦ πεπρωμένου
σημαία θλιβερή ναυαγοῦ
σφιγμένα χεῖλη γενναίου.
Αὐτό τό μαδί πένθος σιωπηλό
καθόλου κραυγαλέο ὅπως τό μαῦρο
μετεωρίζεται ὀριστικά ἀνέλπιδο
γι' αὐτό δέν καταδέχεται συνύπαρξη
μήτε μέ κουκίδα πρασίνου!

Sydney-Redfern, 13-11-79

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Σέ λίγο θά μιλοῦμε γι' αὐτούς
ὅπως μιλοῦμε γιά τ' ἀγάλματα ἢ γιά τούς Ἀγγέλους
πού δέν μποροῦμε νά τούς ἀποσπάσουμε μιά ὁμολογία
μήτε ἄμεση παρέμβαση στή ζωή.
Ὁ χῶρος τῶν Ἀγγέλων καί τῶν ἀγαλμάτων
δέν εἶναι στατικός,
μήτε, πρὸς Θεοῦ, νεκρός ἢ ἀναίσθητος·
ἀντιθέτως, εἶναι ὁ χῶρος τοῦ φτασμένου τελείου
γι' αὐτό δέν ἐπιτρέπει πειραματισμούς καί συναλλαγές
μέ τίς δικές μας αὐξομειώσεις.
Ἡ σιωπή τῶν ἀγαλμάτων καί τῶν Ἀγγέλων
τέλεια ἔκφραση τοῦ σαρκωμένου λόγου
εἶναι ἡ πιό ἐνθαρρυντική προϋπόθεση γιά διάλογο
ἔτσι πού δέν σέ σταματοῦν
δέν ζητοῦν νά γράψεις στά πρακτικά τήν ἀντίρρησή τους
καί μόνο ὅταν πᾶψεις πιά νά μιᾶς
σέ οἰκειώνονται ἢ σ' ἀπορρίπτουν!

Sydney-Ashfield 15-11-79

ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΣΑΦΗΝΕΙΑΣ

Ἐγὼ δὲν ἔμαθα νὰ στήνω στοὺς ἀνθρώπους
αἰνίγματα καὶ γρίφους·
ἔμαθα μόνο νὰ τοὺς κοινωνῶ
γιατὶ γνωρίζω πὼς ἂν δὲν μεταλάβουν
δὲν θὰ σωθοῦν.

Ἄλλο δέβαια πού γιὰ νὰ κοινωνήσουν
χρειάζεται μετάνοια καὶ νηστεία·
θὰ τό ἀνακαλύψουν ἂν αἰσθανθοῦνε στό λόγο μου
τὴν παιδικότητα τῆς προσευχῆς.

Sydney-Ashfield 15-11-79

ΔΙΑΚΥΜΑΝΣΕΙΣ

Ἐκεῖ πού τά ζῶα πεινάσανε
μαζί μέ τούς ἀνθρώπους
δάκρυσ' ἡ γῆ ἀναπάντεχα
μαργαριτάρι κρουστό.
Κι ἐκεῖ πού ἄνθρωποι ἀγρίεψαν
ὅμοια μέ τ' ἄλλα ζῶα
ὁ οὐρανός ἀντιστράφηκε θολός
ὠκεανός καταιγίδας!

Sydney-Ashfield, 15-11-79

ΟΝΕΙΡΟ

Τ' ὄνειρο γέμιζε ἄδειες παλάμες
ὅλη τή νύχτα
κι ὅμως δέν ἔδωσε σ' ὅλους ψωμί
γιατί δέν ἔφτασε.
Μεγάλο τ' ὄνειρο σάν Πλατυτέρα
τόν κόσμο ἀγκάλιασε
μά τό σκοτάδι ἀμετανόητο
καί προσπέρασε.
Κυνήγησαν τ' ὄνειρο μέ ξύλα καί πέτρες
μέ κάθε ὄπλο τους
καί ὅμως πάλι τίς πρόσφυγες ὥρες
στ' ὄνειρο φέρανε.
Γιατί τό ἤξεραν:
πικρός ὁ κόσμος, δειλός ὁ ἄνθρωπος
λίγη ἡ ἀνάσα του
καί δίχως ὄνειρο ἡ ζωή ἀσήκωτη
δέν ὑποφέρεται . . .

Sydney-Ashfield, 16-11-79

DESIDERIA PIA

Ἄν δέν μπορεῖς μέ τό χαρτοκόφτη
νά κόβεις γόρδιους δεσμούς
τότε τό χαρτί μὴν τό χαραμίζεις.
Ἄν δέν μπορεῖς μέ τήν ὑπογραφή σου
ν' ἀποτρέπεις κάθε συνωμοσία στ' ὄνομά σου
τότε νά καταργήσεις τό Ἀλφάθητο.
Ἄν μέ τήν ἀνάσα σου δέν ἀνανεώνεις
λίγο ἀπ' τό μολυσμένο ὀξυγόνο κάθε λεπτό
τότε δέν βλέπω τό λόγο ν' ἀνασαίνεις!

Sydney-Redfem, 16-11-79

PIETÀ

Ἄσε νά προσκυνήσω στό λιπόσαρκο στήθος σου
— πού μοῦ θυμίζει ξεπαγιασμένο τρυγόνι —
τή βουβή ἀντίσταση στή φτώχεια καί τούς ἀνέμους
μιά πού κανεῖς δέν θά καταθέσει ποτέ στέφανο
σέ τέτοιο ἄγνωστο στρατιώτη,
μικρέ Ἐφημεριδοπώλη, Μεγαλομάρτυρα γελαστέ
Χαρμονή τοῦ δρόμου
τῆς ψυχῆς μου γιγάντωμα.

Melbourne-Singapore, 27-11-79

ΤΑΞΙΔΕΥΟΝΤΑΣ

«... You can see the houses
and possibly some smoke».
(This is your Captain speaking)

Πάνω απ' τὰ σύννεφα μπορείς ακόμη νά δείς
μακριά στὸν ὁρίζοντα
τά σπίτια τῶν ἀνθρώπων πρὶν ἐρειπωθοῦν
ἀπὸ τὸ χρόνο, τίς ἀρρώστιες καὶ τὸ θάνατο.
Ὁ καπνὸς τῆς ἀνάσας των σημάδι
ἴσως μάλιστα καὶ τῆς εὐτυχίας των κραυγή·
ἀγία τῶν ἀνθρώπων ἀμεσότητα
πού σβήνεις ἀθόρυβα στὸν ὁρίζοντα
ὅπως τὰ σχήματα τῶν σπιτιῶν πού ξεμακραίνουν
ὅπως ὁ καπνὸς πού διαλύεται ἀδιαμαρτύρητα
λές κι οἱ φιγοῦρες προάγονται φεύγοντας
στὸν ἄδυτο κόρφο τ' οὐρανοῦ.

Melbourne-Singapore, 27-11-79

ΠΑΡΑΛΛΑΓΗ ΣΕ ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ

Πές μου πόσες φορές ἦρθες τή νύχτα
προλογίζοντας τ' ὄνειρο μέ τίς παλάμες σου
πάνω στά δλέφαρά μου τά κουρασμένα;
Πόσες φορές ξύπνησες τό φῶς σέ ὑπερωρία
μέσ' στό σκοτάδι τοῦ μικροῦ δωματίου
πρίν ἀνατείλει ὁ ἥλιος στό συνηθισμένο του ὠράριο;
Θαύματα, θαύματα στ' ἄχραντα χέρια σου
κι ἀκόμη πιό ἀμέτρητα θαύματα
στή θλιμμένη ματιά σου.

Melbourne-Singapore, 27-11-79

Η ΝΥΧΤΑ ΑΝΑΔΥΕΤΑΙ ΜΕΣ' ΑΠΟ ΤΟ ΣΩΜΑ ΣΟΥ

Ἡ νύχτα δέν ἔχει καμιὰ σχέση μέ τ' ἀστέρια
ὅπως δέν ἔχει σχέση ἢ συνύπαρξη τοῦ δειλinoῦ
μέ τό θάνατο τοῦ ρόδου.
Ἡ νύχτα κατεδαίνει προστατευτικά
σάν κουρασμένο βλέφαρο
ὅταν πιά δέν ἀντέχεις τήν ἀδυσώπητη συναλλαγή μέ τό
φῶς
κι ἀποζητᾷς ἓνα διάλειμμα σκιᾶς, τόπο χλοερό
γιά νά προλάβεις τά ἐγκαύματα
στήν ἀφυδατωμένη σου σάρκα.
Ἡ νύχτα λοιπόν ἀναδύεται μέσ' ἀπό τό σῶμα σου
ὅπως τά νύχια, τά μαλλιά ἢ τό φύτρο
κι ὅλα μαζί ἀπεργάζονται τήν ἄμυνά σου
ἀπέναντι στόν ἀγιογδύτη τῆς ζωῆς
ὅποιο κι ἂν εἶναι τό ἐφήμερο πρόσωπό του . . .

Bahrain-Vienna 28-11-79

L' AIR DE RIEN

Ἐκεῖ σέ μιά σακούλα πλαστική
δρίσκονται ἀκόμη τυλιγμένα
τά λερωμένα ἐσώρουχα τοῦ σκοτωμένου
πού στό Νεκροτομεῖο δέν ἔφθασε κανεῖς
νά τόν ἀναγνωρίσει.

Ἡ ἀστυνομική ταυτότητα
τό δαχτυλίδι μέ τά λοιπά προσωπικά ἀντικείμενα
θά ὁδηγήσουν οὕτως ἢ ἄλλως στήν ὁδό καί τόν ἀριθμό
τοῦ κεραυνοβολημένου ἐργένικου δωματίου
πού γνώρισε τόν ἔνοικο μόνο κοιμώμενο.

Ἀλλά τήν πλαστική σακούλα
μέ τά λερωμένα ἐσώρουχα
θά τήν περισυλλέξουν ἄραγε γιά τούς κληρονόμους;
Νά σέ τί ὥρα χρειάζεται ὁ συγγενής
ἢ τελοσπάντων ἕνας ἄνθρωπος πού νά αἰσθάνεται
γιά νά δηλώσει:

Ἄν ζεῖ ἀκόμη ἡ Μάνα του ἢ ἡ ἀδελφή του
δέν ἔχουν ἀξία τά περιουσιακά (κινητά ἢ ἀκίνητα).
φυλάξτε τά ρούχα πού σώζουν ἀκόμη
τό σχῆμα τό προσωπικό
ὅπως τοῦ φιδιοῦ τό πουκάμισο
πάνω στά ξερά κλαδιά
ἐξαγνισμένη σημαία ἡττημένου:
Φυλάξτε τ' ἅπλυτα πού σώζουν
βαλσαμωμένη τή μοναδική ὁσμή

θά τήν ἀναγνωρίζουν πάντα
 ἡ ἀδελφή καί ἡ Μάνα·
ἐκείνη τήν ἀπιασθεῖσάν τῶν πόρων
πού ἐξαντλήθηκε πάνω στό πανί
ἀφίνοντας ἄπορο εἰς τό διηνεκές
 τό ἀλαβάστρινο σῶμα . . .

Istanbul 3-12-72

ΠΑΙΔΙ ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ ΑΝΟΙΞΕΩΝ

(Ἀντώνης Γεωργίου)

Παιδί τῶν πέντε Ἀνοιξεων μέ τή ροδαλή σάρκα
καί τά ἐκπληκτα μάτια τά φλεγόμενα
σέ μία πανσέληνο πού δέν τράβηξε
τήν κατακτητική ὑστερία τῶν Ρώσων ἢ Ἀμερικανῶν
θέλω νά σοῦ δώσω μία εὐχή καί δέν τό ἀποφασίζω
γιατί δέν θά ἔθελα νά στερηθῶ τήν εὐλογία
τῆς ἄχραντης ἡλικίας σου.

Νά ζήσεις θέλω νά σοῦ εὐχηθῶ
γιά νά σέ χαίρονται καί νά χαρεῖς κι ἐσύ
τόν κόσμο πού βλέπεις τώρα δίχως προκατάληψη
μά πῶς νά γίνει νά μή μεγαλώσεις
καί νά μή γεράσεις;

Τό νά γεράσεις βέβαια δέ θά ᾖ καί τόσο φοβερό
ἴσως μάλιστα νά ᾖ κι ἓνα εἶδος ἐξαγνισμού
γιά τή μεγάλη καί πρώτη συμφορά
πού ἔπρεπε νά μεγαλώσεις

ν' ἀλλάξεις τ' ἀέρινο περίγραμμα τοῦ προσώπου σου
μέ τά σκληρά χαρακτηριστικά
τοῦ ἀνθρώπου πού ἔπαθε καί γνωρίζει.

Ἄς ἦταν νά μή μέγαινες, παιδί τῶν πέντε Ἀνοιξεων
— κανενός Θέρους, Φθινόπωρου ἢ Χειμῶνα —
γιατί θά καταλάβεις κάποτε πῶς ὅλη ἡ μαγεία τῆς
μορφῆς σου
ἦταν ἀκριβῶς τό γεγονός πῶς δέν εἶχες ἀκόμη

Bangkok-Melbourne, 22-12-79

ΣΥΝΗΘΙΣΜΕΝΗ ΕΞ ΑΙΡΕΣΗ

Ἀδύνατος σά νά μήν ἤθελε πολλά μέ τήν ὕλη
σιωπηλός σά νά μήν τοῦ ἄρεσαν πολλά μέ τή ζωή.
Κι ὅμως τό βλέμμα του χάιδευε
 χάιδευε ἀχόρταγο
ἀπ' ὅλες τίς ἐπιφάνειες καί τίς κινήσεις
 τό ἀπόρρητο δάθος
καί στόν κανθό τοῦ ματιοῦ του συντηροῦνταν πάντα
 μία ὑγρασία συγκίνησης
λάδι πού δέν ἄφινε τό κανδήλι νά σβήσει.

Bangkok-Melbourne, 22-12-79

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΑΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΟΙ

Πόσο λυποῦμαι αὐτούς τούς Γέρους
πού πηδοῦνε γεμάτοι δισταγμό μά ὑπομονετικά
καί δίχως νά βρῖσουν
μπροστά στίς κυλιόμενες ἡλεκτρικές σκάλες
ἀποφεύγοντας μ' ἀδέξιες κινήσεις τόν ἀκρωτηριασμό
καί προσπαθώντας νά συγχρονίσουν τήν ἀνάσα των
ἔστω καί τήν τελευταία στιγμή
μέ τό ρυθμό καί τά προστάγματα
τῶν νέων συνανθρώπων . . .

Melbourne-Sydney 22-12-79

ΜΥΗΣΗ

«Τότε γάρ ἡ ἀληθινὴ γαλήνη, ὅταν μὴ μόνον
αἱ ἐνέργειαι, ἀλλὰ καὶ αἱ αὐτῶν μνήμαι
σχοιάζουσαι, καιρὸν παρέχωσι τῇ ψυχῇ».
(Νεῖλος ὁ Ἀσκητής)

Στὴ σιωπὴ τοῦ δωματίου
ὑπάρχει κάτι ὑπουλο·
δέν τολμᾶς νὰ τ' ὀνομάσεις ἀπάτη
κι ὅμως αἰσθάνεσαι πὼς κάποιος σ' ἐξαπατᾷ
συμπράττοντας μ' ὅλα τὰ γύρω
δίχως ὅμως χαιρεκακία.
Πάντως ὅσο ἀφίνεσαι ἀνεπιφύλακτα
σ' αὐτὴ τὴν ἀκαθόριστη συμπαιγνία.
χωρὶς νὰ ψάχνεις γιὰ τὸν ὑπεύθυνο
χαράζει βαθμιαῖα μέσ' στοῦ δωματίου
κρουστό τό σῶμα τῆς ἀλήθειας
ὅπως τ' ἀντικείμενα πού φωτογράφησες
μέ μηχανή Polaroid.
Καί τότε βλέπεις πὼς ἡ σιωπὴ
δέν εἶναι ἀφαίρεση
ἐπειδὴ ἔφυγες μακριά ἀπ' τοὺς θορύβους
τῶν πραγμάτων.
Ὅσο μακρύτερα ἄφισες
αὐτούς τοὺς θορύβους
τόσο πυκνότερα μπῆκαν στὴ στιγμή σου
τά πράγματα
τόσο ἡ σιωπὴ μεταμορφώθηκε
σέ ἐκκωφαντικὴ παρουσία.

Sydney-Carss Park, 31-12-79

ΕΙΣ ΩΤΑ ΑΚΟΥΟΝΤΩΝ
1981

Τέλος λόγου, τό πᾶν ἅκουε
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΗΣ 12, 13

ΝΗΠΙΟ ΔΑΚΡΥ

Δέν ἔχουμε νά ποῦμε πιά
ἐμεῖς λόγο κανένα
τά λόγια ἐμαρμαρώσανε στίς ἄκρες τῶν ματιῶν
τά δάκρυα θ' ἀναστήσουνε
τῆς γῆς τά πεθαμένα
καί τ' οὐρανοῦ τά ὀνείρατα...

ΤΑ ΔΑΧΤΥΛΑ

Τά δάχτυλα φυτρώνουν στῶν χειρῶν σου τήν ἄκρη
γιά νά μετατρέψουν τούς βραχίονες σέ μικρές ἐξέδρες
ἀπ' ὅπου οἱ καημοί θά μποροῦν νά τραβοῦνε
βουτιές στόν ὠκεανό τῆς ὁδύνης
μήπως καί συναντήσουν κάποιο συγκεκριμένο
ἀντικείμενο

ἀπό τήν καταποντισμένη κιβωτό
καταγράφοντας ἔτσι μήκος καί πλάτος
στήν ὑγρή ρευστή σου πορεία.

Εἶναι φωτόμορφα τά δάχτυλα ὅταν:
ξαίνουν τό μαλλί γιά ν' ἀραιώνουν τήν πυκνότητα
τῆς σύγχυσης

θωπεύουν τεντωμένες χορδές πάνω σέ στήθη σκαμμένα
γιά νά γεμίσουν τό κενό μουσική
καθαρίζουν σπειρί-σπειρί τά ὄσπρια σά νά μετακινοῦν
ζάρια σέ τάβλι

ἢ συγκλίνουν σέ σημεῖο Σταυροῦ γιά νά παρηγορήσουν
τήν πάνδημη ὀρφάνεια.

Ὅμως τά δάχτυλα ὑπερβαίνουν τό φῶς
γίνονται ἡ συνισταμένη τῶν πέντε αἰσθήσεων
ὅταν πέρ' ἀπό τήν πένα, τό νυστέρι ἢ ὅποιο ὄργανο
ψηλαφοῦνε κατάσαρκα κι ἀνακαλύπτουν
ὀλόσωμη τήν ἥπειρο τοῦ ἄλλου
ξαναχαράζοντας τελειότερα κάθε λεπτό
τόν ὀρίζοντα στό χάρτη τοῦ κόσμου.

Melbourne 7-1-80

ΜΙΑ ΜΟΙΡΑΙΑ ΣΥΓΚΡΙΣΗ

Μικρόσωμο σκυλί τῆς γειτονιάς
παίζει μ' ἓνα κλεμμένο παπούτσι
κι αὐτός ἀπ' τό παράθυρο τό χαζεύει
 μέ οἶκτο στήν ἀρχή
ὕστερα μέ εἰρωνεία καί λανθάνουσα περιφρόνηση
πού τό κουτό σκυλί δέν βρῆκε
τό ἰσοδύναμο τῆς ζωῆς γιά νά παλαίψει.
Μά ὅσο τοῦ σκυλιοῦ τό μεράκι δυναμώνει
καί τό κουρελοπάπουτσο χωρεύει σάν σκυλί
 στά ἰδρωμένα μπράτσα
 τοῦ τετράποδου ἐρημίτη
βλέπει ἀναλογίες πού τοῦ κλείνουν τό στόμα
 τοῦ κουρελιάζουν τήν ψυχή:
Τό βάζο μέ τά κομμένα λουλούδια
 λήγοντος φθινοπώρου
τό κασσετόφωνο μέ τήν πακεταρισμένη φωνή
οἱ πίνακες καί τά εἰδώλια πού ζοῦν μόνο ἀπ' τό βλέμμα του
καί πάνω ἀπ' ὅλα τό μόνιμα καθηλωμένο ποδήλατο
 τῆς γυμναστικῆς
 δίχως δρόμο καί δίχως ὀρίζοντα!

Ὑστερ' ἀπ' ὅλ' αὐτά χάνει πιά τίς ἀναλογίες
ἀνακαλύπτοντας μιὰ σύγκριση ἐξουθενωτική:
Ἐνῶ οἱ ψευδαισθήσεις τοῦ σκύλου περιορίζονται στό
 παιχνίδι
αὐτός συνοικεῖ ὁλόκληρο τό εἰκοσιτετράωρο
μέ ὑποκατάστατα ζωῆς ἐν ὑπεροψία...

Sydney-Ashfield 8/9-1-80

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΕΣ ΑΝΩΝΥΜΙΕΣ

Αὐτός ὁ Ἰνδιάνος τῆς Ἀμερικῆς μέ τήν κιθάρα
πρέπει νά ἔχει παράξενο φαρμάκι στήν καρδιά
γιά νά χαϊδεύει μέ τόση προφύλαξη τίς χορδές
γιά νά μήν τολμά μήτε κάν νά σιγομουρμουρίζει.
Αὐτόν τόν Ἰνδιάνο τῆς Ἀμερικῆς μέ τήν κιθάρα
πού θά ἔθελα νά τόν παρηγορήσω καί δέν μπορῶ
ποιός τόν γνωρίζει;

Sydney-Ashfield 9-1-80

ΝΥΧΤΑ ΑΧΡΟΝΗ

Μέσα στὸν κήπο τὴν ὥρα τοῦ δειλινοῦ
δὲν μπορεῖς νὰ περιμένεις παρὰ μόνο θανάτους·
ἐξαντλημένα τ' ἄνθη στό κατώφλι τῆς νύχτας
φειδωλεύονται τ' ἄρωμά τους
γιά νὰ μπορέσουν νὰ καλέσουν σέ ραντεβού
τὴν ἄλλη μέρα πάλι κάποια ζώφια
ἀλλιῶς πῶς ν' ἀντέξουν μόνα τους τό πανηγύρι τοῦ ἡλίου;
Τά δέντρα ἀκίνητα φυλλορροοῦν
ἐνῶ οἱ γρύλλοι ἀρχίζουν ἓνα ξέφρενο μοιρολόι
κι ὅλοι οἱ ἴσκοι ὑπουργοῦν στό σαβάνωμα ὡς τό πρωτὶ
μιὰ νύχτα ἄχρονη
σά σέ σταματημένο ρολόι . . .

Sydney-Ashfield 9-1-80

ΠΕΠΕΡΑΣΜΕΝΗ ΑΠΕΡΑΝΤΟΣΥΝΗ

Δέν ὑπάρχει ὄριο στήν ἀγάπη
ὅπως δέν ὑπάρχει ὄριο στή θάλασσα
καί τόν ἀέρα
ἐκτός ἐκεῖ πού ὅλα ἔχουν γίνει κονιορτός ἄμμου
ἀπό συγκίνηση γιά τήν ἀγάπη
ἢ ἐκεῖ πού ὅλα ἔχουν γίνει ἀτσάλινος βράχος
ἀπό ἐμπιστοσύνη στήν ἀγάπη.
Ρευστός λοιπόν κι ἀέρινος ἀπό τή μιά μεριά
καί συγχρόνως ἀτσάλινος
ἀπό τό ἴδιο θαῦμα τῆς ἀγάπης.
Ἡ ἀγάπη μιᾶ μιά γλώσσα ἀπερίφραστη
πού ὥστόσο δέν τήν καταλαβαίνουν
— κι ἄς ἰσχυρίζονται τό ἀντίθετο —
παρά μονάχα οἱ βαθιά ἐρωτευμένοι·
οἱ ἄλλοι δέν ὑποψιάστηκαν ποτέ
τί θά πεῖ ἄνεμος
τί θά πεῖ ἄμμος
τί θά πεῖ βράχος.
Οἱ ἄλλοι δέν διδάχτηκαν τό λευκό ἀλφάβητο
τῆς ἀπελπισίας
μήτε τή μαύρη λευτεριά τῆς ὀρφάνειας
πού σέ κάνει νά δειπνᾷς καί νά ὀρθρίζεις
ἀπό τόν ἀδαπάνητο τρόμο καί τό θάμβος
τοῦ ὄνειρου καί τοῦ ἔρωτα.

Sydney 19/21-1-80

ΕΙΣ ΚΑΤΗΧΟΥΜΕΝΟΝ

Ἐσύ πού δέν ξεπέρασες ἀκόμη τίς φωνές τῶν Σειρήνων
θά διδαχθεῖς μέ τόν καιρό νά κατανεύεις
ἐκούσια στό κούρσεμα τῆς σάρκας σου
ὄχι βέβαια κάνοντας φιλοτιμία τήν ἀνάγκη
— θά σοῦ τό ποῦνε κι αὐτό οἱ βέβηλοι τῆς ζωῆς —
ἀλλά γιατί θ' ἀναγνωρίσεις τό ἀναπαλλοτρίωτο ἀγαθό
γιά τό ὁποῖο ἐσπάραξαν τόν Προμηθέα.

Perth 28-1-80

THE STRANGER

Αὐτός ὁ ἥρωας δέν εἶναι ἥρωας καθόλου
ἐξαφανίζεται γιά μέρες κι ὅταν ἔρχεται πίσω
μήτε λάφυρα μάχης μήτε ἀπό κυνήγι θηράματα.
Μόνο θλιμμένος, ἀξούριστος κι ἀγρυπνισμένος
σημάδια πώς μέ κάτι ἀθέατο παλεύει
γιά τό ὁποῖο δέν θέλει νά μιλήσει.
Τόν ρωτᾷς, ἀδιάφορο ἂν παρακαλεῖς ἢ τόν προστάξεις
— τοῦτος ὁ ἥρωας δέν εἶναι ἥρωας καθόλου —
ἀνάβει ἕνα τσιγάρο καί σοῦ χαμογελᾷ
σά νά θεωρεῖ ἐκ τῶν προτέρων μάταιη τή φωνή του
ἢ μάλλον σά νά σέβεται τ' αὐτιά σου.
Ἔτσι σέ κάνει πιό πολύ νά σκέφτεσαι
σ' ἀναγκάζει πιό πολύ νά σωπαίνεις...

Perth 28-1-80

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ

Τό πόσο μέ τυράννησαν οί νύχτες
τό ξέρει μόνο ό Θεός.
Δέν θά μπορέσω ποτέ νά θυμηθῶ
πόσων λογιῶν φαντάσματα μέ παραπλάνησαν
μήτε τ' ἄρρητα ρήματα πού ἔπρεπε ν' ἀποστηθίσω
γιά νά τά μελετήσω τό πρωί
μέ τήν ἀπαντοχή τοῦ ἡλίου καί τοῦ γείτονα.

Lake's Entrance-Melbourne 21-2-80

Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΤΩΝ ΨΕΥΔΑΙΣΘΗΣΕΩΝ

Ἄν καί ξέρω πώς λείπεις
καί τό τηλέφωνο σου δέν θ' ἀπαντήσει
σηματίζω ἀργά, τελετουργικά τόν ἀριθμό
πού μεσίτεψε ἄλλοτε τή φωνή σου
ἔχοντας τήν ἱκανοποίηση τοῦ τυφλοῦ
πού χτυπᾷ τό ραβδί
καί νομίζει πώς βλέπει τό δρόμο.
Παρ' ὅλο πού ἔφυγες
καί ξέρω πώς δέν θά γυρίσεις
μιλῶ στό κενό χωρίς νά φοβοῦμαι
πώς τά λόγια μου πᾶνε χαμένα
γιατί γνωρίζω πώς συλλαβίζοντας τ' ὄνομά σου
σοῦ ἐξασφαλίζω μιᾷ μορφῇ ἀθανασίας
παράλληλα στή θλίψη καί τό θάνατο . . .

Sydney-Redfern 8-2-80

ΜΟΝΟΚΟΝΔΥΛΙΑ

Γιά νά 'σαι ἄνθρωπος δέν χρειάζεται
μήτε γράμματα νά μάθεις
μήτε νά πλένεις τά δόντια καί νά κόβεις τά νύχια.
Φτάνει πρῶτ' ἀπ' ὅλα νά σέβεσαι τόν ἑαυτό σου
καί τό λόγο σου
νά μήν ἀνέχεσαι νά θγεῖ λειψή σ' ἓνα ζύγισμα
μήτε ἡ σκιά σου.

Canberra 23-2-80

ΕΦΑΠΙΑΞ

Ὅσο κι ἂν ἔχασαν οἱ λέξεις τὴν τιμὴ τους
κι οἱ ἄνθρωποι τὸ λόγο τους
τά μεγάλα πράγματα δέν τά λές κάθε μέρα.
Μιά φορά θά πεῖς στόν ἄλλο σ' ἀγαπῶ
μιά φορά σέ πιστεύω
ὅπως ὁ Θεός εἶπε μιά φορά γεννηθήτω φῶς
καί ἐγένετο φῶς
χωρίς αὐτή ἡ δημιουργία νά μειώνεται
ἀπ' τά παράλληλα πολυώνυμα σκοτάδια.

Sydney-Ashfield 4-3-80

ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΣ

«Μεριμνᾷς καί τυρβάζεις περί πολλά
ένός δέ ἐστι χρεία»
(Λουκ. 10,14)

Όλα τά ποτάμια πού κυλοῦν
όρμητικά ἢ ράθυμα
ἔχουνε μιά μονάχα νοσταλγία:
τή θάλασσα!

Sydney-Ashfield 7-3-80

ΠΑΡΑΛΛΑΓΕΣ ΘΑΝΑΤΟΥ

Δέν ἤξερε πῶς πεθαίνουν τὰ χέρια
κι ἄκουσε κάποτε τήν περιγραφή ενός
τέτοιου θανάτου
πού δέν τόν ἀκολουθεῖ ἀγγελτήριο
μήτε κηδεία.

Ἀρχίζουν νά μουδιάζουν τὰ δάχτυλα
σκληραίνουν τὰ νεῦρα καί ξηραίνεται τό δέρμα
ἐνῶ τὰ νύχια συσκοτίζονται σά μικρά παράθυρα
σέ φτωχόσπιτο πού δέν ἀνάβει πιά φῶς.

Ἐνα νεκρό χέρι εἶναι μιά ὁλόκληρη
γειτονιά βομβαρδισμένη
μέ κομμένα τὰ καλώδια ἐπικοινωνίας
μέ σπαραγμένες τίς ἐπιφάνειες σέ τοίχους καί στέγες
καί μέ φεγγίτες μεγεθυσμένες κηλίδες
χαίνοντος θανάτου.

Πῶς τώρα νά τονίσεις ὕμνο ἐξόδιο
σ' ἓνα χέρι νεκρό
πού μήτε θάβεται μήτε ξεχνιέται;

Sydney-Redfern 11-3-80

ΥΠΟΘΗΚΗ

«Ἡ ἀπολιθωμένη σου φωνή δέ θά ξανάρθει»
NERUDA

Κράτησε τή φωνή πού ἀκοῦς
ὅσο μπορεῖς πιστότερα
κι ἂν εἶναι δυνατό ὄχι μόνο τήν ἔνταση
καί τίς ἀποχρώσεις
ἀλλά καί τή συχνότητα τῶν φθόγγων
καί τῆς ἀνάσας πού τούς συνοδεύει τό ρυθμό
γιατί ἡ ἀνθρώπινη φωνή ἐξαφανίζεται
πιό γρήγορα κι ἀπ' τή σκιά πτηνοῦ διερχόμενου.

Sydney-Redfern 15-3-80

Ο ΚΑΘΑΡΜΟΣ ΤΟΥ ΝΑΥΑΓΟΥ

Σύ πού περιφρονεῖς τήν παροδικότητα
καί προφασίζεσαι πώς ἀγνοεῖς τή φθορά τοῦ χρόνου
ἔχεις βέβαια ἀνακαλύψει πρό πολλοῦ
τό κλειδί στίς ἀλήθειες
ἀπό μίαν ἄλλη τάξη πραγμάτων
πού δέν ἔχει καμιά, μά καμιά ἀπολύτως σχέση
μέ τά ρέοντα καί τίς ἀκατανόητες ιδιοτροπίες των.
Σύ ἔχεις ἀτενίσει σέ στιγμές καθαρμοῦ
ἀνάγλυφους τοὺς λόγους τῶν ὀρωμένων καί μή ὀρωμένων
γι' αὐτό πίστεψες καί κήρυξες μέ τόση πειθῶ
τήν ἀλήθεια τῆς ἀπέναντι ὀχθης
παρηγορώντας τοὺς ἀδελφούς σου καί τόν ἴδιο τόν φόβο σου
σ' ἓνα ἐπίπεδο πού φέγγει ἀκατάλυτο
ιδίως ὕστερ' ἀπό τό ναυάγιο τοῦ βιολογικοῦ!

Sydney-Melbourne 15-3-80

Η ΦΤΕΡΩΤΗ ΣΤΙΓΜΗ

«Αὐτὴν τὴν στιγμήν προσέχειν δεῖ
ἐπειδὴ οὐκ ἀργοῦσιν οἱ κλέπται»
(Ἡσύχιος Πρεσβύτερος)

Μὴ σέ ξεγελάσει τῆς στιγμῆς ἡ διασύνη
καὶ δεῖς σ' αὐτὴν μονάχα τὴν παροδικότητα
γιατί θά 'χεις προδώσει ἀνεπανόρθωτα
ἓνα κομάτι ἀπὸ τὸν εὐγενέστερο ἑαυτό σου.
Ἄν ὁ ἄνθρωπος ἀφίνει κάτι πού ἐπιδιώκει
τοῦτο γεννιέται σάν ἀστραπή σέ στιγμές φευγαλέες
στίγμα τῆς αὐθαίρετης εἰσβολῆς τοῦ Θεοῦ στή ζωὴ μας
πού τ' ἀναγνωρίζουμε σχεδόν πάντα ἐκ τῶν ὑστέρων.
Τὸν μολυβένιο οὐρανὸ πού σάν κράνος ἀσήκωτο
κόβει τὴ θέα καὶ σκοτίζει τὸ νοῦ μας
τὸν τρυπᾶ μέ καρφίτσα ἓνα χέρι ἀόρατο
γιά νά ἐνσταλάξει φῶς ἄχρονο στὸ χάος τοῦ ἀπείρου
κεντώντας ἔτσι μέ στιγμές ἀνεξίτηλες
τὸ αἰώνιο στερέωμα τοῦ κόσμου.

Sydney-Redfern 22-3-80

ΔΟΞΑΣΤΙΚΟ

Ὅσα δέν μοῦ ἐμπιστεύεται ἡ Τέχνη
τά δέχομαι ἀπό τῆ ζωῇ μ' εὐγνωμοσύνη
καί μοιραῖα σωπαίνω
ξέροντας πῶς ἐτοῦτο τό μυστήριον
ξεπερνᾷ τό λόγο καί τό στοχασμό
γι' αὐτό καί δέομαι γονατιστός
νά μείνω ἄξιός τῆς πανδαισίας ὥς τό τέλος.

Sydney-Redfern 26-3-80

ΑΠΛΕΣ ΑΛΗΘΕΙΕΣ

Τό ζεστό νερό τῆς φερετρόμορφης μπανιέρας
πού καθημερινά μ' ἐνταφιάζει στό σπλάχνο του
νά καινουργήσει δυνάμεις ὄχι μονάχα στό σῶμα
ἀλλά καί στήν ἐξαντλημένη ψυχή
εἶναι τό χνῶτο ἀθέατων συνανθρώπων
πού ὕστερ' ἀπ' τόν ἐπιούσιο καταποντισμό
προσπαθοῦν νά μέ σώσουν
δίνοντάς μου τό φιλί τῆς ζωῆς.

Sydney-Redfern 29-3-80

ΕΦΙΑΛΤΗΣ

Νύχτα βαριά κι άσήκωτη
σάν έλθει τό πρωί
όλα τά ζωντανά τής γής θά τά καταλαγιάσει
μά τήν τυραννισμένη μου πού άγρύπνησε ψυχή
δέν θά μπορέσει τίποτα νά ξεγελάσει . . .

Sydney-Ashfield 15-4-80

ΑΦΡΟΝΤΙΣΙΑ

«πῦρ ἀπτόμενον μέτρα καί σθενύμενον μέτρα»
(ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ)

Όλα γυρίζουν περιοδικά στή ζωή σου
οἱ βροχές οἱ θλίψεις τά χελιδόνια
μά ἐσύ τυραννιέσαι στῆς στιγμῆς τήν εὐθύνη
καί χάνεις τόν ὕπνο σου κι ἀγνοεῖς τόν καιρό.
Πρίν ἀπό σένα ποιός κρατοῦσε τόν τόπο σου;
ὅπως ἔφυγε ἐκεῖνος θά φύγεις κι ἐσύ
κι ὅλα πάλι θά γίνονται στά ἐπόμενα χρόνια
δίχως ἔγνοια δική σου καί δίχως τόν κόπο σου.
Γι' αὐτό κράτησε ψύχραιμα τόν παλμό τοῦ σφυγμοῦ σου
κι ἄσε τά μάτια σου νά κλείσουν ἀγόγγυστα
ὅταν σ' ἀδράξει ἀπ' τά μαλλιά ὁ θεῖος κυκλώνας
νότα προὔπολογισμένη γι' αὐτό ἐλλείπουσα
στήν τελική ἁρμονία τοῦ κόσμου.

Sydney-Ashfield 15-4-80

ΜΥΣΤΙΚΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ

Αυτό πού μέχρι τώρα βλέπαμε μ' αποτροπιασμό
καί καταριόμασταν σά νόμο τῆς ζούγκλας
φαίνεται πώς δέν ἦταν παρὰ μιά περιέργη ἱστορία
μιά ἱστορία μάλιστα πολύ συγκινητική.
Τή στιγμή πού ὁ σκύλος τρώει τό γατί
καί τό γατί τρώει τό ποντίκι
φαίνεται δέν διαπράττεται φονικό χειρότερο
ἀπ' ὅ,τι ὅταν τρώει ὁ ἄνθρωπος τό λάχανο
ἢ τό ὀρτύκι.

Αὐτό τό θαῦμα τῆς ζωῆς
εἶναι ἐξ ἴσου πολυδάπανο ὅσο κι ἐκπληκτικό·
γιά νά τό κρατήσουμε ἀκοίμητο χρειάζονται θυσίες
καί πρό παντός ἡ ἀέναη ἐναλλαγή θύμα καί θύτη.
Ἄρα κι ὁ σπαραγμός ἀνάμεσά μας
εἶναι μορφή παραξηγημένης ἀλληλεγγύης
ὅπως ἡ πτώση μας λόγω τοῦ νόμου τῆς βαρύτητας
εἶναι ἡ πιό ζηλότυπη ἔλξη ἀπό τήν ἀγάπη τῆς γῆς!

Sydney-Redfern 19/21-4-80

Ο ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ

Σκέπασε τόν καθρέφτη όσο πιο γρήγορα γίνεται
άν σ' ενδιαφέρει κάποιος βαθμός ενδοστρέφειας
τουλάχιστον μέσα στο σπίτι.

Ἡ πόρτα καί τό παράθυρο εἶναι πορθμεῖα φιλόφθωπα
γιατί ἐξασφαλίζουν κατά βούληση θέα, φῶς, ὀξυγόνο
ἐνῶ ὁ καθρέφτης πηγάδι ἀδυσσαλέας ἀπάτης
παραμορφώνει αὐθαίρετα τίς διαστάσεις
ἀφίνοντάς σε ὀρφανό καί μετέωρο
ὅταν ἀκριβῶς ὑποκρίνεται τήν πιο ζεστή οἰκειότητα
τήν πιο ἀπαραχάρακτη ταυτότητα τῶν πραγμάτων.
Κάθε ἄλλη ἐπιφάνεια δέν εἶναι μόνο ὄριο
προσανατολισμοῦ ἢ σταθερότητας
εἶναι καί τοπίο ἀπό ἀθέατες ἐσοχές κι ἐξοχές
πού ἐπιφαίνει μιὰ παλλόμενη ἀλήθεια.

Ὁ καθρέφτης μήτε τοπίο μήτε ὄριο
ἐνσαρκώνει μόνο τό χάος τοῦ θανάτου
ἀντανακλώντας νεκρή τή ζωή
μ' ὅση ἀδιαφορία τοῦ ἐπιτρέπει ἡ παγερή φύση του
καί πιο πολύ
ἡ ἀμέτοχη κι ἀπόλυτη στυλπνότητά του . . .

Adelaide 29-4-80

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

«Οἱ πλούσιοι θά γίνουν πτωχοί
καί οἱ πτωχοί θά πεθάνουν»

ΚΟΣΜΑΣ ΑΙΤΩΛΟΣ

Καί τά γεμάτα χέρια θ' ἀδειάσουν μιά μέρα
καί τ' ἄδεια χέρια δέν θ' ἀργήσουν νά ξεκουρασθοῦν
ἀπ' τοῦ κενοῦ πού κουβάλησαν ἐφ' ὅρου ζωῆς
τό ἀσήκωτο βάρος.

Ἐνας σειсмоγράφος ἀόρατος καταγράφει προαιωνίως
ὄχι μονάχα τίς ἀνίερές χειρονομίες καί τά βέβηλα λόγια
ἀλλά καί τούς ἄδηλους στεναγμούς καί τά πνιγμένα
δάκρυα

πρό πάντων ὅμως τήν ἀναρθη μοχθηρία καί τήν
ἀποσιωπημένη ὁδύνη.

Γιατί ὅταν κλείνει ἡ σκηνή τοῦ κόσμου τούτου
ρυθμίζονται ὅλες οἱ ἐκκρεμότητες μέ μιά γαλήνια
δικαιοσύνη

ὥστε κανεῖς νά μήν ἔχει καί κανεῖς νά μή στερεῖται
ἀφοῦ ὁ Θεός ξαναγίνεται *τά πάντα ἐν παῶσι!*

Sydney-Redfern 30-4-80

EYTYXIA

Εὐτυχία εἶναι νά δεῖς τόν ἥλιο καί νά πεῖς
χαρούμενη μέρα·
νά πιεῖς νερό καί νά ὁμολογήσεις
πώς εἶναι νόστιμη ἡ ζωή·
νά σοῦ χαμογελάσει περαστικός καί νά πεῖς μέσα σου
ζήτω ἡ εἰρήνη.

Melbourne-Sydney 16-5-80

ΑΠΟΡΙΑ Α΄

Παιδί μαγεμένο πού ὀρκίστηκες στ' ὄνειρο
 ἰσόδια θητεία
 πῶς θά κρατήσω τό χέρι σου
ἄν ἀγουροξυπνήσεις ἓνα πρωί καί ζητήσεις
ἐπαλήθευση σ' ὅλους τούς ὅρκους καί τά τραγούδια;

Sydney-Ashfield 16-5-80

ΕΓΚΛΗΜΑ

Μπῆκε στό σπίτι κρατώντας στά χέρια
τή δύναμη ὀξέος ἀντικειμένου
καί τήν ἀμβλύτητα τελματωμένου μυαλοῦ.
Μέ τέτοιες προϋποθέσεις ὅλα τ' ἄλλα
ἦταν νά τά περιμένεις
τά φοβερά καί τ' ἀνέλπιστα.
Ποιός τώρα νά δικάσει δίχως φόβο καί πάθος;
Ὑπάρχει τρόπος νά τό ἀντιληφθεῖς
πώς τελικά ὅλοι σχεδόν ἔχομε συμπράξει
ποιός λίγο-ποιός πολύ
στό ἐγκλημα τοῦ κάθε συνανθρώπου
γιατί δέν εἶδαμε τό ὀξύ ἀντικείμενο στά χέρια του
γιατί ἀφίσαμε νά τελματώσει τό μυαλό του.

Sydney-Ashfield 18-5-80

ΜΕΣΟΓΕΙΑΚΗ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΑ

Οί πέτρες άνθισαν σάν νά 'ταν γιασεμιά
σέ κείνη τήν ξερή πλαγιά τοῦ ξεχασμένου κόλπου
μόλις ὁ ἥλιος καί τό κύμα πέρασαν ξανά
στά μάτια καί τήν ὄσφρηση τοῦ ἀνθρώπου.

Ἀθήνα 21-5-80

ΜΑΤΑΙΩΜΕΝΗ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

Πρέπει νά δικτυωθείς. Ἀκοῦς τί σοῦ ἔπα;
Σ' αὐτό τόν τόπο κανεῖς δέν μπορεῖ νά ἐπιδιώσει
ἄν δέν συσχετισθεῖ μέ τό δίχτυ
πού ἔχει τά χίλια πλοκάμια τῆς ἐκμετάλλευσης
καί τῆς ντροπῆς.

Σ' αὐτό τόν τόπο πολλοί γεννιοῦνται ἀτροφικοί
ἀπό δουλοπρέπεια κληρονομημένη
κι ἀποζητοῦνε τό δίχτυ ἀπό ἔνστικτο
ὅπως τό νεογνό ψάχνει μέ κούφιεσ κινήσεις
τή ρώγα τοῦ μαστοῦ.

Αὐτός ὁ τόπος πού ἦταν δικός σου δέν εἶναι πιά·
ὅσο πιά γρήγορα τόν ἀφίσεις
τόσο καλύτερα καί γιά τούς δύο σας
γιατί δέν ἐπιτρέπει ἀπό καιρό ἀπαρχάρακτες
μήτε τῶν φυσικῶν νόμων τίς λειτουργίες.

Ἀθήνα 23-5-80

ΑΣΠΡΟ ΚΑΙ ΜΑΥΡΟ

Ὀλόλευκα τά σεντόνια καί τό μαξιλάρι
στήν καθημερινή στρωμνή
ὅπως ἀκριδῶς καί στήν τελευταία
τήν Κυριακάτικη τῆς Ἑξόδου—
σιωπηλή πανοπλία φωτός
ἢ μᾶλλον
ξόρκι γιά τό σκοτάδι πού βαραίνει
τόν ὕπνο καί τό θάνατο! . .

Ρόδος 31-5-80

ΔΥΣΚΟΛΙΕΣ ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗΣ

«Ύπομένων υπέμεινα τόν Κύριον»
(Ψαλμ. 39,2)

Μή μοῦ θυμίζεις πόσο γρήγορα φεύγει τό φῶς
τόρα πιά μάθαμε γιά τ' αὐτονόητα νά μή μιλάμε.
Πές μου μονάχα πῶς τά θγάξεις πέρα μέ τά καθημερινά
πού τό καθένα τους ἔχει ἓνα εἰδικό δάρος
ἓνα πένθος αὐτόνομο
μιά ἄχρονη ἀμηχανία.
Πές μου πῶς σώζεται ἡ ἀξιοπρέπεια τοῦ ἐξαντλημένου
ὅταν ἡ θύμηση καί ἡ νοσταλγία συμμαχοῦν
νά τόν κρατήσουν ἄγρυπνο κι ἀπόψε
ὅπως ἔκαμαν ἄλλωστε τόσες βραδυές!

Wien 12-7-80

SIC TRANSIT GLORIA MUNDI

Στήν Πόλη τούτη ἄλλαξαν τόσο πολύ
τά πρόσωπα ἐκείνων πού κινούνται
μέσ' στήν οὐδετερότητα τῆς μέρας
πού γιά ν' ἀνακαλύψεις γνώριμα σημεῖα
πρέπει διαρκῶς νά μνημονεύεις
ἀπελαθέντας καί νεκρούς
ἐκείνους δηλαδή πού κήρυξαν σέ ἀφάνεια
οἱ νόμοι τῆς σιωπῆς καί τοῦ θανάτου.
Γι' αὐτό τήν ὄρασή σου πιά δέν προσανατολίζει
μήτε ἡ χειραψία τοῦ γνωστοῦ
μήτε ἡ ἤχος καθαρὸς ἐορταζόντων.
Λίγες μόνο μαοῦνες σκουριασμένες ἀπὸ τότε
ἀγκομαχοῦν αὐλακώνοντας τά ἴδια πάντα νερά
καί γλάροι ὀλόμαυροι μέ κρωγμούς κοράκων
κηδεύουν ἄκοντες τό ναυαγημένο χθές
πού πρόλαβε ἤδη νά βρυκολακιάσει...

Κων/πολη 14-7-80

Η ΟΜΑΔΑ ΑΙΜΑΤΟΣ

Ἐπλός ὁ λόγος μου ὅπως καί ἡ ψυχὴ μου
γι' αὐτό δέν μπόρεσα ποτέ νά συνεννοηθῶ
μ' ἀνθρώπους πού ἠγάπησαν ματαιότητος καί ἐζήτησαν
ψεῦδος.

Ἔχω μιά ομάδα αἵματος δύσκολη, τό ξέρω
ὄχι γιατί τήν ἔκαμε σπάνια ὁ Θεός
ἀλλά γιατί οἱ ἄνθρωποι τήν κατάργησαν
μέ σιωπηρό δημοψήφισμα
ἐπειδή τούς φαινόταν πρωτόγονη πολύ
ὅπως τούς κρατοῦσε κοντά στά φυτά καί τά ζῶα
καί τούς ἐξέθετε καί τούς ταλαιπωροῦσε.
Τώρα δέν μοῦ μένει παρὰ νά προσέχω στ' ἀτυχήματα
μή χρειασθῶ αἷμα καί δέν βροῦν τήν ομάδα μου . . .

Χάλκη 15-7-80

ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΟ Β΄

«Ὁ θάνατος νοούμενος τοῖς ἀνθρώποις
ἀθανασία ἐστὶ»

ΜΑΡΚΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Ὅσο ἀργή κι ἂν εἶναι ἡ πορεία πρὸς τὸν θάνατο
εἶναι κατάκτηση σταθερή κι ἀμετάκλητη
παρηγοριά μεγάλη.

Ὅσο κι ἂν ἔχει θέλγητρα μαυλιστικά ἡ υἡγεία
κυοφορεῖ τόσους ἐξευτελισμούς καὶ κινδύνους
πού δέν ἀξίζουν τὸν κόπο τὰ φάρμακα
παρὰ μονάχα ὁ σωτήριος ἀλλαλαγμός
γιά παροχή δακρύων μετανοίας.

Χάλκη 15-7-80

ΑΝΑΚΕΦΑΛΑΙΩΣΗ

Σέρνουν τὰ ποτάμια, σέρνουν στά νερά
ὅ,τι συναντήσουνε ξερριζωμένο:
Χῶμα πού δέν ἄντεξε στούς ἄρμούς τῆς γῆς
ψόφια ζῶα μέ τό σχῆμα τους τυμπανισμένο
πουλιά πού 'πεσαν καί μάδησαν σάν γιασεμιά
ράκη ἀπό λυωμένα ροῦχα ἢ παπούτσια
ξύλα, περιπτώματα, πλαστικά, κονσερβοκούτια
τῶν γερόντων τὰ ὄνειρα
τῶν παιδιῶν τὰ παραμύθια.
Κι ὅλα αὐτά τὰ ἐπὶ τέλους ξοφλημένα
μέ τό λύτρο τῆς ἀνθρώπινης ὁδύνης
τά περιμαζεύει ἀνακεφαλαιώνοντας
ὁ Ὠκεανός τῆς θείας μεγαλοσύνης.

Χάλκη 15-7-80

ΑΙΝΕΣΗ ΚΑΙ ΠΑΡΑΙΝΕΣΗ

«Ὅ,τι συνδέει τόν ἄνθρωπο μέ τόν ἀδελφό του
καί μέ τά πράγματα εἶναι ἡ μυθική προβολή
τοῦ ἀντικειμένου μέσα στό ὑποκείμενο»

ΠΙΕΝΤΖΙΚΗΣ

Ὅπου συναντήσεις ἓνα κομμάτι γῆς
πού τ' ἀγάπησαν ἄνθρωποι
ἄσχετο ἂν εἶχε κτίσματα καί περιδόλια
ἢ μόνο μορφώματα τοῦ αὐθορητισμοῦ τῆς
ἄγριας ζωῆς
νά σεβασθεῖς τόν ὑμέναιο καί τίς ἀόρατες ἀγχιστεῖες
πού ἔκαμε ν' ἀγιάσουν τά πράγματα
καί τά ἐπεισόδια
ἀνάμεσα στήν ὀδυνόμενη συνείδηση
καί στά τυφλά νομιζόμενα στοιχεῖα τοῦ κόσμου.

Bangkok-Perth 30-7-80

CREDO EX NIHILO

«ή γάρ δύναμς μου
ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται»
(Β΄ Κορινθ. 12,9)

Τίς ὥρες πού ἡ ἀμηχανία δέν εἶναι ἀπλῶς
μιά συγκεχυμένη κατάσταση μέσα σου
ἀλλά ἕνας τοῖχος συμπαγῆς μπροστά σου
νά πάρεις τό θυμιατήρι καί ν' ἀγνίσεις
ὥς τή στερνῇ γωνιά
ὅλα σου τά ἐνδαιτήματα
γιατί δέν χρειάζεται ἄλλη ἀπόδειξη
ὅτι σ' ἐπισκέφθηκε
ἀπό τήν πίσω πόρτα ὁ Θεός!

Athens-Bangkok 30-7-80

ΕΘΙΣΜΟΣ

«Μαθαίνει κι ὁ ἀμάθητος
ξεχνᾷ κι ὁ μαθημένος»
(Κρητική Παροιμία)

Τό πένθος μας στήν ἀρχή εἶναι κραυγή
στριγγιά κι ἀποτρόπαιη πού αἰφνιδιάζει
γιατί ἀσυνήθιστοι στήν πρώτη μαχαιριά
ξεφωνίζουμε ἀδέξια καί ξεσχίζουμε σάν χασέ
τόν λήθαργο τῶν εὐτυχούντων
τή νηνεμία τοῦ ἀπαραδίαστου χώρου των.
Ὅστερα γίνεται τό πένθος μας ἓνα τσεμπέρι σταχτί
πού ὅσο σφιχτότερα τό δένουμε γιά νά συγκρατήσει
τό ἐρειπωμένο κεφάλι
τόσο περισσότερο ταυτίζεται μέ τόν κόμπο στό λαιμό
πού μάθαμε νά τόν κουβαλοῦμε ἀμίλητοι
χωρίς νά ἐνοχλοῦμε τό περιβάλλον μας

Sydney - Ashfield 8-8-80

Η ΜΟΥΣΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΙΕΣΟΜΕΤΡΟ

Ἡ Μούσα δέν εἶναι μήτε θεά νά τήν ἐπικαλεῖσαι μέ δέος
μήτε ἰδανικό νά τό κυνηγᾷς ὅπως παίζαμε
τὴν τυφλόμυγα

δοκιμαζοντας αδεβδαια μονοπατια
με μονη εγγυηση σ' αυτη την εκδαπανηση
το αμφιδολο αποτελεσμα επιτυχιας η παιδωμης.

Αὐτά τὰ πειράματα νά τ' ἀφήσεις
γιὰ τοὺς κάθε λογῆς ἀνθρακωρύχους
ἀπὸ τοὺς πιό ἀπελπισμένους χειρῶναχτες
ὥς τοὺς πιό φαντασιόπληχτους χρυσοθήρες.

Ἐσύ θά πρέπει νά τό ᾽χεις πρό πολλοῦ καταλάβει
 πώς Μούσα δέν εἶναι παρὰ ἓνα ἴζημα στό αἷμα σου
 πού σοῦ ἐπιτρέπει νά διλέπεις τόν κόσμο μέσα καί γύρω
 ἀνάλογα μέ τήν ἰσορροπία καί τά λοιπά συμπτώματα
 πού διαπιστώνει ἐκάστοτε κι ὁ γιατρός μέ τό
 πιεσόμετρο!

Sydney-Ashfield 10-8-80

ΤΟ ΣΗΜΕΙΟ ΑΝΑΦΟΡΑΣ

Στή θάλασσα οί σταγόνες τῆς βροχῆς
σβήνουν ἢ μεγαλύνονται
κι εἶναι πολύ σημαντικό νά ξέρεις τή διάκριση·
ἀκόμη πιά σημαντικό νά ἐπιδιώκεις μόνος σου
τό ἓνα ἢ τό ἄλλο.
Τό νά παραιτεῖσαι κάποτε μπροστά στ' ὀργανωμένο χάος
εἶναι πράξη σοφότερη κι ἀνδροπρεπέστερη
παρά νά ἐπιμένεις σάν δονκιχώτης
νά γεφυρώσεις τήν ἄβυσσο μέ σπιρτόξυλα
συμπράττοντας ἔτσι ἄθελά σου
μέ τούς ἐξ ἐπαγγέλματος προδότες.
Τό θέμα εἶναι μόνο νά σταθμίσεις σωστά τή στιγμή
καί νά προσέξεις κάποιες λεπτομέρειες
τῆς ὀριστικῆς αὐτῆς χειρονομίας σου
ὄχι, πρὸς Θεοῦ, χάριν ὑστεροφημίας
ἀλλά γιά νά 'ναι τά θύματα λιγότερα.

Sydney-Ashfield 12-8-80

ΕΚΔΙΚΗΣΗ

Κεῖνοι πού δέν εἶχαν αὐτιά παρά μόνο γι' ἀηδόνια
ἔπρεπε νά πληρώσουν μέ τά νεῦρα τους
αὕτή τήν περιφρόνηση
στό δέδυλο θόρυβο τῆς ἀγορᾶς.
Κεῖνοι πού δέν ἀνταποκρίθηκαν παρά μονάχα
στά βλέμματα τῶν παιδικῶν ἐκπλήξεων
δδελυσσόμενοι μεγαλοφώνως
τίς συνωμοτικές ματιές τῶν βουδῶν συναλλαγῶν
ἔπρεπε ν' ἀπομονωθοῦν καί νά πεθάνουν
μ' ὀλάνοιχτα μάτια.
Κεῖνοι πού δέν πιστέψανε σέ λόγια πού δέν εἶχαν
αἱμάτινο ἀντίκρισμα
ἔπρεπε νά θανατωθοῦν —τί εἰρωνεῖα!
ἀπό φονικό χέρι δεντέττας τοῦ αἵματος.

Sydney-Redfern 13-8-80

ΑΛΗΚΤΗ ΘΕΑ

Τό σκηνικό πολύπλοκο
σωστό ιερογλυφικό
σάν όλες τίς ιεροτελεστίες
τῶν ὀρθοδόξων Ρώσων
κι ὁμως —περίεργο— ὅλο διαφάνεια
πρός τήν αἰωνιότητα.
Στή μέση τό σκῆνος τοῦ κοιμηθέντος Ἱεράρχου
ὀλόγουρά του κλῆρος καί λαός
μέ ψαλμωδίες ἀτέλειωτες σάν ἐμπορικές ἀμαξοστοιχίες
μετάνοιες βαθιές σάν στεναγμός προδομένου
μέ «Κύριε ἐλέησον» ἄμετρα σάν τήν στέπα
καί σάν τήν ἀντοχή τοῦ ρωσικοῦ λαοῦ.
Μά πάνω ἀπ' ὅλα ἀκούγονταν
σκεπάζοντας τό πλῆθος καί τά νεκρολούλουδα
ὁ θεῖος βρυχηθμός ἀπό τά ἔγκατα
τοῦ ὑπέργηρου Διακόνου
— καμπάνα ρώσικη κι αὐτή
θεόρατη, ραγισμένη
σάν ἐκείνη πού δείχνουν στό Κρεμλίνο οἱ Μπολσεβίκοι
μέ ὑπερηφάνεια ἀκόμη πανσλαυιστική.
Ὅμως παράλληλα μέ τίς λειτουργικές ποικιλίες
σώζονται ἀκηλίδωτες οἱ θεολογικές σταθερές

μέ προεξάρχοντα τόν «ἀέρα» πού σκέπαζε
τήν ὄψη τοῦ Ἱεράρχου
σύμβολο πώς τά μάτια του κράτησαν μόνο τ' ὄραμα
ἀπό τήν ἀενάως τελουμένη ἀναίμακτο θυσία
τοῦ ἐσφαγμένου Ἀρνίου
πού εἶναι ἡ ἴδια στό ἐνθάδε καί στό ἐπέκεινα . . .

Sydney-Redfern 20-8-80

ΤΟ ΑΥΘΑΙΡΕΤΟ

Καί τί, παρακαλῶ, εἰλικρινέστερο ἀπ' τό αὐθαίρετο
ἀξιότιμοι φίλοι τοῦ λόγου καί τῆς ἀλήθειας;
Μήπως τό ὑποβασταζόμενο πεσμένο στήθος;
Μήπως οἱ λόγοι πού κόβονται στά μέτρα
προκατασκευασμένων ἰδεῶν

ὅπως τό γάντι πού πρέπει νά ἐφαρμόζει ἀπόλυτα
στά ξένα δάχτυλα ἀφοῦ εἶναι ἄδεια τά δικά του;
τό φαινόμενο τῆς ζωῆς εἶναι αὐθαίρετο
γιατί δέν χρειάζεται δεκανίκια·

φυτρώνει ἐκεῖ πού δέν τό σπέρνεις
κι ἐκεῖ πού τό σπέρνεις καί τό καρτερεῖς
δέν ἐμφανίζεται

πρός κατασχύνη κι ἐμπαιγμό
τῆς τυφλῆς ἐμπιστοσύνης σου σέ κάποιους νόμους!
Τό φαινόμενο τοῦ θανάτου ἐπίσης αὐθαίρετο
χωρίς νά μπορεῖς νά προβλέψεις
μήτε τήν ὥρα μήτε τίς συνθήκες του.

Αὐθαίρετο λοιπόν τό σῶμα τῆς ἀλήθειας
ὁλόγυμνο σάν τά πάναγνα σώματα τῶν ἀγαλμάτων
πού δέν σκανδαλίζουν παρὰ μονάχα ἐκείνους
πού ἀποστρέφονται ἀπό δειλία τήν ἀμεσότητα!

Sydney-Redfern 20-8-80

ΤΕΧΝΙΚΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

«Ἐαδίακοπα θά ξυπνᾶμε κι αἰδίακοπα
θά κοιμόμαστε»

BAUDELAIRE

Οἱ πόλεις μας ἔγιναν δύσκολες καί δαιδαλώδεις·
γιά νά τίς περπατήσεις πρέπει νά ᾽χεις
κατάρτιση ἐπιστήμονα
καί προσοχή χειρουργοῦ.
Γιά νά περάσεις ἀκίνδυνα στό ἀπέναντι πεζοδρόμιο
πρέπει νά ξέρεις πλῆθος κανόνες
καί νά ᾽χεις σβελτοσύνη ταχυδακτυλουργοῦ
— πρό πάντων δέ νά μήν ἀφαιρεῖσαι σέ θλίψεις καί
νοσταλγίες—
ἄλλως θά πρέπει νά δηλώσεις τέλεια παραίτηση
γιά νά σέ ὀδηγήσουν ἄλλοι ἀπ' τό χέρι
σάν τυφλό ἢ σακάτη.
Δέν λέω νά ὀδηγήσεις αὐτοκίνητο
ἢ νά ξεναγήσεις μουσαφίρη στά μουσεῖα
καί στά ἐν γένει ἀξιοθέατα·
αὐτό πιά προϋποθέτει σωστή μετεκπαίδευση
ἰδιαίτερα γιά τύπους σάν ἐμένα
πού δέν κατάφερα ποτέ νά καταλάβω
πῶς διαβάζονται σχέδια καί χάρτες.
Γι' αὐτό ἐξ ὀνόματος ἐκείνων πού νιώθουν
τήν ἴδια ἀμηχανία
προτείνω μιά ἀκόμη διάκριση
στό δελτίο τῆ ἀστυνομικῆς μας ταυτότητας:
Νά μᾶς χωρίσουν σέ ρεαλιστές κι ὄνειροπόλους
μήπως ἔτσι λιγοστεύουν τά καθημερινά ἀτυχήματα . . .

Sydney-Ashfield 21-8-80

ΕΠΙΒΑΛΛΟΜΕΝΟΣ ΚΑΘΑΡΜΟΣ

Ἄδικοι στή ζωή οἱ Νεοέλληνες
ἀποτυπώσαμε καί στή γλώσσα μας τήν ἀδικία
ὅπως ὁ ἐγκληματίας ἀφίνει τά δακτυλικά του
ἀποτυπώματα
γιά νά ταυτισθεῖ κάποτε τό κρυμμένο του πρόσωπο
μέ τήν ἐκθετη πράξη τῆς ντροπῆς.
Καταδικάζοντας χθαμαλές πράξεις συνανθρώπων
δέν εἴπαμε ποτέ κανένα «ἐπίορκο» ἢ «πλαστογράφο»
ἐνῶ συχνά λέμε κάποιο «χαμάλη» ἢ «λοῦστρο»
βεβηλώνοντας ἔτσι ἄνανδρα ἐρήμην των
τά τιμιότερα, τά πιό ταπεινά
τά πιό τυραννισμένα ἐπαγγέλματα.
Μήπως τό ἴδιο δέν κάνουμε ἀνάλητα
καί μέ τά καταδικασμένα πρό γενετῆς θύματα
τῆς ὑποκριτικῆς μας κοινωνίας;
Ἀντί νά μιλοῦμε ἐπί τέλους γιά ἐξώγαμο
ἢ παράνομο καρπό
τολμοῦμε κι ὀνομάζουμε «νόθο» τόν ἴδιο τόν ἄνθρωπο
τήν ἱερή εἰκόνα τοῦ Θεοῦ
ἐνῶ καλά γνωρίζουμε πώς νόθα εἶναι μόνο
τά λόγια ἢ τά αἰσθήματα
κι ἀκόμη πιό πολύ τά δῆθεν νομότυπα κι εὐπρεπῆ
κοινωνικά σχήματά μας.

Sydney-Redfern 23-8-80

ΛΟΓΟΔΟΣΙΑ

Καθώς περνᾷ ὁ καιρὸς ὁ λόγος σου γίνεται
ὅλο καὶ πιό συγκεκριμένη πράξη
κατεπείγουσα ἀνάγκη
ἐπικίνδυνο τόλμημα.

Βλέπεις τίς λέξεις νά ὀρθώνονται μπροστά σου
σάν ἔνοπλοι φρουροί μιᾶς παρουσίας
πού ποτέ δέν ὑποψιάστηκες νά 'χες καταπατήσει
καὶ ξαφνικά ὑποχρεώνεσαι ν' ἀπολογεῖσαι
καὶ νά λογοδοτεῖς
γιά πράγματα πού ποτέ δέν πέρασαν
ἀπὸ τό νοῦ σου.

Ὅμως δέν εἶχες καὶ κανένα ἐπιχείρημα
γιά ν' ἀποδείξεις τήν ἀθωότητα
ἢ τουλάχιστον τήν οὐδετερότητά σου
στὶς δημόσιες ἁμαρτίες
ἀφοῦ κανεῖς δέν ἦταν διατεθειμένος ν' ἀναγνωρίσει
τήν ἀγαθή σου πρόθεση
ὅταν ἀγωνιζόσουν ὀλομόναχος
παλεύοντας ἐνώπιος ἐνωπίῳ
μέ τήν σκληρότητα τῆς λευκῆς σελίδας!

Sydney-Redfern 24-8-80

ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΟ ΑΔΙΕΞΟΔΟ

«Πάντων γάρ ἐστιν ἐπιπονώτερον τό ἄρχειν ψυχῶν»
(Νεῖλος ὁ Ἀσκητής)

Ποιούς νά βραβεύσεις μέ τόν ἔπαινο
καί ποιούς νά συνετίσεις μέ τόν ψόγο;

Sydney-Hurstville 26-8-80

ΣΥΝΤΑΓΗ ΖΩΗΣ

«Τά παρόντα θλιβερά, προσυνάλλασε τοῖς
μέλλουσιν ἀγαθοῖς»

(Μάρκος ὁ Ἀσκητής)

Κάθε πρωί πρίν ξεκινήσεις τή δουλειά σου
ὄπλισε τήν ψυχή μέ τόν λόγο τοῦ Θεοῦ
πού δέν σοῦ θέτει μονάχα εὐδιάκριτα τά ὁρόσημα
ἀνάμεσα στά «ναί» καί τά «οὐ»
φιλτράροντας κάθε λεπτό σέ ἀπλοποιημένες ἀλήθειες
τίς σοφιστεῖες τῶν ἀργυραμοιβῶν
καί τās πλοκάς τῶν Ἀθηναίων,
ἀλλά σοῦ δανεῖζει καί τά μέσα
ν' ἀντιμετωπίσεις τά παρόντα μέ προκαταβολή τά μέλλοντα.
Κάθε πρωί λοιπόν, κάθε πρωί
πού δέν ξέρεις ποιός θά σοῦ σερβίρει τή θλίψη
μήν λησμονήσεις τήν ἀπλή συνταγή:
προσυνάλλασε τά παρόντα τοῖς μέλλουσι!

Sydney-Redfern 27-8-80

ΚΑΤΑΛΟΓΙΣΜΟΣ ΕΥΘΥΝΩΝ

«Κακοῖς λόγοις εὐηχηθεῖς, ἐαυτῷ ὀργίζου, καί μή
τῷ λαλήσαντι. Πονηρὰς γάρ ἀκοῆς, πονηρός καί ὁ
ἀποκρισάριος»

(Μάρκος ὁ Ἀσκητής)

Μᾶς μίλησαν ἀπ' τήν ἀρχή ἀπερίφραστα
γιά τή φυλακή τῶν αἰσθήσεων
οἱ θεοφόροι Πατέρες:

Ὡστε λοιπόν δέν εἶναι ἡ γλώσσα τοῦ ἀδελφοῦ
τό πρόβλημά σου
ἀλλά τό δικό σου τό αὐτί!

Ἄν ἐσύ ξέρεις νά φρουρεῖς τά κεκτημένα
ὄχι μέ τή νοχέλεια δικαιωμάτων κληρονομικῶν
ἀλλά μέ τήν ὁδύνη τῆς συμμετοχῆς στή δημιουργία
τότε ἀσφαλῶς θά ἔχεις τή δύναμη ν' ἀντισταθεῖς
στή γλωσσαλγία τοῦ γείτονα

ἔστω καί μέ τήν ἀσύμφωνη σιωπή σου
κατακτώντας ἔτσι μέ θεόνομη παθητικότητα
τήν πολλαχῶς διακινδυνευμένη ὁλοκληρία τῆς ψυχῆς
ἀνάμεσα σέ μαστροπούς καί νάνους.

Sydney-Ashfield 28-8-80

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ

Ἐτοῦτες οἱ ἀπεγνωσμένες δοκιμές
νά βρῶ τή φωνή μου
δέν πρέπει νά ὀνομασθοῦν ποιήματα
ἀφοῦ δέν χτίζουν κι οὔτε πειθαρχοῦν
σέ ἀρμονίες πρό πολλοῦ καταργημένες.
Αὐτές οἱ ἀναρθρες ἀρθρωμένες κραυγές μου
ἄν καί δέν ἔχουν πρόγραμμα καί στόχο
ὅπως δέν ἔχουν τέτοια προηγούμενα οἱ αἰμοπτύσεις
ἀντιστοιχοῦν ὅπως ἡ βούλα σέ κερί
στό μέσα μου ἡφαίστειο καί στό γύρω μου χάος.

Adelaide-Glenelg 6-9-80

ΤΟ ΦΑΝΑΡΙ ΤΟΥ ΔΙΟΓΕΝΗ

Τή λάμπα τί τήν ἤθελες μέσ' στό σκοτάδι;
τό ἔξερές πώς θά ἐνοχλοῦσε
τέτοια πρωτοβουλία ἀπροσδόκητη
σέ ὥρες γενικοῦ συμβιβασμοῦ.

Ὁ Διογένης τόλμησε τήν πρόκληση
γιατί ἦταν μέρα μεσημέρι·
ἐσύ δέν εἶχες τήν ἐλάχιστη ἡλιοφάνεια
ἀπέναντι σέ κορυφαία τεχνολογία
θανάτου καί δολιοφθορᾶς

Sydney-Redfern 16-9-80

Η ΣΚΟΝΗ

Ἐγὼ δέ εἰμὶ γῆ καὶ σποδός
(Γεν. 18,17)

Τὴν συναντῶ ὅπου κι ἂν ἀκουμπήσω
νά προϋπάρχει, νά προπορεύεται
ἀθέατη κι ὅμως ἀδιαλείπτως παρούσα.
Κονιορτός σοῦ λέει ὁ ἄλλος καὶ τινάζει τὰ παπούτσια του
σά νά θέλει ν' ἀπαλλαγεῖ στὰ γρήγορα
ἀπὸ φευγαλέα κηλίδα μολυσματικὴ
λές καὶ πρόκειται γιὰ ἰδιοτροπία στή φύση
ὅπως —νά ποῦμε— συννεφιά ἢ λιακάδα
νοτιά τραμουντάνα βροχὴ ξαφνικὴ.
Κι ὅμως ἡ σκόνη εἶναι ἀκατάλυτη
ἀκριδῶς στήν ἄπιαστη μικρότητά της
καὶ μᾶς κληρονομεῖ εἰς τοὺς αἰῶνας
γιά νά τὴν ὀνομάσουμε
καὶ πρόγονο καὶ ἐπίγονο κάθε ζωῆς!

Sydney-Redfern 19-9-80

POINT OF ORDER

Μήν παραμιλάτε
γιά ὄνομα τοῦ Θεοῦ, παιδιά,
ἄλλο μήν παραμιλάτε
γιατί θά μᾶς ποῦνε πῶς τό παρακάναμε
ἢ θά μᾶς βάλουν φυλακή.
Τά μαθηματικά δικά τους
δικό μας μόνο τ' ὄνειρο
κι ὁ πόνος τοῦ Ἄρρητου.
Ἀλλά, παιδιά, ἐμεῖς πρέπει νά χτίζουμε
κάθε νύχτα μαζί μέ τίς Νεράιδες
τό γεφύρι πού γκρεμίζουν ἀσυλλόγιστα
ὀλημερίς οἱ ἐμπορευόμενοι τό αἷμα
γιά νά ἐνώνουνται οἱ φλέβες καί νά γίνεται
εὐχερέστερα ἢ μετάγγιση
γιά ὅσους εἶναι τυχεροί
νά μείνουν μόνο τραυματίες!

Sydney-Ashfield 19-9-80

ΑΠΟΡΙΑ Β΄

Ἄραγε ἀγάπησαν τά ψάρια τή θάλασσα
 μέ τό δικό μας τό μεράκι
 ἀφοῦ δέν τήν στερήθηκαν ποτέ;
Ἦ μήπως τήν ἀγάπησαν ἀκόμη περισσότερο
γι' αὐτό μένουν δουδά
μπρός στό γαλάζιο θαῦμα
καί σπαρταροῦν καί πεθαίνουν
μόλις τά βγάλουμε ἀπ' τό ὑγρό τους ὄνειρο;

Adelaide-Perth 3-10-80

ΑΝΤΙΣΤΙΞΗ

Τά μπουμπούκια θλιμμένη όπτασία
στόματα έγκρατευόμενα στή δίψα τοῦ φιλιού
καταθέτουν μέ έγκυμονούσες καμπύλες
γιά τό άπίστευτο θαῦμα τής παρθενογέννησης
ένῳ πιό εκεί τά έκδικείται άσελγώντας
τό φυλλορόημα στή σιωπή τοῦ δειλινού . . .

Adelaide-Sydney 7-10-80

ΑΝΟΜΟΛΟΓΗΤΟΣ ΒΙΑΣΜΟΣ

«Όταν λυγίζει, λυγίζει σά φάλαγγα ζυγού πού
φορτώνεται μεγαλύτερο, υπέρμετρο βάρος»

ΠΕΝΤΖΙΚΗΣ

Μή τόν πειράζετε πού περπατάει καί φτύνει
μέσ' στό μαντήλι του
καθένας ἔχει τό ἀπαραβίαστο
τοῦ αὐστηρῶς προσωπικοῦ του χώρου
ὅταν μάλιστα περιορίζεται
στό συντριβόμενο κορμί του.
Ἰδανικό του αὐτός δέν εἶχε ποτέ
τήν ἀσυδοσία καί τόν ἐγκλεισμό στόν ἀπαραβίαστο χῶρο
— πράγματα γιά τόν Ἕλληνα ἀκατανόητα! —
ὁμως ἦλθ' ἡ ἀρρώστια μέ τήν δική της αὐτονομία
μέ ιδιόρρυθμο κώδικα συμπεριφορᾶς.
Τί φταίει αὐτός πού ἡ ἀρρώστια δέν ἤξερε
τήν κλασική διάκριση σ' Ἕλληνες καί βαρβάρους;

Sydney-Ashfield 13-10-80

ΣΤΕΝΑΓΜΟΣ ΑΛΛΗΤΟΣ

Οἱ φωτοσκιάσεις τοῦ δειλinoῦ ἀμιλλῶνται
τόν ἀπελπισμό τῆς γριᾶς στό κατώφλι
βλέποντας τούς περαστικούς νά ξεμακραίνουν
ἀφοῦ τῆς ἔριξαν μιά «καλησπέρα»
στό δίσκο τῆς βουβῆς ἐπαιτείας τῶν γηρατειῶν.
Τούς παρακολουθεῖ σιωπηλή καί θλιμμένη
γιατί συλλογιέται πῶς τήν ἴδια ὥρα
σκοτεινιάζουν τ' ἀσπρόρουχα πάνω στό σύρμα
κι οἱ γρύλλοι συντονίζονται τά ὄργανα
γιά μιάν ἀκόμη μακάβρια ὀλονυχτία . . .

Sydney Ashfield 19-10-80

ПОИТКН

«Du gleichst dem Geist
den Du begreifst»
ÇOETHE

Ἄν εἶν' ἡ τύχη αὐτόνομη
τότε θά πρέπει νά μὴν εἶναι αὐτόνομοι
 σχηματισμοί οἱ στίχοι.
Εἶναι μετέωρα πού πέφτουν στήν ποδιά σου
— κάποτε μάλιστα καί στό κεφάλι σου —
χωρίς νά ἔχουν τίποτε νά κάνουν
μέ τήν παιδεία ἢ τήν ἐνημέρωση.
Τό μόνο πού ἴσως ἔχει σημασία
σ' αὐτές τίς ἀφανεῖς διεργασίες
εἶναι πού γιά ν' ἀντιληφθεῖς πώς πέφτουνε μετεωρίτες
πρέπει νά 'χεις ἀνάλογη εὐαισθησία!

Sydney-Ashfield 23-10-80

ΝΟΣΤΙΜΟΝ ΗΜΑΡ

Πῶς πέρασαν ἀλήθεια τόσα χρόνια
ἢ μᾶλλον πῶς ἀλλάξαμε ἐμεῖς μέ τόν καιρό
κι ἀράξαμε ἔτσι ξαφνικά
 στήν ἄχρονη στιγμή!
Τώρα καταλαβαίνουμε πῶς οἱ εὐκαιρίες χάθηκαν
οἱ προθεσμίες —μάταιοι σταθμοί— ἐξέπνευσαν λαθραῖα
κι οἱ ἀπολογισμοί πού γίναν ἢ δέν ἔγιναν
 ἦταν κι ἐκεῖνοι μάταιοι
ἐν σχέσει μέ τήν ἄρχονη στιγμή.

Sydney-Ashfield 23-10-80

ΒΕΓΓΕΡΑ

Μή μέ ρωτᾶτε πιό πολλά
δέν τά χωρᾶ ἢ γλώσσα μου
δέν τά βαστᾶ ἢ καρδιά μου
καί μήτε πού τ' αὐτιά σας θά τ' ἀντέξουνε.
Κρατῆστε μόνο ὅσα ἐνηχηθήκατε
ἀπ' τά τραυλίσματα τοῦ ραγισμένου χρόνου
κι ἀπό τό βλέμμα πού ἀκολούθησε στό δειλινό
τόν ἥλιο τόν αὐτοχειριασθέντα ἀναπολόγητα.

Sydney-Ashfield 31-10-80

ΑΛΛΗΓΟΡΙΑ ΖΩΗΣ

«Ὁλόκληρη ἡ προσοχή μου εἶναι στραμμένη
σὴν ὁμοιότητα, τὴν ταυτότητα τῆς ποικιλίας»
ΠΕΝΤΖΙΚΗΣ

Μαργαριτάρια τὰ δόντια πού καμάρωνε
χαμογελώντας εὐκαίρως ἀκαίρως
στόν καθρέφτη — ἐπίπεδο θαυμαστικό ματαιότητας.
Μά ὅταν ἀντιλήφθηκε τίς πρῶτες κηλίδες
στήν ἄσπιλη λευκότητα
κι ὕστερα γνώρισε χάσματα καί ραγισματιές
πού ἔπρεπε νά γεμίσει ὁ ὀδοντίατρος
γιά νά συμβιδάσει τή φθειρόμενη σιλιπνή ἐπιφάνεια
μέ τήν αὐξανόμενη ὑποπτη σκιά
ἄρχισε νά ὑποψιάζεται τὰ βαθύτερα μυστικά
τοῦ ρέοντος χρόνου.
Ὡστε λοιπόν ἡ ἐπιβίωση προϋποθέτει τήν κένωση
κι ἡ ἀντοχή τό σωφίλιασμα τῶν τέως ξένων οὐσιῶν
γιά νά ἐννοήσουμε ἐπιτέλους τίς ἐκπλήξεις
πού μᾶς ἐπιφυλάσσει ἡ ποικιλία τῆς ταυτότητας!

Carrs-Park-Canberra 5/10-11-80

ΟΜΟΛΑΤΡΕΣ ΑΓΓΕΛΩΝ

«Φοβερή καί τραχιά πείρα τῶν ἐπέκεινα
ἀπό τὰ φαινόμενα»

ΠΕΝΤΖΙΚΗΣ

Ὁχι τήν ἴδια τήν ὕλη
μήτε τή σκιά της
γιατί βαραίνουν ὅλα αὐτά πολύ.
Ὅμως οἱ ἀνταύγειες τοῦ μετασχηματισμοῦ
ὅταν ἡ βιολογική δομή πεθαίνει
οἱ μαγνητικές ἐκκενώσεις ἀπό παλλόμενες ἐπιφάνειες
(λόγου χάρη τά χεῖλη πέρ' ἀπό τήν ἄρθρωση
τό πέλμα σ' ὅσωνδῆποτε μοιρῶν γωνία μέ τή γῇ
ἢ τῶν χειρῶν οἱ παλάμες σέ ἀσίγαστη συνομιλία)
πρέπει νά συλλεγοῦν φιλάργυρα
σπαράγματα ἀπ' τό ἀναζητούμενο οἰκόσημο
ἀμφισβητούμενης καταγωγῆς.

Melbourne 17-11-80

ΧΑΡΑ

Τό νά θυμᾶσαι καί ν' ἀνθίζει ὁ νοῦς σου
νά πεινᾶς καί νά μήν αἰσθάνεσαι ἀνάγκη τροφῆς
νά θέλεις νά κρύψεις τῆς ψυχῆς σου τό πανηγύρι
καί νά σέ προδίδουν ἀνεπίγνωστα
οἱ φυσικές σου κινήσεις
καθώς γυρεύεις τόν ἄλλο
μή μπορώντας νά σηκώσεις μονάχος
τήν πλησμονή τῆς ὑπάρξεως,
αὐτά ὅλα κι ἄλλα παρόμοια
εἶν' ἀδιάψευστες μαρτυρίες χαρᾶς.

Townsville 22-11-80

ΠΕΝΘΙΜΗ ΑΠΟΡΙΑ

«Sydney-Twelve-year-old Dean Newport
(pictured) rehearsing his part as Ned Kelly
in school play, hanged himself accidentally».
(Οί 'Εφημερίδες)

Ἐραγε ἦταν ὄντως ἀτύχημα,
χαμογελαστό δωδεκάχρονο ἀγόρι,
τό νά κρεμαστεῖς καί νά ματαιώσεις
τό ἔργο πού ἐτοίμαζες;
Ἢ μήπως ἡ προσποίηση τῆς αὐτοκτονίας
στάθηκε θέλγητρο ἰσχυρότερο
ἀπό τήν ἀντοχή τῆς εὐαισθησίας σου
κι ἀρνήθηκες νά γυρίσεις πίσω
στά πεζά καθημερινά σου παιχνίδια;

Townsville 22-11-80

ΟΙ ΝΕΟΙ ΚΑΙΡΟΙ

Σήμερα πιά δέν γράφονται τραγούδια
γιατί ἔγινε τό τραγούδι ἐπάγγελμα.
"Όσοι αἰσθάνονται τήν ἔλλειψη ὀξυγόνου
διατυπώνουν χαμηλόφωνα
σχόλια μόνο ἐπιφυλακτικά
μέ συντριβή καί ὀδύνη.
"Υστερα ἔρχονται οἱ δικαστές
γιά νά κηρύξουν τελεσίδικα
ἄλλους ἐνόχους ἢ ἀκαταλόγιστους
κι ἄλλους ἀθώους ἢ ἀνεπανόρθωτα ὀνειροπόλους.

Magnetic Island 25-11-80

ΚΑΝΟΝΑΣ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ

(Ἀπ' ἀφορμή τούς σεισμούς τῆς Ἰταλίας)

Τό κορμί πού ἔπαψε ν' ἀντιδρᾷ
γίνεται ὅλο ἐνέργεια
στά χέρια τοῦ ἀέναου Δημιουργοῦ.
Λόγος πού ἀρθρώνεται ἐξαντλεῖται
σέ μονοσήμαντο μήνυμα.
Χέρι πού κινεῖται δεσμεύεται
σέ πράξη ἀδράνειας μονοφυσικῆς.
Μόνο στά πτώματα κατοικεῖ ἐνδιάθετη
ἀπό καταβολῆς
ἡ εὐκίνησία τῶν ἀσωμάτων . . .

Sydney-Ashfield 20-11-80

ΣΤΟΝ ΝΙΚΟ ΓΑΒΡΙΗΛ ΠΕΝΤΖΙΚΗ

Ξεναγώντας με στό ἐπέκεινα τῆς πίστεως
τῶν κοινῶν βυζαντινῶν προγόνων
μέ δίδαξες τά δάκρυα μαργαριτάρια
ἔρωτα τῇ φθορά καί τό θάνατο.

Sydney-Redfern 3-12-80

ΦΩΤΟΜΕΤΡΙΚΗ ΑΓΩΝΙΑ

Δέν ξέρω τί γνωρίζουν οί φυσικοί
για τή θερμότητα καί τό ψύχος·
ξέρω μονάχα πώς οί τροφές στό ψυγεῖο
συντηροῦνται καί δέν σαπίζουν
ἀσφαλισμένες στήν παγωμένη ἀθανασία τους!
Ἀπ' τό καταναλωτικό αὐτό φαινόμενο
πού ἀναλώνει τῆς ψυχῆς μου τήν ἀντοχή
συμπεραίνω τόν κρυπτόμενο νόμο
πού κυβερνᾷ τά κτιστά καί τίς σχέσεις των:
ἡ ζεστασιά κι ἡ ἀγάπη πού 'ν' ἡ ζωή
συμβαδίζουν σέ ρυθμό χρονομετρικό μέ τό θάνατο.

Sydney-Ashfield 4-12-80

ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

Εἰρηνικά τά ἔργα τῶν ἀνθρώπων
ὅταν ἀκολουθοῦνε τό ρυθμό τῆς γῆς
πού εἶν' ὁ ἴδιος στήν πέψη καί στό χτυποκάρδι
τοῦ σκύλου, τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ τζίτζικα.
Τίμια τά ἔργα τῶν ἀνθρώπων
ὅταν ὑπαινίσσονται τό θαῦμα
ὅπως τό καταγγέλλει ἓνα ἡλιοδασίλεμα
ὅπως τό σχολίασε μιά συμφωνία τοῦ Μπετόδεν.
Ἀθάνατα τά ἔργα τῶν ἀνθρώπων
ὅταν ἐκβάλλουν στ' ὄνειρο
ὅπως ἐκβάλλουν οἱ καθημερινοί νεροχύτες
στή θάλασσα πού νίπτει ἀνομήματα
μέ τή σοφία καί τήν ἀνοχή τοῦ Αἰωνίου.

Adelaide-Darwin 6-12-80

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Ένας κόσμος, όπως τόν θυμούμαι προπολεμικά
στό κεφάλι τῆς Μάνας μου
μοῦ δίνει περισσότερη γαλήνη
ἀπ' ὅ,τι ἕνας χάρτης γιά τ' ἀνθρώπινα δικαιώματα
τοῦ Ὁργανισμοῦ Ἠνωμένων Ἐθνῶν.
Τό κλάμα πεινασμένων τσακαλιῶν
μιά νύχτα ἔξω ἀπ' τή Μονή τῶν Ἰδίων
λάβωσε τήν ψυχή μου θαθύτερα
ἀπό τούς Θρήνους τοῦ Ἱερεμία.
Τό δλέμμα τοῦ Παντοκράτορα στήν Ἀγία-Σοφιά
ἦταν γιά τή συνείδησή μου
ἐτασμός πικρότερος
ἀπ' τό πουργκατόριο τοῦ Ντάντε!

Adelaide-Darwin 6-12-80

ΑΠΟΤΥΠΩΣΗ ΕΡΗΜΟΥ

Τά λίγα δέντρα τά φτωχά τά σκόρπια
στό αναμμένο κορμί σου τ' άπέραντο
θυμίζουν τατουάζ Αύστραλου μεθυσμένου
πού σάν παιδί γράφει τό σῶμα του
καί χαμογελά στό λιοπύρι!

Alice Springs-Darwin 6-12-80

ΡΕΑΛΙΣΜΟΣ ΕΥΑΙΣΘΗΣΙΑΣ

Μήν προσπαθεῖς νά σθήσεις τίς γραμμές
ἀπό τή χθεσινή καταιγίδα·
εἶν' ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου μαθημένη
σέ τέτοιες ἀλλαγές καί μεταπτώσεις
κι ὑπάρχει κίνδυνος νά τήν πληγώσεις βαθύτερα
ἂν ὑποκριθεῖς φιλανθρωπία.
Σέ τέτοιες ὥρες εἶναι προτιμότερο
νά παραστέκεις σιωπηλός
μέ βλέμμα πού μόλις δηλώνει τήν παρουσία σου·
τά παρά πέρα τά ρυθμίζει ὁ χρόνος
καί ἡ αὐθόρμητη σοφία τῆς στιγμῆς.

Darwin 7-12-80

ΤΟ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟ ΠΕΡΙΤΤΟ

Τά ἔπιπλα καί τά σκεύη μέσ' στό σπίτι
τά χρησιμοποιεῖ καί τ' ἀγαπᾷ
ἀναγνωρίζοντας τήν πρακτική τους ἀξία.
Μόνο κάτι πίνακες στούς τοίχους
κι ἡ φλοκάτη πάνω στό παρκέ
μένουν στήν σκέψη του πέτρα σκανδάλου·
ποιός ὁ λόγος γιά κατακόρυφα κολάζ;
ἢ γιά καμουφλάζ ὀριζόντιο;
Σκανδαλιζόταν καί δυσανασχετοῦσε
ἔτοιμος νά ξηλώσει τό περιττό
ἀπ' τήν πατροπαράδοτη ἄνεση.
Μά ὅπως πέρασαν τά χρόνια
μιᾶ ἀστραπή τοῦ φανέρωσε
πιό ἀπαραίτητα τά περιττά
κι ἀπό τόν ἐπιούσιον ἄρτον:
Δέν θά 'ντεχε τήν γύμνια τοῦ θανάτου
σίς ἄδειες στιλπνές ἐπιφάνειες
μεγέθυνση ὁστέων τεταπεινωμένων
ἄν δέν ὑπῆρχαν οἱ ἐπενδύσεις τοῦ περιττοῦ!

Darwin 9-12-80

ΟΙ ΚΟΛΑΣΜΕΝΟΙ

“Ολοι μαζί γερνοῦμε ἀλλὰ δέν ἐπιστρέφουμε
μέ τήν ἴδια πραμάτεια.
”Ισες οἱ ἀποστάσεις στή χρονομετρική
ταυτότητα τῆς περιπλάνησης
ὅμως ἡ εὐαισθησία διαφοροποιοῦσε
κάθε λεπτό τά δεδομένα στόν καθένα.
Μᾶς στεναχώρησε ἡ πρώτη ἀσυμφωνία
ὅταν διαπιστώσαμε διαφορές στό ρολοί
πού στό κάτω-κάτω δέν ἦταν ἄλλο
παρά τό ἐκάστοτε στίγμα μας ἐν σχέσει μέ τόν ἥλιο.
”Ομως ἀκολούθησαν ἀλλοιώσεις θαυότερες
πού ἔκαμαν τήν κοινή ζωή μας μαρτύριο μοναξιᾶς
μέ κύριο σύμπτωμα τή φλυαρία
συνέπεια ἀσυνεννοησίας καί τῶν πέντε αἰσθήσεων.
’Από κεῖ κι ὕστερα ὅλα τ’ ἄλλα ἦταν ἀναπόφευκτα
πρό πάντων ὅμως ἦταν δευτερεύοντα
πλάι στήν πρώτη συμφορά:
Ξέρεις τί θά πει νά ζητᾶς νερό καί νά σοῦ δίνουν ξύδι;
νά δίνει φίδι ὁ γενήτορας στό παιδί πού ζήτησε ψωμί;
Μετά ἀπ’ αὐτό ἡ Κόλαση δέν μπορεῖ νά ’ναι
παρά ζήτημα ἐντάσεως!

Sydney-Ashfield 13-12-80

ΜΑΚΑΡΙΣΜΟΣ

Εὐλογημένος ὅποιος μπορεῖ ν' ἀρθρώσει
δυό λόγους ἀλήθειας
μέσα σέ τούτη τή σύγχυση
σέ τούτη τή ρηματική ἀφασία.
Ὅμως ἀκόμη πιότερο εὐλογημένος
ἐκεῖνος πού ἐκμαιεύει τό μήνυμα
ἀπό τούς κόλπους τῆς σιωπῆς
ἀναγνωρίζοντας τήν ἐντέλεια τοῦ Ἄρρητου!

Sydney-Ashfield 17-12-80

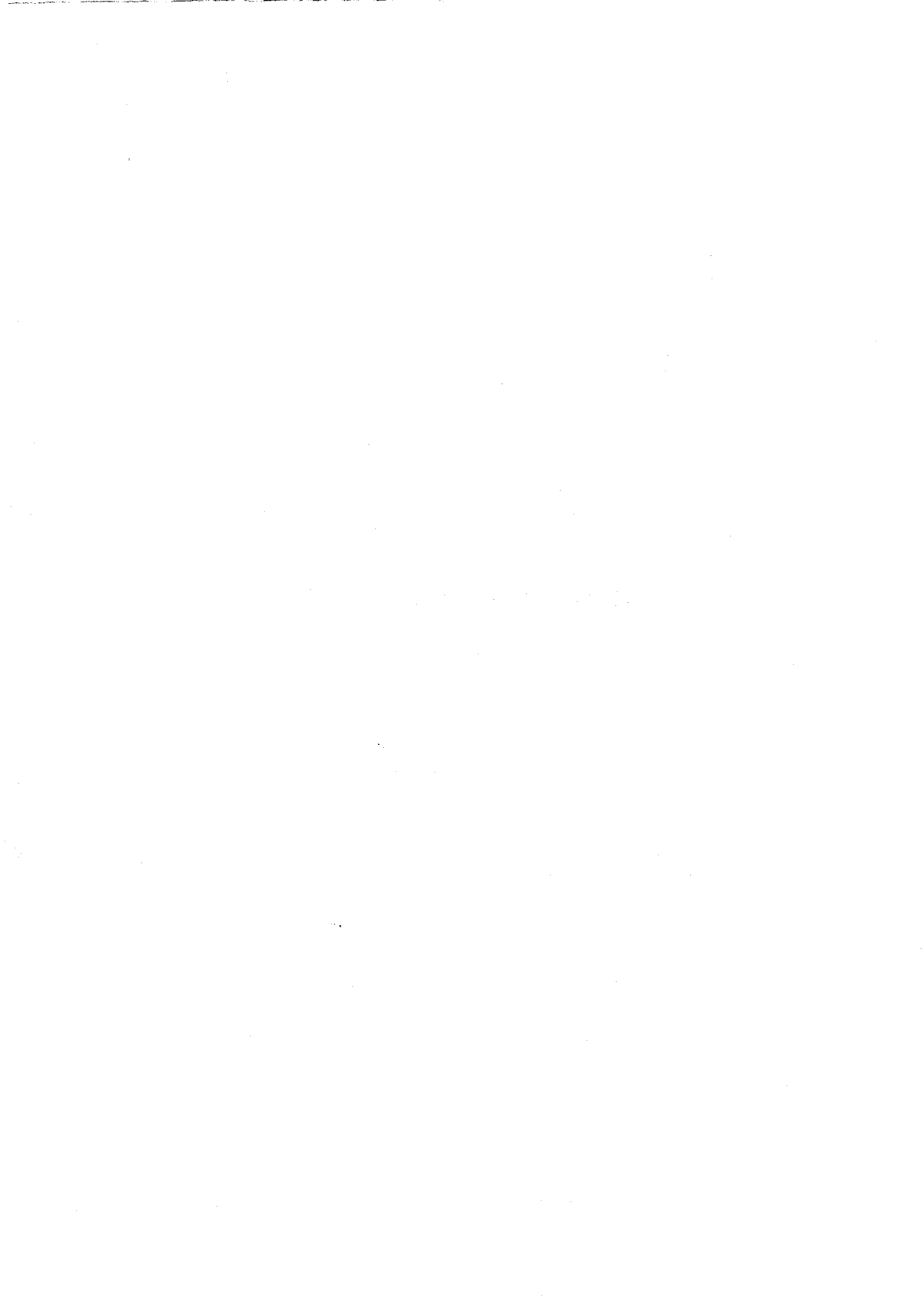
ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

Ἡ κλίμακα καί τό ἔγκλημα εἶναι ποσά
ἀντιστρόφως ἀνάλογα:
δίνεις μιά γροθιά σ' ἓναν ἄνθρωπο
καί τοῦ ματώνεις τή μύτη
τοῦ πρήζεις τό μάτι
ἢ τό πολύ νά τοῦ θγάλεις κανένα δόντι
— κάτι τρέχει στά γύφτικα! —
Ἐνῶ πᾶς νά διώξεις μιά μύγα
ἀπό ἓνα ἐλάχιστο χῶρο πού στάθμευσε
νά πάρει ἀνάσα
καί τήν συνθλίβεις ἀνεπανόρθωτα
σά νά μήν εἶχε αὐτή κανένα τόπο
καί κανένα σκοπό
στό ἀτραυμάτιστο σχέδιο τοῦ κόσμου!

Sydney-Ashfield 17-12-80

ΑΠΑΡΑΚΛΗΤΟΙ ΚΑΙΡΟΙ
1982

*Κι ὁ χρόνος γλύπτει
τῶν ἀνθρώπων παράφορος*
ΕΛΥΤΗΣ

ΔΕΗΣΗ

*Εἶν' ὁ καημός μου ἀρσενικός
καί θηλυκιά ἡ καρδιά μου
δοήθα, Θεέ μου, νά κρατήσω ἀσάλευτα
τά λογικά μου!*

ΘΑΛΑΣΣΙΝΗ ΕΛΕΓΕΙΑ

«ὡς ἀναρίγιασμα νεροῦ
πού τό φιλοῦν οἱ ἀνέμοι».

ΠΡΕΒΕΛΑΚΗΣ

Οἱ ρυτίδες στήν ὑγρή σου ἐπιδερμίδα
ρίγος ἀπ' τήν ὕστερη στιγμή
κείνων πού καταποντίστηκαν βουβοί
στή λαχταριστή τοῦ κόρφου σου ἀλμυρίδα.

Sydney-Redfern 3-1-81.

ΕΠΙΛΥΧΝΙΟΣ ΑΓΩΝΙΑ

Ἡ νύχτα εἶν' ἀδέδαιη καί μακρινή
εἶναι θαθεία κι ἀπόκρημνη ἡ νύχτα
ἂν δέν τήν διασχίζει φύλαξ Ἄγγελος
φρουρώντας σταυρωμένο μαξιλάρι!

Sydney-Redfern 5-1-81

ΠΑΛΗΞΗ

Τέρας νεκρό μέ δέρμα σταχτί
πού ψόφησε κι έκλεισε όλους τούς δρόμους.

Sydney-Redfern 6-1-81

ΕΠΑΝΟΡΘΩΣΗ

Μήν τούς ἀκούς ὅταν σοῦ λένε
πώς ἡ σοφία εἶναι ἄθλημα πού τό κατακτᾷς
ὁδεύοντας χρόνια
σκυμμένος σέ βιβλία ἄλλου καιροῦ.
Αὐτό δέν εἶναι ὁλωσδιόλου ψέμα
ἀλλά δέν εἶναι καί ὁλάκερη ἡ ἀλήθεια.
Ἡ πιό βαθιά σοφία εἶναι πάθημα
πού σοῦ μουσκεύει μέ τόν καιρό τά κόκαλα
καί τούς κροτάφους
ἀφοῦ συνήθισες νά στέκεις ὀρθιος ἀπέναντι σ' ὅλα
καί τό μάτι σου δέν θολώνει ἀπό τίποτα
περιμένοντας διαρκῶς τά καινούρια!

Sydney-Ashfield 7-1-81

ΣΤΟΝ Κ. Π. ΚΑΒΑΦΗ

«οὐ δέ ἐπλεόνασεν ἡ ἁμαρτία
ὑπερεπερίσσευσεν ἡ χάρις»
(Ρωμ. 5, 20)

Θέλω νά σοῦ κάμω ἓνα πορτραῖτο
Γέρο δοξασμένε μέσ' ἀπ' τήν ντροπή
ὄχι γιά νά στιγματίσω τήν ἡδυπάθεια
τῶν πολύξευρων ματιῶν σου
πίσω ἀπ' τά ἐτοιμόρροπα γυαλιά
ἀλλά γιά νά θυμίσω στούς βαρβάρους
πλάι στό «μνήσθητι Κύριε ὡς ἀγαθός τοῦ
δούλου Σου»

πόση ὀρφάνεια πρέπει νά σ' ἐξάγνισε
μέσ' στούς σκοτεινοὺς δαιδάλους
τῆς ἀλεξανδρινῆς ἀποσύνθεσης,
πού μέστωσε τήν ψυχὴ σου.

Δούλεψα σιωπηλός ἀπό χρόνια
αὐτό τό πορτραῖτο-μνημόσυνο
σφυγμομετρώντας κάθε ἀποσιώπηση
στά λιγοστά γραφτά πού μᾶς ἄφησες
σάν τήν στενὴ γραμμὴ πού ἀφήνει τό σαλιγκάρι
μά ἀπελπίστηκα ψηλαφώντας τό ἄρητο
καί παρατῶ ὀριστικά τό πορτραῖτο.
Στήν ἄδεια θέση του ἀφήνω μόνο μιά εὐχή:
«Αἰωνία σου ἡ μνήμη ἀξιομακάριστε
ἀδελφέ»

πικρὲ δάρδε τῆς φευγαλέας αἰωνιότητος...

Sydney-Ashfield 12-1-81

ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ ΑΠΕΡΑΝΤΗ

Εὐγνωμοσύνη ὀφείλεις ἀπέραντη
 πρὸς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους
 ἀκόμη καὶ τοὺς πῖο χυδαίους
πού σέ πληγώσανε ἀπ' ὅλους πῖο πολύ.
Γιατί αὐτοὶ σοῦ ἐπεσήμαναν σαφέστερα
— καὶ ὄχι δίχως τίμημα βεβαίως —
ποῦ θρίσκονται οἱ ἐστίες μολύνσεως
τοῦ τετραπέρατου ἀνεξιχνίαστου κόσμου!

Sydney-Redfern 24-1-81

ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ

Μιά βδομάδα κουβαλῶ στό μυαλό μου
τὴν εἶδηση τοῦ θανάτου σου
καί μήτε νά δακρῦσω μπόρεσα μήτε νά πενήθσω.
Κι ὅμως σέ πόνεσα πικρή Ἀδελφή,
πρῶτα γιὰ τὴν εὐγένεια τῆς ψυχῆς σου
ὕστερα γιὰ τὴν σωματική ἀσκήμια
πού δέν κατάφερε νά σέ κάμει κομπλεξική
κι ὄχι λιγότερο γιὰ τοὺς καθημερινούς σταυρωμούς
ἀπὸ τὴ βαρβαρότητα τοῦ περιβάλλοντος
τόν οἰκονομικό ξεπεσμό
τίς συμπληγάδες ἀνάμεσα στὴν παραγερασμένη Μάνα
καί τόν αἰωνίως κρυπτόμενο ἀπὸ ἀγχώδη μελαγχολία
Ἀρμενοκαθολικό σύζυγό σου.
Τώρα, ὅπως συνηθίσαμε νά λέμε, λυτρώθηκες ἀπ' ὅλ' αὐτά.
Τί νά γίνεται ἄραγε μέ τ' ἀτέλειωτα ἐκεῖνα
μεταφυσικά ἐρωτήματά σου;
Ἀναπαύου ἐν εἰρήνῃ, ἀναπαύου Ἀδελφή,
καί πρέσβευε γιὰ μᾶς πού ἀκόμη πονοῦμε ἐδῶ
κι ἀκόμη ρωτοῦμε . . .

Sydney-Melbourne 30-1-81

ΓΟΝΥΠΙΕΤΟΥΣΑ ΑΝΑΤΑΣΗ

«Θεέ μου δώσε μου στ' όνειρο
αυτό που μου πήρες απ' τη ζωή».
(Henry de Montherlant)

Καμιά σου πράξη δέν είναι τελειωμένη
όσο μικρή καί καθημερινή.
Γι' αυτό όφείλεις νά τή συνεχίσεις
καλύτερη τήν κάθε επόμενη φορά
φιλοδομώντας νά πρωτοτυπήσεις
κι όταν απλώς πίνεις ένα ποτήρι νερό
χωρίς κανείς νά σε βλέπει.

Melbourne-Sydney 4-2-81

ΑΝΑΣΤΕΝΑΡΗΣ

Ἄγαποῦσε τό κόκκινο
σά νά τόν καταδίωκε ἡ ζωή
ἀπό φόβο μήπως πρόωρα τόν χάσει.
Δέν φειδωλεύτηκε τό αἷμα ποτέ του
μήτε προσπέρασε ἀδιάφορος
γαρύφαλο ἢ τριαντάφυλλο φλογισμένο
κι ἂν πεῖς καί γιά τ' αὐτό τῆς Λαμπρῆς
τό λαχταροῦσε ἀνυπόμονα σάν παιδί
ὥς τά βαθιά γεράματα.
Αὐτός ὁ οἶστρος τοῦ κόκκινου
τόν ἔκαμε νά περπατεῖ
πάνω σέ κάρδουνα ἀναμμένα
κόκκινη ἄλλωστε κι ἡ ἀλουργίδα
τῶν Ἰσαποστόλων
κόκκινα καί τά σύννεφα στό ἡλιοδασίλεμα.

Sydney-Ashfield 14-2-81

ΣΥΝΕΙΡΜΟΙ

Τοῦ πεθαμένου τὰ γένια καὶ τὰ νύχια
μεγαλώνουν πῶ γρήγορα
σάν τὰ κλαδιά ἐκείνου τοῦ παράξενου
τροπικοῦ δέντρου στό Magnetic Island
πού διάζονται ν' ἀκουμπήσουν τή γῇ
καὶ γίνονται ρίζες
λές καὶ δέν τοῦ ὅταν ὁ κορμός γιά νά θηλάσει.
Ὅμως ἐτούτη ἡ ὁρμή γιά ἔκταση τῶν ὀρίων
δέν ἔχει νά κάμει τίποτε μέ βουλημία·
εἶναι ἀπλῶς τὰ ἄκρα πού νιώθουν
μετέωρα στόν κόσμο
καὶ σπεύδουν νά ἰσορροπήσουν
στή μήτρα τῆς ζωῆς
μέ τόν καημό τοῦ ἔσχατου νόστου.

Melbourne-East Bendleigh 22-2-81

ΘΑΝΑΤΩ ΘΑΝΑΤΟΝ ΠΑΤΗΣΑΣ

Σέ διαρκῶς ἐναλλασσόμενα δωμάτια ξενοδοχείων
μεταφέρει μέ ρυθμό τελετουργικό
τό πένθος καί τή σιωπή τοῦ ἀνυμέναιου
θλιβερό κλίμα πού τό κάνουν χειρότερο
οἱ τεχνικές προβλέψεις γιά δύο.
Ὁ χῶρος μένει στήν ἀρχή ἀπαράκλητος
καθώς τό βλέμμα προσκρούει στήν πανταχοῦ ἀπουσία·
ἀργότερα ἀναδύεται ὡς ἐκ θαύματος
ἀπ' τόν ἐκούσιο ἀκρωτηριασμό ἢ ἀκεραίωση τοῦ προσώπου
κι ἐκεῖνος ἀρχίζει νά ὑποψιάζεται
πὼς εἶν' ἀδύνατο ὅλ' αὐτά νά μὴν ἔχουν καμιά σχέση
μέ τόν κενό τάφο καί τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ.

Darwin 4/5-3—81

ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΚΟ

Ἔλα νά τραγουδίσουμε μαζί
τῆς νύχτας τό τραγούδι
τῆς σιωπῆς τό ἀγέννητο παιδί
πρὶν φέξει ὁ ἥλιος τὴν αὐγή καὶ μᾶς γκρεμίσει
μέ παιδοκτόνου σκληρότητα
τά μάγια πού χτίσαμε
στήν ὄχθη τοῦ ὀνείρου.

Darwin 6-3-81

ΚΑΡΤΕΣΙΑΝΗ ΟΥΤΟΠΙΑ

Ἐκείνη ἡ ἀξέχαστη μαθητική ζωή
γεωμετρημένη σάν σχέδιο πόλεως
σέ τάξεις καί τμήματα
καί ἀλφαθητικούς καταλόγους
κυλοῦσε ἥρεμα ἀπό χρόνο σέ χρόνο
μέ χάρτινους διαγωνισμούς
κι ὑπόσχονταν μιά ὁλόκληρη γιά τόν καθένα μας
εὐτυχία
χτισμένη μέ ἀκρίβεια ὑποδεκάμετρου.
Ἀκολουθώντας τίς προγραμματισμένες ὑποχρεώσεις
τῆς κάθε μέρας
προσμέναμε νομοτελειακά τῆς εἰρήνης τό θαῦμα
σάν ἐξαγόμενο μαθηματικῆς πράξεως
πού ἐπαληθεύεται ἐμπρός-πίσω κάθε λεπτό.
Ὅμως σπουδάζοντας δέν εἶχαμε γευθεῖ ἀκόμη
ἀπό τό δέντρο τῆς γνώσεως καλοῦ καί κακοῦ
μήτε μπορούσαμε νά ὑποψιασθοῦμε
θαμδωμένοι ἀπ' τήν ἀρχιτεκτονική τῶν ἀγαλμάτων
πώς ἡ ἐλευθερία μπορούσε νά ἐκφυλισθεῖ
σέ φιλαυτίας συνώνυμο . . .

Melbourne 15/16-3-81

ΑΙΡΕΤΙΚΟ

Ἰδιοκτησία εἶναι ἡ πῖο διεστραμμένη σχέση
τῆς ψυχῆς μέ τά πράγματα·
ἀπόδειξη, πῶς ἀπ' αὐτῇ τήν ἀρρώστια
πάσχει μόνο ὁ ἄνθρωπος
τό πῖο διεστραμμένο ἀπό τά πλάσματα τοῦ Θεοῦ
ἀφοῦ τά λοιπά ζῶα κι οἱ Ἄγγελοι
δέν καταδέχονται τέτοια ἀγοραία δουλεία.
Ἡ ἰδιοκτησία μήτε ἀγαπᾷ μήτε θαυμάζει
γνωρίζει μονάχα νά φυλακίζει ἀνθρώπους
καί πράγματα
καί νά στιγματίζει ὅσους δέν ἐμπνέονται ἀπό δεσμά.
Ἡ χθαμαλή φύση τῆς ἰδιοκτησίας
διαβάζεται ἄνετα δίχως συλλογισμούς
στό «βιβλίον ὕλικου» τῶν ἐκάστοτε καταγραφῶν της:
Ποιός μπόρεσε ποτέ νά ἰδιοποιηθεῖ τόν ἀέρα
τό φῶς ἢ τά κύματα;
Ποιός ἰδιοποιήθηκε τή μουσική τῆς Δημιουργίας
φθεγγομένης ἢ ἐν σιωπῇ;
Αὐτά κι ἄλλα τινά θά ἔπρεπε νά ἐμβάλλουν σ' ἀνησυχία
κάθε ἄνθρωπο πού ἀντιλαμβάνεται
τήν ὑγεία πρωτογενῶς!

Sydney-Ashfield 17-3-81

ΥΠΕΡΩΝΥΜΟ ΣΕΛΑΣ

«Πρόσεχε νά προφέρει καθαρά τή λέξη θάλασσα
ἔτσι πού νά γυαλίσουν μέσα της ὅλα τά δελφίνια»
ΕΛΥΤΗΣ

Δέν ἔχει σημασία πόσο λίγοι μιλοῦνε τή γλώσσα σου
ἄλλωστε μήτε τῶν Ἀγγέλων τή γλώσσα καταλαβαίνουν
πολλοί·
τό ἴδιο συμβαίνει μέ τά πουλιά
τά ὄνειρα καί τά λουλούδια.
Γι' αὐτό νά πεῖς, ὅ,τι νιώθεις ὅπως τό γεύεσαι στή
γλώσσα σου
κι ἄς ἔρθουν ὕστερα βροντές, ἀστραπές
σεισμοί, λοιμοί, καταποντισμοί
νά διδάξουν τόν κάθε ἀνυποψίαστο
ὅτι ὁ γρίφος τῆς ζωῆς δέν λύνεται μέ δημοψήφισμα
μήτε μέ κοινόχρηστες ἀνέσεις . . .

Sydney-Redfern 21-3-81

ΑΛΧΗΜΙΑ ΠΕΝΗΤΩΝ

Ἐκεῖ πού δέν κοιμόντουσαν οἱ κύκνοι
ἀπό φόβο μήπως κάποιος τούς κλέψει τή λίμνη
ὄνειρα δρόσιζαν τό αὐχμηρό μεσημέρι
ὑπαγορεύοντας στόν ἥλιο τή θαλερή ὄψη τοῦ
φεγγαριοῦ.

Ἐκεῖ πού οἱ ἐτοιμοθάνατοι δέν ἔλεγαν νά πεθάνουν
μή θέλοντας ν' αὐξήσουν τῶν οἰκείων τό πένθος
ἡ ἀγάπη γινόταν πανσθενουργός ἀλχημία
κι ἡ μέρα συνέχιζε τόν ἀνήφορο.

Γι' αὐτό ἐκεῖ οἱ ἄπιστοι μελετοῦσαν τό θαῦμα
οἱ ἀδάπτιστοι σταυροκοπιοῦνταν
ἔπασχε ἡ γῆ τή θέωση τοῦ ἀνθρώπου
καί τό σκοτάδι-καρπός ἐλευθερίας
εἶχε ὀριστικά καταργηθεῖ!

Adelaide-Perth 27-3-81

PARS PRO TOTO

Χειμώνας είναι ή διάβρωση τής νύχτας
στή μνήμη καί τίς αισθήσεις τοῦ ὥριμου ἀνθρώπου
πού δέν μπορεῖ νά συναλλαγεῖ μέ μειωμένο φῶς
χωρίς νά πάθει ὀλόσωμη μυωπία.
Φαντάζεται τήν ᾽Ανοιξη νεκρή πεταλούδα
τό Φθινόπωρο ἐγκαταλελειμμένη βάρκα ναυαγοῦ
τό Καλοκαίρι μέ τήν ἄμετρη πλησμονή τοῦ ἡλίου
γάλα παρθένων χυμένο στήν ἔρημο . . .

Melbourne-Sydney 30-3-81

ΣΠΟΝΔΗ

Κάθε φορά μιά τούφα μαλλιά
στό νερό τῆς μπανιέρας
συγκεκριμένο τίμημα τοῦ κορμιοῦ
γιά τήν ἐλεύθερη συμμετοχή στό διερχόμενο
θαῦμα.

Κάθε φορά μιά τούφα μαλλιά
ἐπιπλέει στήν ἐπιφάνεια πού ὅλο χαμηλώνει
κι ὕστερα ἐξαφανίζεται μαζί μέ τό νερό
ὄχι σάν ἀπόρριμμα ταπεινωμένο
ἀλλά σάν σκάφος βυθιζόμενο
τραγικό καί κατάφωτο . . .

Sydney-Redfern 2-4-81

ΚΛΗΡΩΤΟΙ ΑΙΜΑΤΟΣ

Κληρώθηκ' ὁ καθένας μας ἓνα κομμάτι σάρκα
πλεούμενο εὐθραυστο σέ ἀδηφάγο ὠκεανό
κι ὁ οὐρανός ἀπό πάνω μας ἀνέκφραστος
διφορούμενο βλέμμα καταιγίδας.

Ξέρουμε πώς στούς ἄπειρους συνδυασμούς τῶν
πιθανοτήτων

ὑπάρχουν δύο κυρίως ἐνδεχόμενα ἐξ ἴσου ὀδυνηρά:
νά συγκρουσθοῦμε σῶμα μέ σῶμα θανάσιμα

ἢ ν' ἀγκαλιασθοῦμε φιλικά

φθάνοντας κάποτε ὥς τόν παροξυσμό

τοῦ καί ἔσονται οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν.

Σ' ὅλες αὐτές τίς δοσοληψίες κρατᾶ ὁ καθένας τήν
σάρκα του

σάν πληγή ἀφορμισμένη

γι' αὐτό ἐκτρέφει καί θάλπει αὐτήν

καθώς ὁ Κύριος τήν Ἐκκλησίαν!

Πόσοι ὅμως βλέπουν ἔτσι τοῦ ἄλλου τή σάρκα

ιδίως τίς ὥρες τῆς αἰχμῆς;

Ἴδού τό πρόβλημα, ἀδελφοί καί πατέρες,

κι ἅς προσποιούμαστε ὅλοι πώς ἀκούσαμε

ὅτι ἄνθρωπος ὡσεὶ χόρτος αἱ ἡμέραι αὐτοῦ!...

Adelaide 7-4-81

ΒΡΑΧΥΛΟΓΙΑΣ ΑΠΟΛΟΓΙΑ

Ζητᾶς νά κουδεντιάσουμε ἐκτενέστερα ἐμεῖς οἱ δύο
πού μᾶς ἀρέσουν τόσο τά λόγια καί τά παραμύθια
καί ἴσως νά μὴν ἔχεις τελείως ἄδικο
ιδίως τὴν ὥρα πού ὁ ἥλιος σέρνει τό μανδύα του
στή δύση

σά μεγαλόπρεπος Δεσπότης βυζαντινός
πού ποτέ δέν τοῦ ἄρεσε νά ψάλλει στιχηραργικά μέλη
γιατί τά θεωροῦσε κατώτερα τῆς προσευχῆς.
Ξεχνᾷς ὅμως πῶς ἡ ὥρα ἔχει ἤδη περάσει·
ἐγὼ ἐχάζενα τά μάγια τοῦ ἡλίου πολύ πρὶν ἀπὸ σένα
τά κόκαλά μου ἄρχισε ἤδη νά τά περονιάζει
ἡ ὑγρασία τοῦ ἀπόβραδου, τό σκοτάδι τῆς νύχτας
πού ὅσο κι ἂν τ' ἀναβάλλουμε μέ τόν διάλογο
τελικά ἔρχονται ἐπιβάλλοντας τὴ σιωπὴ
σάν πρᾶξικόπημα σέ ὥρα ρεμβασμοῦ!
Μὴν θυμώνεις λοιπόν καί μὴν ἀγανακτεῖς
μέ τίς ἔλλειπτικές μου κουδέντες
τά διαστικά συνθηματικά.

Ἐσύ ἔχεις καιρό νά κάμεις τὴν ἀναπαλαίωση
ἀπ' τά σπαράγματα τοῦτα ἂν εἶν' αὐθεντικά
καί τότε συνεχίζεις καί τελειώνεις τό πορτραῖτο
τοῦ ἀνατολίτη, τοῦ παραμυθᾶ, τοῦ ὀλόκληρου
ἀνθρώπου . . .

Sydney-Redfern 12-4-81

ΣΤΕΓΗ ΘΑΝΑΤΟΥ

Τό σύννεφο ἄρχισε νά τυραννᾶ τήν πόλη
καί σάν ἄρπαχτικό νά τήν τρομάζει.
Δέν εἶναι πιά ἡ δροσερή πνοή
πού ὁ Ὑμηττός ἄπλωνε σάν φτερούγα
νά προστατέψει τή γυμνή Βαδυλώνα
ἀπ' τά ἐγκαύματα τοῦ ἡλίου καί τά δηλητήρια
ἀσφάλτου φλεγομένης καί μή καιομένης.
Τώρα τό σύννεφο ἐγινε συρματοπλεγμα ὁδύνης
πού ἐμποδίζει τή διαφυγή ἀπό τήν κόλαση
γενικεύει τή δύσπνοια σ' ὅλα τά στήθη
κι ἔχει σταθμεύσει πάνω ἀπό τό Σύνταγμα
βραχνάς ἀέρινος κι ὅμως σκληρότερος ἀπό ἀτσάλι.

Sydney-Ashfield 12-4-81

ΕΓΚΟΣΜΙΑ ΝΕΜΕΣΗ

Τό περιβάλλον του γεμάτο πεθαμένους·
Κορμιά μπαλσαμωμένα πού δέν θά πίστευε
μήτε κάν νά τά δεῖ
συζοῦν καί συμπράττουν μέ δική του πρωτοβουλία
σ' ὅλους τούς χώρους τοῦ σπιτιοῦ ἢ τῶν ἐπιχειρήσεων
ἀκόμη καί στίς δημόσιες ὑπηρεσίες·
Ἡ καρέκλα, τό τραπέζι, τό κρεβάτι,
τά μεσοδόκια τῆς στέγης, τά κουφώματα,
τά κάγκελα, τά κάδρα, τά περβάζια,
τό παρκέ κι ὅποιεσδήποτε ἄλλες ξύλινες ἐπιφάνειες
ἦταν κάποτε δέντρα πού χαιρόντουσαν τόν ἥλιο
καί τόν ἀέρα
καί φορτωνόντουσαν ἄνθη καί καρπούς.
Τώρα βρίσκονται ὅλα ἐπίσημα θανατωμένα
συνθέτοντας τή θαλπωρή τῆς οἰκογενειακῆς του ἐστίας
χωρίς κανεῖς νά θυμάται τό ἔγκλημα
ἢ νά διαμαρτύρεται γιά πτωμαῖνη.
Ὁ μόνος πού ὀρκίστηκε νά πάρει πίσω τό αἷμα
καί νά ἐπιστρέψει στό θάνατο τά κλοπιμαῖα
εἶν' ἓνας σιωπηλός ἐκδικητής τῶν περιπτώσεων
πού δέν παρακολουθεῖ ἡ Διεθνὴς Ἀμνηστία·
Ὁ τερμίτης μέ τό ἀθέατο σῶμα του
πού κάνει ἀκόμη φοβερότερο τ' ὄνομά του . . .

Sydney-Ashfield 20-4-81

ΚΑΥΣΟΚΑΛΥΒΗΤΗΣ

Ἀφήνετέ τον ὅταν τό ζητᾶ νά καίει τό καλύδι του
σᾶς διαβεβαιῶ ποτέ δέν ἦτανε δικό του
γιατί αὐτός γεννήθηκε μέ τόν καημό τοῦ ἀχόρταγου
κι οἱ στέγες δέν ἀφήνουνε νά δεῖς πολύ οὐρανό!

Ἄν ξεκινᾶ κάθε φορά μιά νέα περιπέτεια
μὴν τόν χαρακτηρίσετε ἄστατο ἢ τρελό
τόν σαγηνεύουν πιό πολύ ἐκεῖνα πού δέν γνώρισε
κι οἱ δρόμοι οἱ ἀπερπάτητοι τοῦ ἀπείρου καί
τοῦ ὀνείρου.

Ὅταν ἀρνεῖται τήν τροφή καί καταργεῖ τόν ὕπνο του
δέν βλαστημάει τ' ἀγαθά πού ἔδωκ' ὁ Θεός
γυρεύει μόνο μιά χαρά βαθύτερη ἀπ' τή γεύση
κι ὁράματα πού ξεπερνοῦν τά μάτια καί τήν ὄραση...

Sydney-Ashfield 30-4-81

ΕΡΑΝΙΖΟΝΤΑΣ ΤΟ ΦΩΣ

Δέν θέλει πιά νά τόν ἀκοῦνε
ξεπέρασε πρό πολλοῦ αὐτό τό στάδιο
τῆς ἀρρώστιας.

Ἡ δική του φωνή τώρα τόν κουράζει
τοῦ κάνει μάλιστα καί θαθύτερο κακό
μέ τίς ἐπαναλαμβανόμενες καταδύσεις
στήν ἴδια συνείδηση

μέ τήν ἐπιστροφή στήν ἴδια μοίρα.

Γι' αὐτό ἀγρεύει φιλάργυρα φθόγγους
τῶν ἄλλων

— ἱκεσία ζητιάνου, ἀπληστία παιδιοῦ —
ὥστε νά ὀλοκληρώσει τή συμφωνία
πρὶν κλείσει τό στόμα καί τά μάτια του.

Ἀθήνα 21-6-81

Τ' ΟΝΕΙΡΟ ΕΙΝΑΙ ΣΥΝΟΡΟ

Τ' όνειρο είναι σύνορο πόνου κι αλήθειας
γι' αυτό καί δέν μπορεῖς νά όνειρευτεῖς
 άν δέν πονέσεις·
μήτε καί θά πονέσεις δίχως νά δεχτεῖς
 δίστομο καθαρό τοῦ Παρακλήτου.

Ρέθυμνο 27-6-81

ΕΝ ΑΝΔΡΩΙ

Ὁλόγυμνο στερημένο τοπίο
ἀλατόμητος βράχος σιωπῆς
ἐκτεταμένο ἐπιφώνημα στό Θεό τῆς Ἐρήμου
κι ὁ ἄνθρωπος δέν τόλμησε νά ἐπιτρέψει
στό χέρι του
παρά μονάχα σημεῖο Σταυροῦ
χτίζοντας μικρό Ἐρημοκκλήσι
λατρευτικό ἀναδιπλασιασμό
τοῦ ἀρρήτου ὀνόματος!

Πρός Τήνον 5-7-81

ΤΑ ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ

Τά χελιδόνια εἶναι μιά θλιβερή ἱστορία
ἄλλο πού ἐμεῖς δέν ἔχουμε καιρό νά θλιδόμαστε
γιατί τά φέρετρα μᾶς κουράσαν.
Τά φέρετρα φεύγουν μόνο μιά φορά
καί χωρίς τιτιδίσματα.
τά χελιδόνια ἐπαναλαμβανόμενη φυγή
πληγώνει προοδευτικά καί ἀδιάλειπτα
σάν νά βιδώνεται ὅλο βαθύτερα
ή μοναξιά στό στήθος!

Ἀθήνα 9-7-81

ΜΕΓΑΛΗ ΒΙΓΛΑ

Ξέροντας πόσο σοῦ ἀρέσει ὁ περίπατος
σέ τοῦτα τά μέρη
καί μή μπορώντας ν' ἀγοράσω ἐδῶ
μήτε μιά πατημασιά γυμνό χῶμα
εἶμαι πρόθυμος νά διαπραγματευθῶ
ὄχι πιά μέ τούς σημερινούς ἰδιοχτῆτες
τούς ἄμουςους ἐνδεχομένως
ἀλλά μέ τούς πρό αἰώνων κεκοιμημένους
πού ἐπὶ τέλους ἔχουν νόμισμα τά ὁράματα·
ἔτσι δεσμεύω τό σχῆμα τῶν σπιτιῶν
τίς παραλλαγές τῶν δένδρων
τό ἀνηφόρισμα τῆς στροφῆς
τό τρίξιμο ἀπό τοῦ τράμ τήν πανοπλία
ἐπικαλούμενος τή συγκίνηση τοῦ δειλινοῦ
πού μᾶς νυμφαγωγοῦσε στή νύχτα!

Ἀθήνα 9-7-81

ΗΜΑΡΤΗΜΕΝΩΝ ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ

Στό ἐξῆς νά μή λές «καλημέρα»
μήτε «καληνύχτα»
δέν ἔχεις τό δικαίωμα νά κερματίζεις
τόν ἄτμητο χρόνο τοῦ Θεοῦ
τή διηνεκή παρουσία του στόν κόσμο.
Νά λές «εὐλόγησον» σάν τούς Ἁγιορεῖτες
αἰνώντας καί συναινώντας
γιά τίς εὐεργεσίες τοῦ Θεοῦ
συνεκτεινόμενος τῷ πλήθει τῶν οἰκτιρμῶν του
σ' ἓνα μεγαλυνάρι πού τυλίγει σάν σπάργανο
τ' ἄχρονα τραύματα τοῦ κόσμου.

Ἀθήνα 11-7-81

ΑΝΑΝΤΑΠΟΔΟΤΗ ΧΑΡΗ

Δέν τό πληρώνω τό γέλιο σου
μήτε τό ἐξουσιάζω
γι' αὐτό καί τό ἀπολαμβάνω περισσότερο
γνωρίζοντας πώς γελάς αὐτόδουλα
ὅπως ὁ Θεός συντηρεῖ τόν κόσμο.
Νά λοιπόν μιά θεοειδῆς ιδιότητα
γιά τήν ὁποία ἔχεις τόν θαυμασμό
ἀκόμη καί τήν εὐγνωμοσύνη τοῦ πλησίον
δίχως νά κουράζεσαι καθόλου
ὅπως δέν κουράζεται ὁ Θεός!
Γέλα, γιατί χρειάζεται ὁ κόσμος εἰρήνη
κι ἐγώ τό φῶς τοῦ προσώπου σου.

Ἀθήνα 11/12-7-81

Η ΜΕΤΑΝΟΙΑ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ

Δέν χρειάζεσαι ἐφόδια μεγάλα
γιά ν' ἀντισταθεῖς ἐπιτυχῶς
στίς ἀνομολόγητες ὑπονομεύσεις
τοῦ ρέοντος χρόνου.
Φτάνει νά διαθέτεις μετάνοια τοῦ σώματος
κάθε φορά πού γυρίζουν οἱ τέσσερις ἐποχές·
ὑπομένοντας τή στέρηση τῆς πληρώσεως
αἰσθάνεσαι ξανά χλοερά
τά φρυγμένα σου μέλη.

Ἀθήνα 12-7-81

ΣΥΜΦΟΡΗΣΗ

Ὑπάρχουν ἀλήθειες πού δέν προσεγγίζονται
χωρίς νά σαλέψουν τό νοῦ
ὑπάρχουν ἀλήθειες πού δέν ἀρθρώνονται
χωρίς νά παραμορφώσουν τό στόμα!

Ἀθήνα 13-7-81

ΑΔΡΑΝΗΣ ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΣ

Πολύ κουράστηκε νά ταξιδεύει
ἀσυναισθήτως κατάντησε ἀδρανής μέ τόν καιρό
αὐτός πού ἄλλοτε ἐνιωθε τήν ψυχή νά μεγαλώνει
ἀνάλογα μέ τό διανυόμενο μήκος τοῦ δρόμου.
Αὐτός πού ἄλλοτε φρόντιζε τά ψώνια
σάν σημεία προσανατολισμοῦ σ' ἄγνωστους δρόμους
προεξοφλώντας τήν ἐκπληξη καί τή χαρά
στό ἀνάβλεμμα τῶν δεχομένων
τώρα πιά δέν ἀντέχει ἀποσκευές
καί τίς μετακινήσεις ἀποφεύγει.
Καί τῆς ἐνδυμασίας τό βάρος τώρα τόν κουράζει
θά προτιμοῦσε ἕνα μπλου-τζίν κι ἕνα πουλόβερ
στά μέτρα τῆς ἀπλουστευμένης ψυχῆς του
μά τόν προδίδει δυστυχῶς ἀνεπανόρθωτα
τό ἀνεξίτηλο ἱεροπρεπές του ὕφος.

Βιέννη 17-7-81

ΚΥΡΙΟΛΕΞΙΕΣ

Γεράματα δέν εἶναι αὐξων ἀριθμός
μήτε μαλλιά λευκά κι αἰσθήσεις ἐξαντλημένες
εὐφημισμοί ἀνεπίτρεπτοι
γιά ἡλικία κορυφαίων καταιγίδων.
Γεράματα συνήθως φόβος κι ἀνασφάλεια
στίς καθημερινές χειρονομίες
τό περπάτημα, τήν ὁμιλία, τό φαγητό
κι ὅλες τίς ἄλλες δισυπόστατες ἀνάγκες.
Ὅμως ἂν θέλουμε νά κυριολεκτήσουμε
θά ποῦμε:
γεράματα πάνω ἀπ' ὅλα μοναξιά
ἄδειες ὥρες ἀτέλειωτες σ' ἓνα κάθισμα
βαριεστημένο
καί μόνο σέ κάποια φωτεινά διαλείμματα
δέος καί περιέργεια γιά τή μεγάλη
ἐπικείμενη στιγμή.

Βιέννη 20-7-81

ΣΥΝ-ΠΑΛΗΝ

Συμμερίζομαι τήν ὑποχωρητικότητα τοῦ δειλινοῦ
τήν ἀτελέσφορη κραυγή τοῦ σκοτωμένου
τήν διστακτικότητα τοῦ ταπεινοῦ
τό παράπονο τοῦ ξεχασμένου.

Ἀρνοῦμαι τήν τυφλή δία τοῦ κεραυνοῦ
τοῦ νεόπλουτου τήν ἀνίδεη τυραννία
τόν ἀμετανόητο μονόδρομο τοῦ ποταμοῦ
τοῦ σκότους τήν ἀράγιστη ἀνία.

Ἀθήνα 20-7-81

ΣΑΠΦΙΚΟ

Ἡ νύχτα ὕστερ' ἀπ' τὰ τελευταῖα τερτίπια της
πρὶν ξημερώσει
πῆγε νά φύγει ἀδιάφορη
σάν ὁδηγός ἀσυνείδητος πού χτύπησε πεζό
καί τόν ἄφησε ἀφρόντιστο στό χῶμα.
Ὅμως ὁ ἥλιος πρόλαβε τό ἔγκλημα νωπό
τράβηξε δυό χαστούκια στό φεγγάρι
γιά ἠθική αὐτουργία καί συνενοχή
ἔστειλε στό διάβολο τ' ἀστέρια
κι ὅλη τή μέρα φρόντισε νά γλυκαίνει
λαβωματιές κι ἐρείπια τῶν ἀναμνήσεων.

Sydney-Ashfield 4-8-81

ΑΝΘΡΩΠΟΜΕΤΡΟ

Πόσα κοτόπουλα μπορείς νά δείς σφαγμένα
στήν αὐλή σου;
Πόσες ἐλπίδες σου νά ματαιώνονται ἀμετάκλητα
στό εἰκοσ τετράωρο;
Θ' ἄντεχες παραπάνω ἀπ' ἓνα ἡλιοδασίλεμα τή μέρα;
Πόσες μέρες τήν ἐβδομάδα βρίσκεις
ν' ἀπουσιάζουν ἀπ' τό λεξιλόγιο ἢ τή συνείδησή σου
οἱ πρῶτοι ὀγκόλιθοι τῆς ζωῆς;
Μάνα, Θεός, Ἀγάπη, Ἀδελφός, Δικαιοσύνη;
Ἄν σέ τρομάζει ἀπό τά καθημερινά δελτία
ἢ ἀκάθεκτη προέλαση τῶν Βαρβάρων
νά μιά πρόχειρη μέθοδο νά μετρήσεις
τήν ἀνθρωπιά σου!

Melbourne 11-8-81

ΕΛΛΑΔΑ

Ἡ Ἑλλάδα τόπος καί τρόπος
ζωῆς καί θαύματος.

Ἡ Ἑλλάδα τό ἓνα.

Ἡ Ἑλλάδα τό πρῶτο.

Ἡ Ἑλλάδα τό φῶς.

Ποτέ ἡ Ἑλλάδα δέν ὑπῆρξε κόμμα.

Πάντα ὁλόκληρο φρόνημα.

Sydney-Redfern 20-8-81

ΕΠΟΠΟΙΑ ΟΡΦΑΝΙΑΣ

Πατέρας, ἀδελφός καί Μάνα πεθάναν διαδοχικά
ἔτσι πού μέχρι τόν τρίτο θάνατο
ὑπῆρχε πάντα κάποιος νά μετῶ
νά ὑποβαστάζει τό πένθος καί νά συνομιλεῖ
συντηρώντας τή μνήμη τῆς οἰκογένειας.

Τώρα ἔμεινε μόνη.

Ἀναρωτιέται πῶς θ' ἀντέξει τό μονόλογο διά βίου
κουβαλώντας μέσα της νεκρούς τούς ὁμαίμους
πού ἡ φωνή τους δέν καταργεῖται ἐπ' οὐδενί.
Παραξενεύεται πῶς δρέθηκε ξαφνικά κάτοχος
προσωπικῶν ἀντικειμένων διπλῶν καί τριπλῶν,
ιδίως ἀπ' τήν καρναρόμπα τοῦ τελευταίου θανάτου.
Δέν τά χρειάζεται.

Ἀλλά καί δέν στέργει νά τά μοιράσει στή γειτονιά
ἀφοῦ δέν θά συνθηκολογήσει ποτέ
μέ τήν ὀριστική φυγή τῶν πεθαμένων.

Παραξενεύεται πού ξαφνικά δέν τήν περιμένει κανείς
ὅταν γυρίζει ἀπ' τή δουλειά στό σπίτι
νά τήν καλωσορίσει ἢ νά τῆς παραπονεθεῖ πῶς ἄργησε.
Τί ξαφνικά πού γίναν ἀγνώριστα ὅλα
τί τρομερό πού ἀντέχει νά ἐπιζεῖ!

Sydney-Redfern 21-8-81

ΥΠΟΤΡΟΠΗ

Ἦρχισε πάλι ἡ νύχτα νά γίνεται ἐπιθετική
τελώνης μέ ὑπερβολικές ἀξιώσεις
ἐνῶ γιά λίγους μῆνες μ' ἄφησε νά πιστέψω
πώς ἡρεμοῦσε σάν ἄρρωστος ἀφ' οὗ ἐκβεβλήκει
ἐπτά δαιμόνια.

Μοῦ δίνει τώρα πάλι τό περίγραμμα
τοῦ μετρημένου ἄνλου χρόνου:
πονόδοντος-ρευματισμοί-ἀρθριτικά
ὑπόμνηση τῶν ἐλλείψεων τοῦ Γραφείου
καημός γιά στοιχειώδη συνέπεια στά ὑπεσχημένα
ἀγωνία νά μήν ξεχασθοῦν ὀνομαστήρια εὐθικτων.

Ἔχοντας τέτοιο σκελετό στά χέρια
καλεῖσαι σάν παιδί μαθητευόμενο
νά βάλεις χρώματα σέ ἄδειες ἐπιφάνειες
νά κόψεις μέ τό ψαλίδι γραμμές χαραγμένες
καί νά δεχθεῖς σάν δικό σου δημιούργημα
τό τέρας πού σοῦ ἐπέβαλαν
οἱ δίδυμες κατάρες τῆς ζωῆς
Ἀνάγκη καί Ἀσυναρτησία.

Sydney-Ashfield 26-8-81

ΣΤΑΥΡΩΤΗ ΔΥΝΑΜΗ

«Εὐχή γονιοῦ ἀγόραζε
καί στά βουνά περπάτα»
(Λαϊκή παροιμία).

Παιδί τοῦ δρόμου, ἀμφιβολία ἀεικίνητη
σέ κυνηγᾷ ἡ καρδιά τῆς Μάνας ὅπου
πέφτεις καί σηκώνεσαι
κι ἡ προσευχή της σέ σκεπάζει
ἐκεῖ πού κοιμᾷσαι.

Τά τροχοφόρα τελώνια τοῦ μεσημεριοῦ
δέν θ' ἀξιωθοῦν ν' ἀνακόψουν τό θῆμα σου
μήτε οἱ θρικόλακες νά σοῦ δώσουν ναρκωτικά.
Ἔτσι πού οἱ πάνινες τιράντες σου ἔχουν ραφεῖ
ἀπ' τήν ἴδια τή Μάνα σου
εἶναι μιά δύναμη σταυρωτή
δίδυμο τάμα
καρφισωμένο στήν ἀγρύπνια τῶν Ἀγγέλων.

Townsville 20-9-81

Ο ΕΛΕΓΧΟΣ ΤΟΥ ΑΔΑΜ

Τό ήλιοδασίλεμα εἶναι μιά ὥρα πένθιμη
σάν κάποιος νά κηδεύεται μέ τύψεις
κι ἡ φύση συνοδεύει σέ τόνο ἐλάσσονα
τό σκῆνος ἀόρατου νεκροῦ.
Λέτε νά ὑπάρχει στό δειλινό τόση θλίψη
ἀπό ἀνάμνηση μακρινή ἐκείνου τοῦ ἐλέγχου
ὅταν ὁ Θεός ἀκούστηκε νά περπατεῖ
στήν πρώτη ὁροσειρά ματαιωμένων ἐλπίδων;

Magnetic Island 22-9-81

ΜΕΡΟΚΑΜΑΤΟ ΧΩΡΙΣ ΡΕΣΤΑ

Καθίζοντας στήν καρέκλα τοῦ ὁδοντίατρου
παραιτεῖσαι γιά λίγο ἀπό εὐθύνες καί μέριμνες
ὅπως ξεντύνεσαι ὅλα τά ροῦχα
πρίν πέσεις στή θάλασσα.

Περιορίζεις τήν προσοχή σ' ἓνα ἐλάχιστο χῶρο
τῆς στοματικῆς σου κοιλότητας
ἀδιαφορεῖς γιά ἐνδεχόμενες καρδιοπάθειες
ἢ καρκίνο
ἀντιστρέφοντας τήν ἱεραρχία τοῦ τρόμου
κι' ἡ σκέψη εὐθυγραμμίζεται μέ τό παράλογο
τῆς ζωῆς.

Αὐτή ἡ ἐμπιστοσύνη στοῦ γιатροῦ τή νοημοσύνη
ἡ παραδοχή τῆς ἀμήχανης συμπεριφορᾶς
εἶν' ἡ κορύφωση τοῦ ὀπλισμοῦ σου
στά πρῶτα καί τά ἔσχατα
τά νομίμως ἀναπάντητα
τά μονίμως σκοτεινά!

Sydney-Redfern 28-9-81

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

Στό σεισμό πού μόνο σαρώνει
ἀνακατώνει ξύλα καί χώματα
ἀκυρώνει τό ρυθμό τῆς ζωῆς
ἀπλώνει βάρβαρα στό σύρμα
ἀχνίζοντας τά ἐντόσθια τῆς γῆς
δέν περιμένεις νά μυρίσεις γιασεμί
νά προδλέψεις εἰρηνικές διαδικασίες
στὶς προθέσεις αὐγῆς καί δειλινοῦ.
Καί τί θαρρεῖς πῶς εἶν' ἡ νύχτα
παρά ἓνα κακοφορμισμένο ἡλιοβασίλεμα;
Τί εἶναι τῆς μέρας ἡ χυδαία ἡλιοφάνεια
ἂν ὄχι ἐπιδείξῃ ἰσχύος ἀνάλογη μέ τή
λευχαιμία;
Σ' αὐτές τίς ἀκρότητες πού ἰσοπεδώνουν
— ἀπό ἔλλειψη φαντασίας καί σεβασμοῦ —
τούς ἄπειρους ὑπαινιγμούς
ἀπ' τὰ δακτυλικά ἀποτυπώματα
τό πρόσωπο σέ πιάνει ἀπ' τό γιὰ
σάν γιασεμί ἀπροσδόκητο
ἀπόμερα κρυμμένο . . .

Sydney-Redfern 29-9-81

ΛΑΚΩΝΙΣΜΟΙ Α΄

Ἄνανδρε, νά πᾶς νά βάλεις φουστάνια!

— Κι ἐσύ τί εἶσαι;

Ἀκαδημία ἀνδρισμοῦ ἢ Ὑπουργεῖο

Ἐθνικῆς Ἀμύνης

γιά νά μοιράζεις διπλώματα ἀνδρείας;

Sydney-Redfern 29-9-81

ΖΩΗΣ ΣΥΝΩΝΥΜΑ

Σ' ὅλη τή Λειτουργία δέν ἡσύχασε
ἔδερχε τό σπασίδι τοῦ Ναοῦ
ἔπαιζε μακάβρια παλαμάκια
κι ἄφηνε κάποτε ἄναρθρες κραυγές
πλάι στόν ἀμήχανο πατέρα του.
Ἡ νικημένη ἀντοχή τοῦ Λειτουργοῦ
κόντεψε νά νοθέψει
στό Δισκοπότηρο τό αἶμα τοῦ Χριστοῦ
γιατί δέν σταμάτησε μιά στιγμή νά χτυπᾷ
τοῦ ρημαγμένου σπιτιοῦ τό παντζούρι . . .

Sydney-Redfern 6-10-81

ΕΠΑΛΗΘΕΥΣΕΙΣ

Κατόρθωσες νά περιορίσεις τήν κίνηση
στον ἐλαχιστότατο βαθμό
νά πετύχεις αὐτό τό μέγιστο ἐλάχιστο
στό ἀκροτελεύτιο σημείο τῆς ἰσορροπίας.
Ἀπό κεῖ καί πέρα σοῦ ἦταν ὄντως δυνατόν
καί ὄρη μεθιστάνειν
καί νεκρούς ἀνιστᾶν
νά πίνεις ὅτιδήποτε θανάσιμο
χωρίς νά σέ βλάψει!

Sydney-Ashfield 8-10-81

ΛΑΚΩΝΙΣΜΟΙ Β΄

Αὐτά ἐμεῖς δέν τά καταλαβαίνουμε
φαίνεται ξεχνάτε ὅτι βρῖσκεσθε
στήν Αὐστραλία τοῦ 1981!
— Ἀγαπητέ μου, αὐτό πού μοῦ ὑπαγορεύει
ἡ συνείδηση
δέν ἦταν ποτέ συνάρτηση
γεωγραφικοῦ μήκους καί πλάτους!

Sydney-Ashfield 8-10-81

ΑΠΟ ΤΗ ΣΚΥΛΑ ΣΤΗ ΧΑΡΥΒΔΗ

Ήταν μιά νύχτα άχαρη άφηρημένη
χωρίς τυραννική άϋπνία νοσταλγίες καί τύψεις
περίπου σάν σῶμα σέ προνάρκωση
πού μήτε ξέχασε τελείως μήτε θυμάται.
Όταν ήλθ' ή αύγή κι έπρεπε νά φύγει
μάζεψε τά προσωπικά της αντικείμενα
προσποιήθηκε άδέξια τή μετανοιωμένη
κι έδωσε τό κλειδί χωρίς χρονοτριβή
σέ μιά μέρα έξ ίσου άναποφάσιστη . . .

Sydney-Ashfield 24-10-81

ΑΘΩΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

Πῶς νά σοῦ πῶ τί εἶναι τ' Ἅγιον Ὅρος;
Εἶναι γεφύρι πού χτίζεται· τώρα καί χίλια χρόνια
 κι ἀδιάκοπα γκρεμίζεται
σάν ἐκεῖνο τό στοιχειωμένο τῆς Ἄρτας.
Πρόσεξε ὅμως τούτη τή διαφορά:
Τό Ἅγιον Ὅρος δέν φοβάται τή νύχτα
οἱ Λειτουργίες του τρυποῦν τό σκοτάδι
ἀδειάζουν τούς ὄγκους ἀπό τήν ἀντίσταση
κι ὁδηγοῦν μέσ' ἀπό ἰσόδιο κομποσκοῖνι
σέ λειμών· αὐτός ἀνεσπέρου
ὅπου οἱ σκιές ἐξισώνονται ἀθόρυβα
μέ τήν θριαμβική τους ἀντίφαση.
Ἀπαιτοῦν κι ἐδῶ ἀνθρώπινες ζωές τά θεμέλια
 γιά νά στεριώσῃ τό γεφύρι
ὅμως οἱ Ἄγιοι σφάζονται μέ τό ἴδιο τους
 τό χέρι
θύματα μόνοι τους καί θύτες
στοιχειωμένοι ἀπό τό «περισσόν» τῆς ζωῆς
γιά τήν ὁριστική ἐνότητα τοῦ κόσμου.

Adelaide 30-10-81

ΑΠΕΡΓΙΑ

Συμμερίζουμαι τά δίκαια αἰτήματά τους
γιά καλύτερη ἀμοιβή
ἀνθρωπινότερους ὅρους ἐργασίας
καί τά παρόμοια.

Ὅμως δέν δέχουμαι νά γίνονται μπουλούκι
νά ξεκόβουν ταξικά ἀπό μᾶς τούς ἄλλους
καί νά μᾶς τυραννοῦν ἔχοντας πάντα τό θέτο
πού δίνει ἡ ἐξειδικευμένη δουλειά.

Ὅλοι δουλεύουμε γιά ὅλους
ἀλλιῶς θά 'ταν ὁ μόχθος μας συνωμοσία
κι εἶν' ἀδικο νά μᾶς χωρίζει τό ψωμί
τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ πού μᾶς ἐνώνει! . . .

Melbourne 14-11-81

ΥΜΝΟΣ ΕΞΟΔΙΟΣ

«Πτωχοί ὄντες, πολλούς δέ πλουτίζοντες».

(B' Κορινθ., 6,10)

Ἀφήνοντας ἀνυπεράσπιστο τὸ σῶμα
 σέ μαχαιριές διασμοῦ πού νόμισε γι' ἄστεϊο
 μαρτύρησε τελείως ἀντιρρητορικά
 πῶς ἦτανε παιδί πού δέν ἐτρόμαζε
 μήτε τὸ ψέμα μήτε τὸ σκοτάδι.
 Μέ τόση παιδικότητα συντηρημένη
 ἀπὸ βαθεία πληγὴ ἀνομολόγητη
 σέ βαθυστόχαστα μάτια διπλωμάτη
 δέν τὰ κατάφερε νά πείσει τοὺς ἀνήλικους
 δολοφόνους
 πῶς οἱ ταπεινωμένοι δέν σκοτώνονται.
 Τώρα πού ἄλλοι τὸν μέμφονται κι ἄλλοι τὸν
 κλαῖνε
 τό πορτραῖτο του χαράχτηκε αὐθεντικό
 ἔτσι πού πέταξε σάν περιττό ροῦχο
 τὴ διπλωματικὴ ἀσυλία
 κι ἔγινε φράχτης προστατευτικός
 αὐτὸς ὁ ἀνυπεράσπιστος.
 Γι' αὐτὸ αἰωνία ἡ μνήμη τοῦ Ἀδελφοῦ
 πρέπει νά τὸν θυμούμαστε μ' εὐγνωμοσύνη...

Sydney-Melbourne 21-11-81

ΟΡΘΟΦΡΟΣΥΝΗ

Θαῦμα δέν εἶναι μόνο τό νά δεῖ ὁ τυφλός
νά περπατήσει ὁ παράλυτος ν' ἀναστηθεῖ ὁ πεθαμένος·
αὐτό θά 'ταν μεροληψία ἀπαράδεκτη
γιά Θεό πού πιστεύομε Δημιουργό ἐκ τοῦ μηδενός
καί προνοητή τοῦ παντός.

Τό θαῦμα ἀγκαλιάζει ἀδιάστατο χῶρο καί χρόνο
εὐλογώντας τήν πλησμονή ὅπως καί τήν ἔλλειψη
μ' ἓνα οἶκτο κοινόχρηστο σ' ἀρρώστια κι ὑγεία
γιατί ἀδιάστατος εἶν' ὁ Θεός!

Θαῦμα λοιπόν ἡ γῆ κι ἡ θάλασσα
ὁ ἥλιος ὁ αὐτοκράτορας κι ἡ μαυροφόρα νύχτα
θαῦμα πού σᾶς μιλῶ καί σεῖς ἀκοῦτε
θαῦμα πού μέ πιστεύετε καί πάλι δυσπιστεῖτε.

Sydney-Redfern 17-12-81

ΣΥΝΤΕΤΑΓΜΕΝΕΣ ΜΥΣΤΙΚΕΣ

Βουδό τό δέντρο μέσ' τό δειλινό
δάκτυλο έπιτακτικά τεντωμένο
δείχνοντας στους άπελπισμένους
τόν άδικημένο ούρανό.
Τά πρώτα φῶτα ανάβουνε δειλά
ψυχωφελής αντίσταση στή νύχτα
καί τό φεγγάρι πρόσωπο φυματικοῦ
κρύβει τή θλίψη σέ μεσίστια νέφη...

Sydney-Ashfield 17-12-81

ΤΟ ΠΑΤΡΙΚΟ

Στοῦ κεφαλόσκαλου τήν ἄκρη θυμηθήκαμε
τίς δόξεις τῆς μικρῆς αὐλῆς
τούς ἐναλλασσόμενους ἔρωτες τῆς ἀλιτάνας
τῶν κατοικίδιων ζώων τήν ἀνθρώπινη συμπεριφορά.
Ὅσο κι ἂν ἄλλαξε τό σκηνικό καί τό πλήρωμα
στοῦ πατρικοῦ σπιτιοῦ τή λειτουργία
ἡ σκιά τοῦ πατέρα δεσπόζει σάν Πορταίτισσα
τό παραμύθι τῆς Γιαγιᾶς σάν «Ἄξιον Ὑεσί»!

Sydney-Brisbane 20-12-81

ΔΙΑΚΡΙΣΗ

«Όταν σοι ἔλθῃ ἐξ ἀπροσδοκήτου πειρασμός,
μὴ τὸν δι' οὗ αἰτιῶ, ἀλλὰ τό διὰ τί ζήτει καί
εὕρισκεις διόρθωσιν».

(Μάξιμος Ὁμολογητής)

Μὴν χάνεις τὸν καιρὸ νά ρωτᾶς ποιὸς φταίει
ὅταν θρεθεῖς μπερδεμένος σέ σχήματα ἀσχημίας
ἄσχετο ἂν σᾶς ἔπιασαν μέ ἀποδείξεις
ἢ μόνο ὑποψιάζονται τήν ἐνοχή τοῦ καθενός.
Δέν ἔχει σημασία μέχρι ποιοῦ σημείου
ἔγινε ὁ συνάνθρωπος συνεργός στή δική σου μοίρα
ἀφοῦ κανεῖς δέν μπορεῖ νά διακόψει
τίς ἀποκλειστικές ἐντεύξεις σου μέ τό Θεό.
*Ὁχι λοιπόν ποιός, ἐκτός ἀπό σένα
ἀλλά τί, μέσα σέ σένα
μπήκε στό σχέδιο τοῦ Θεοῦ ἀπροσδοκήτως
νά μάθεις φρόντισε, ἂν ζητᾶς τά κρείττω!

Sydney-Ashfield 21-12-81

ΑΥΤΕΞΟΥΣΙΟ

«Μηδείς σέ ἀπατήση, Μοναχέ, ὅτι ἐνι σε
σωθῆναι, ἡδονῇ καί κενοδοξίᾳ δουλεύοντα».
(Μάξιμος Ὁμολογητής)

Ἄχ, Μοναχέ, δέν σέ φτάνει ἡ μοναξιά σου
πρέπει νά τήν καταξιώσεις μέ κακουχίες καί θλίψεις
πού νά ὀδηγοῦν σέ ἄκρα ταπείνωση.
Μήν καταμαρτυρήσεις γι' αὐτό τοῦ Θεοῦ πλεονεξία
— τί νά χρειάζεται ἀπό τήν ἔνδεια ὁ Ἀνενδεής! —
Τό μέτρο εἶναι δικό σου πού στήν ἐκλογή
ἀποφάσιες κατά πάντα καί διά πάντα.

Sydney-Ashfield 12-12-81

ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ

Στήν ἀρχή ὅλα προσεχτικά ζυγισμένα
ἢ χειραψία, τό χαμόγελο, οἱ φιλοφρονήσεις
γιά νά κερδηθεῖ σταδιακά ἡ ἐμπιστοσύνη
νά πέσουν τά τείχη τῆς σιωπῆς.
Ὑστερ' ἀρχίζουν οἱ ὥρες τῆς εἰλικρινείας
— πόσοι ἀντέχουν κλίμα ἐκμυστηρεύσεων; —
τρομάζει κανεῖς τήν ἐξοικείωση καί τή φιλία
ιδίως ὅταν ἐκ τῶν προτέρων εἶναι γνωστό
πόσο κοντά συνοικοῦν ἀρνί καί λύκος!

Sydney-Ashfield 22-12-81

ΟΡΙΣΜΟΣ

Ἡ ποίηση θεῖος ὑπαινιγμός
ὅταν ἡ ζωὴ εὐτελίζεται
σέ ἀπαρέμφατες καταμετρήσεις
Ἀποκαλυπτήριος χρησμός
ὅταν ὁ ἄνθρωπος χάνοντας τό μέτρο
ἀθροίζει τίς ἀπώλειες
σέ κατακτήσεις.

Sydney-Carss-Park 26-12-81

ΠΡΟΡΡΗΣΕΙΣ ΑΠΟΡΙΑΣ

Τόν ἐρχόμενο χειμῶνα οἱ νύχτες θά 'ναι σκληρότερες
δυνατότερο κρύο, πεινασμένα σκυλιά
οἱ συντροφιές πολυτέλεια παρωχημένη
οἱ ἀναμνήσεις χρυσός ἀνατιμώμενος.
Ἐτοιμάσου ἐγκαίρως γιά τή μονωδία τοῦ παντζουριοῦ
ὁ γαλατάς καθημερινός εὐαγγελισμός εἰρήνης
τό τζάκι ἄσβεστη θαλπωρή βωμοῦ
τό θαμπό τζάμι νωπογραφία ὁδύνης.

Sydney-Ashfield 29-12-81

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Χῶμα καί στάχτη (1978)	7
ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ	9
Η ΜΠΑΛΛΑΝΤΑ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ	10
ΓΙΑ ΚΕΙΝΟΥΣ ΠΟΥ ΜΙΣΟΥΝ ΤΟ ΦΩΣ	11
ΔΙΔΥΜΗ ΚΑΤΑΦΥΓΗ	12
ΑΚΡΩΣ ΑΠΟΡΡΗΤΟΝ	13
ΕΥΚΟΛΙΕΣ ΠΛΗΡΩΜΗΣ	14
ΕΞΟΡΙΑ	15
ΔΕΗΣΗ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ	16
ΑΚΟΥΑΡΕΛΛΑ	17
ΤΟ ΣΚΗΝΙΚΟ	18
ΑΡΓΟΠΟΡΗΜΕΝΟΣ ΝΟΣΤΟΣ	19
ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΗ	20
ΧΗΜΙΚΗ ΑΝΑΛΥΣΗ	22
ΞΕΝΑΓΗΣΗ ΑΡΧΑΓΓΕΛΟΥ	23
Η ΑΠΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ ΤΩΝ ΟΙΚΟΠΕΔΩΝ	25
ΕΠΙΤΥΜΒΙΟ	26
ΥΜΝΟΣ ΣΤΟΝ ΑΝΩΝΥΜΟ	27
ΕΠΩΝΥΜΟ ΑΙΝΙΓΜΑ	28
PASSUS MORTALIS	29
Η ΤΕΤΑΡΤΗ ΔΙΑΣΤΑΣΗ	30
ΘΕΟΤΟΚΙΟΝ	31
ΜΕΑ MAXIMA CULPA	32
ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΑ ΟΔΥΝΗΣ	33
ΜΗΝ ΚΛΑΙΣ ΑΚΟΜΗ	34
ΑΝΘΡΩΠΟΓΝΩΣΙΑ	35
ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΕΦΙΑΛΤΗ	36
ΑΦΟΡΙΣΜΟΙ	37
ΔΙΑΘΗΚΗ	38
ΣΤΟ ΔΑΣΚΑΛΟ ΜΟΥ Α.Κ.	39
FRAGILITAS HUMANA	40
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ	41

ΠΟΝΟΣ ΤΡΙΣΑΓΙΟΣ	42
ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ	43
ΩΔΗ ΠΙΝΗΤΩΝ	44
ΟΙ ΔΥΟ	45
ΑΣΚΗΣΗ	46
ΜΙΑ ΛΕΜΟΝΙΑ	47
KEEP LEFT	48
ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ 1975	49
ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΑΙΩΝΑΣ	50
POLLUTION	52
ΤΟ ΑΜΑΡΤΗΜΑ ΤΩΝ ΑΓΑΛΜΑΤΩΝ	53
Ο ΑΛΛΟΣ	54
ΟΙ ΧΩΡΙΑΝΟΙ ΜΟΥ	55
ΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ ΤΩΝ ΑΣΤΡΩΝ	56
POUR VOS AMOURS 'SIEURS DAMES	57
ΠΑΡΑΛΛΑΓΗ ΔΑΚΡΥΩΝ	58
REQUIEM ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΟΙΗΣΗ	59
Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΑΔΕΛΦΟΣ	60
ΘΕΟΔΙΚΙΑ	61
ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΟ ΚΑΛΛΟΣ	62
NATURE MORTE	63
ΣΥΝΑΞΑΡΙ ΠΑΡΑΛΕΙΠΟΜΕΝΩΝ	64
TRAFFIC	66
 Παραλήρημα του Νότου (1979)	 67
ΧΕΙΡΑΨΙΑ	69
ΤΑ ΣΦΑΓΜΕΝΑ ΜΑΛΛΙΑ	70
ΑΣΚΗΤΙΚΟ	71
ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ	72
ΚΑΤΟΨΗ	73
TEENAGERS	74
ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ	75
ΑΝΑΧΩΡΗΤΙΚΟ	76
ΕΠΙΜΥΘΙΟ	77
LA CONDITION HUMAINE	78

ΕΚΕΙ ΠΟΥ ΖΟΥΝΕ ΑΝΘΡΩΠΟΙ	79
ΠΑΤΡΙΔΟΓΝΩΣΙΑ	80
ΤΟ ΣΥΓΚΕΚΡΙΜΕΝΟ	81
Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΕΛΕΝΗΣ	82
ΕΠΙΜΝΗΜΟΣΥΝΟ	83
ΕΞΙΣΩΣΕΙΣ	84
Ο ΑΠΟΣΥΝΑΓΩΓΟΣ	85
ΝΥΧΤΕΡΙΝΗ ΟΡΟΘΕΣΙΑ	86
CASUISTICA	87
ΟΡΙΑΚΗ ΕΠΙΚΛΗΣΗ	88
ΜΟΝΑΞΙΑ	89
ΣΚΗΝΗ ΤΟΥ ΔΕΙΛΙΝΟΥ	90
ΚΑΤΑΡΤΗΜΕΝΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ	91
ΦΛΥΑΡΗ ΑΦΑΣΙΑ	92
IMPONDERABILIEN	93
ΚΑΤΕΔΑΦΙΣΜΕΝΟ ΑΙΜΑ	94
IN STATU VIATORIS	95
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΑΠΕΡΑΝΤΗ	96
ΟΡΦΑΝΟ ΜΕΣΗΜΕΡΙ	97
ΦΙΛΕΡΗΜΟ	98
ΕΝΘΕΗ ΑΜΕΡΙΜΝΗΣΙΑ	99
ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ	100
ΑΠΟΜΥΘΕΥΣΕΙΣ	101
ΚΑΘΑΡΣΗ	102
ΜΕΤΑΜΕΛΕΙΑ	103
ΝΟΜΟΤΕΛΕΙΑ	104
ΣΗΜΕΙΟ ΣΤΙΞΕΩΣ	105
ΜΕΤΡΟΝ ΗΛΙΚΙΑΣ	106
Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ	107
ΤΟ ΤΙΜΗΜΑ ΤΗΣ ΕΥΣΥΝΕΙΔΗΣΙΑΣ	108
DIFFERENTIA SPECIFICA	109
ΜΕ ΜΕΤΡΟ ΤΟ ΑΝΕΦΙΚΤΟ	110
ΑΠΟΡΙΑ ΚΑΙ ΘΛΙΨΗ	111
ΠΑΛΙΠΤΕΝΕΣΙΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ	112
ΠΑΝΣΕΛΗΝΟΣ	113
ΣΧΕΔΙΟ ΓΙΑ ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟ ΕΞΟΠΛΙΣΜΟ	114

ΓΗ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ	115
ΝΕΚΡΑ ΘΑΛΑΣΣΑ	116
ΕΚΛΕΚΤΙΚΕΣ ΣΥΓΓΕΝΕΙΕΣ	117
ΜΕΤΕΩΡΙΣΜΟΙ	118
ΙΛΑΣΜΟΣ	119
Ο ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΩΝ ΔΙΚΤΥΩΝ	120
ΚΑΣΤΕΛΛΟΡΙΖΟ	121
ΠΡΟΤΕΡΑΙΟΤΗΤΕΣ	122
 'Από φυλακῆς πρωΐας (1980)	 123
ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟ	125
ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ ΙΚΕΤΗΣ	126
ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ	127
ΤΟ ΣΩΜΑ	128
ΔΙΑΓΝΩΣΗ	129
ΣΑΝ ΤΟ ΠΑΙΔΙ	130
ΠΡΟΣΩΠΟΓΡΑΦΙΑ	131
ΤΟ ΕΥΓΕΝΕΣΤΕΡΟ ΜΕΤΑΛΛΟ	132
ΝΥΝ ΑΠΟΛΥΕΙΣ ΤΟΝ ΔΟΥΛΟΝ ΣΟΥ	133
ΑΝΘΡΩΠΩΝΥΜΑ ΔΕΝΔΡΑ	134
ΟΡΙΑΚΗ ΑΠΟΡΙΑ	136
ΣΧΟΛΙΟ	137
PENGUINSPARADE	138
ΘΕΩΡΗΜΑ	139
ΣΗΜΕΙΑ ΕΠΑΦΗΣ	140
ΤΟ ΑΥΘΕΝΤΙΚΟ ΤΙΜΟΛΟΓΙΟ	141
ΑΣΚΗΣΕΙΣ ΑΡΧΑΡΙΩΝ	142
ΧΑΙ-ΚΑΙ	143
ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΑΝΕΣΕΙΣ	144
ΤΑ ΣΑ ΕΚ ΤΩΝ ΣΩΝ	145
ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΑ	146
ΕΗΜΕΡΩΜΑ	147
ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΑΠΟΔΗΜΩΝ	149
ABORIGINES	150
ΑΛΗΘΕΙΑ Η ΠΡΩΤΗ	151

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΑΙΣΘΗΣΙΑ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΝΥΞΗ	152
ΚΑΛΛΙΦΩΝΙΚΟΣ ΕΙΡΜΟΣ ΓΙΑ ΑΚΡΟΑΤΗΡΙΟ ΑΜΟΥΣΟ	153
ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ ΣΧΕΔΟΝ ΧΙΜΑΙΡΙΚΟ	154
ΑΧΑΡΙΣΤΙΑ	155
SEMPER ALIQUID HAERET	156
Η ΜΩΡΙΑ ΤΩΝ ΣΟΦΩΝ	157
ΠΕΡΙΦΕΡΟΜΕΝΟ ΠΕΝΘΟΣ	158
ΕΞ ΟΡΚΙΣΜΟΙ	159
ΛΟΓΙΣΤΙΚΕΣ ΑΝΗΣΥΧΙΕΣ	160
ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΟ Α΄	162
ΤΡΟΠΟΣ ΑΜΥΝΗΣ	163
ΤΑ ΕΠΙ ΜΕΡΟΥΣ ΣΗΜΕΙΑ	164
ΤΖΑΚΑΡΑΝΤΑ	166
ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ	167
ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΣΑΦΗΝΕΙΑΣ	168
ΔΙΑΚΥΜΑΝΣΕΙΣ	169
ΟΝΕΙΡΟ	170
DESIDERIA PIA	171
PIETÀ	172
ΤΑΞΙΔΕΥΟΝΤΑΣ	173
ΠΑΡΑΛΛΑΓΗ ΣΕ ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ	174
Η ΝΥΧΤΑ ΑΝΑΔΥΕΤΑΙ ΜΕΣ΄ ΑΠΟ ΤΟ ΣΩΜΑ ΣΟΥ	175
IL' AIR DE RIEN	176
ΠΑΙΔΙ ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ ΑΝΟΙΞΕΩΝ (ΑΝΤΩΝΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ)	178
ΣΥΝΗΘΙΣΜΕΝΗ ΕΞΑΙΡΕΣΗ	180
ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΑΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΟΙ	181
ΜΥΗΣΗ	182
 Εἰς ὧτα ἀκουόντων (1981)	 183
ΝΗΠΙΟ ΔΑΚΡΥ	185
ΤΑ ΔΑΧΤΥΛΑ	186
ΜΙΑ ΜΟΙΡΑΙΑ ΣΥΓΚΡΙΣΗ	187
ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΕΣ ΑΝΩΝΥΜΙΕΣ	189
ΝΥΧΤΑ ΑΧΡΟΝΗ	190
ΠΕΠΕΡΑΣΜΕΝΗ ΑΠΕΡΑΝΤΟΣΥΝΗ	191

ΕΙΣ ΚΑΤΗΧΟΥΜΕΝΟΝ	192
THE STRANGER	193
ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ	194
Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΤΩΝ ΨΕΥΔΑΙΣΘΗΣΕΩΝ	195
ΜΟΝΟΚΟΝΔΥΛΙΑ	196
ΕΦΑΠΑΞ	197
ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΣ	198
ΠΑΡΑΛΛΑΓΕΣ ΘΑΝΑΤΟΥ	199
ΥΠΟΘΗΚΗ	200
Ο ΚΑΘΑΡΜΟΣ ΤΟΥ ΝΑΥΑΓΟΥ	201
Η ΦΤΕΡΩΤΗ ΣΤΙΓΜΗ	202
ΔΟΞΑΣΤΙΚΟ	203
ΑΠΛΕΣ ΑΛΗΘΕΙΕΣ	204
ΕΦΙΑΛΤΗΣ	205
ΑΦΡΟΝΤΙΣΙΑ	206
ΜΥΣΤΙΚΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ	207
Ο ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ	208
ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ	209
ΕΥΤΥΧΙΑ	210
ΑΠΟΡΙΑ Α΄	211
ΕΓΚΛΗΜΑ	212
ΜΕΣΟΓΕΙΑΚΗ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΑ	213
ΜΑΤΑΙΩΜΕΝΗ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ	214
ΑΣΠΡΟ ΚΑΙ ΜΑΥΡΟ	215
ΔΥΣΚΟΛΙΕΣ ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗΣ	216
SIC TRANSIT GLORIA MUNDI	217
Η ΟΜΑΔΑ ΑΙΜΑΤΟΣ	218
ΑΓΙΟΡΕΪΤΙΚΟ Β΄	219
ΑΝΑΚΕΦΑΛΑΙΩΣΗ	220
ΑΙΝΕΣΗ ΚΑΙ ΠΑΡΑΙΝΕΣΗ	221
CRECO EX NIHILO	222
ΕΘΙΣΜΟΣ	223
Η ΜΟΥΣΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΙΕΣΟΜΕΤΡΟ	224
ΤΟ ΣΗΜΕΙΟ ΑΝΑΦΟΡΑΣ	225
ΕΚΔΙΚΗΣΗ	226
ΑΛΗΚΤΗ ΘΕΑ	227

ΤΟ ΑΥΘΑΙΡΕΤΟ	229
ΤΕΧΝΙΚΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ	230
ΕΠΙΒΑΛΛΟΜΕΝΟΣ ΚΑΘΑΡΜΟΣ	231
ΛΟΓΟΔΟΣΙΑ	232
ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΟ ΑΔΙΕΞΟΔΟ	233
ΣΥΝΤΑΓΗ ΖΩΗΣ	234
ΚΑΤΑΛΟΓΙΣΜΟΣ ΕΥΘΥΝΩΝ	235
ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ	236
ΤΟ ΦΑΝΑΡΙ ΤΟΥ ΔΙΟΓΕΝΗ	237
Η ΣΚΟΝΗ	238
POINT OF ORDER	239
ΑΠΟΡΙΑ Β'	240
ΑΝΤΙΣΤΙΞΗ	241
ΑΝΟΜΟΛΟΓΗΤΟΣ ΒΙΑΣΜΟΣ	242
ΣΤΕΝΑΓΜΟΣ ΑΛΛΑΛΗΤΟΣ	243
ΠΟΙΗΤΙΚΗ	244
ΝΟΣΤΙΜΟΝ ΗΜΑΡ	245
ΒΕΓΓΕΡΑ	246
ΑΛΛΗΓΟΡΙΑ ΖΩΗΣ	247
ΟΜΟΛΑΤΡΕΣ ΑΓΓΕΛΩΝ	248
ΧΑΡΑ	249
ΠΕΝΘΙΜΗ ΑΠΟΡΙΑ	250
ΟΙ ΝΕΟΙ ΚΑΙΡΟΙ	251
ΚΑΝΟΝΑΣ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ	252
ΣΤΟΝ ΝΙΚΟ ΓΑΒΡΙΗΛ ΠΕΝΤΖΙΚΗ	253
ΦΩΤΟΜΕΤΡΙΚΗ ΑΓΩΝΙΑ	254
ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ	255
ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ	256
ΑΠΟΤΥΠΩΣΗ ΕΡΗΜΟΥ	257
ΡΕΑΛΙΣΜΟΣ ΕΥΑΙΣΘΗΣΙΑΣ	258
ΤΟ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟ ΠΕΡΙΤΤΟ	259
ΟΙ ΚΟΛΑΣΜΕΝΟΙ	260
ΜΑΚΑΡΙΣΜΟΣ	261
ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ	262

᾽Απαράκλητοι καιροί (1982)	263
ΔΕΗΣΗ	265
ΘΑΛΑΣΣΙΝΗ ΕΛΕΓΕΙΑ	266
ΕΠΙΛΥΧΝΙΟΣ ΑΓΩΝΙΑ	267
ΠΛΗΞΗ	268
ΕΠΑΝΟΡΘΩΣΗ	269
ΣΤΟΝ Κ. Π. ΚΑΒΑΦΗ	270
ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ ΑΠΕΡΑΝΤΗ	271
ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ	272
ΓΟΝΥΠΙΕΤΟΥΣΑ ΑΝΑΤΑΣΗ	273
ΑΝΑΣΤΕΝΑΡΗΣ	274
ΣΥΝΕΙΡΜΟΙ	275
ΘΑΝΑΤΩ ΘΑΝΑΤΟΝ ΠΑΤΗΣΑΣ	276
ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΚΟ	277
ΚΑΡΤΕΣΙΑΝΗ ΟΥΤΟΠΙΑ	278
ΑΙΡΕΤΙΚΟ	279
ΥΠΕΡΩΝΥΜΟ ΣΕΛΑΣ	280
ΑΛΧΗΜΙΑ ΠΕΝΗΤΩΝ	281
PARS PRO TOTO	282
ΣΠΟΝΔΗ	283
ΚΛΗΡΩΤΟΙ ΑΙΜΑΤΟΣ	284
ΒΡΑΧΥΛΟΓΙΑΣ ΑΠΟΛΟΓΙΑ	285
ΣΤΕΓΗ ΘΑΝΑΤΟΥ	286
ΕΓΚΟΣΜΙΑ ΝΕΜΕΣΗ	287
ΚΑΥΣΟΚΑΛΥΒΗΤΗΣ	288
ΕΡΑΝΙΖΟΝΤΑΣ ΤΟ ΦΩΣ	289
Τ' ΟΝΕΙΡΟ ΕΙΝΑΙ ΣΥΝΟΡΟ	290
ΕΝ ΑΝΔΡΩ	291
ΤΑ ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ	292
ΜΕΓΑΛΗ ΒΙΓΛΑ	293
ΗΜΑΡΤΗΜΕΝΩΝ ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ	294
ΑΝΑΝΤΑΠΟΔΟΤΗ ΧΑΡΗ	295
Η ΜΕΤΑΝΟΙΑ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ	296
ΣΥΜΦΟΡΗΣΗ	297
ΑΔΡΑΝΗΣ ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΣ	298

ΚΥΡΙΟΛΕΞΙΕΣ	299
ΣΥΝ-ΠΑΗΝ	300
ΣΑΠΦΙΚΟ	301
ΑΝΘΡΩΠΟΜΕΤΡΟ	302
ΕΛΛΑΔΑ	303
ΕΠΟΠΟΙΑ ΟΡΦΑΝΙΑΣ	304
ΥΠΟΤΡΟΠΗ	305
ΣΤΑΥΡΩΤΗ ΔΥΝΑΜΗ	306
Ο ΕΛΕΓΧΟΣ ΤΟΥ ΑΔΑΜ	307
ΜΕΡΟΚΑΜΑΤΟ ΧΩΡΙΣ ΡΕΣΤΑ	308
ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ	309
ΛΑΚΩΝΙΣΜΟΙ Α΄	310
ΖΩΗΣ ΣΥΝΩΝΥΜΑ	311
ΕΠΑΛΗΘΕΥΣΕΙΣ	312
ΛΑΚΩΝΙΣΜΟΙ Β΄	313
ΑΠΟ ΤΗ ΣΚΥΛΑ ΣΤΗ ΧΑΡΥΒΔΗ	314
ΑΘΩΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ	315
ΑΠΕΡΓΙΑ	316
ΥΜΝΟΣ ΕΞΟΔΙΟΣ	317
ΟΡΘΟΦΡΟΣΥΝΗ	318
ΣΥΝΤΕΤΑΓΜΕΝΕΣ ΜΥΣΤΙΚΕΣ	319
ΤΟ ΠΑΤΡΙΚΟ	320
ΔΙΑΚΡΙΣΗ	321
ΑΥΤΕΞΟΥΣΙΟ	322
ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ	323
ΟΡΙΣΜΟΣ	324
ΠΡΟΡΡΗΣΕΙΣ ΑΠΟΡΙΑΣ	325

Η ΣΥΛΛΟΓΗ *ΕΝ ΓΗ, ΑΛΛΟΤΡΙΑ, Ι*
ΤΟΥ Σ. Σ. ΧΑΡΚΙΑΝΑΚΗ
ΕΙΝΑΙ ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΤΗΣ ΦΩΤΟΣΥΝΘΕΣΗΣ ΤΟΥ *ΕΡΜΗ*
ΤΥΠΩΘΗΚΕ ΤΟΝ ΜΑΙΟ ΤΟΥ 1985
ΣΕ 1000 ΑΝΤΙΤΥΠΑ

Ἀρ. ἐκτ. 551